

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Ludlum R. - Cesta do Gandolfa.pdb

PDB Name: Robert Ludlum - Cesta do Gandol
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2002
Modification Date: 10.6.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Cesta do Gandolfa
Robert Ludlum

PRVNÍ DÍL

Za každou společnost musí stát určitá síla nebo vedoucí motiv, který ji odděluje od jiných organizací a dodává jí její vlastní identitu.

Shepherdovy Zákony ekonomiky kniha XXXII, kapitola 12

PROLOG

Na náměstí sv. Petra se sešly davy lidí: tisíce věrných čekalo, až se na balkóně objeví papež a požehná jim. Období půstu a modliteb už končilo a večer se po celém Vatikánu rozeznal andělský chór na znamení toho, že nadchází svátek sv. Genarra. Zvony ohlásí celému Římu i světu, že nastal čas radosti a dobré vůle - to vše na pokyn papeže Francesca I.

V ulicích se bude tančit za svitu loučí a ve vinárnách se bude popíjet při svíčkách, na Piazza Navonna, Trevi a v některých částech Palatinu už stály připravené stoly, prohýbající se pod nákladem těstovin, ovoce a domácího cukroví. Milovaný Francesco, sluha Boží, se vyjádřil jasně: otevřete svým bližním svá srdce i své spíže - a oni nechtě je otevřou vám. Ať všichni, bohatí i chudí, konečně pochopí, že jsme jedna rodina. Existuje snad lepší způsob, jak překonat tuto těžkou dobu plnou zmatků, protivenství a vysokých cen, než žít podle Božích přikázání a dávat najevo účinnou lásku k bližním?

Nechť tedy lidé aspoň na několik dní zapomenou na sváry a na rozdíly mezi jednotlivci, všichni totiž bratry jsou a i přes to, co tvrdil Kain, jsou do značné míry „strážci bratrů svých“. Ať tedy na těch pár dní zavládne dobročinnost a milosrdenství, sdílení dobrého i zlého - protože žádné zlo na světě nedokáže odolat silám dobra.

Objímejte se, připíjejte, smějte se, plačte a hlavně milujte jeden druhého. Celý svět se musí dovědět, že vytržení ducha nezná hranic, každý si musí uchovat vzpomínky na tyto chvíle, aby se už nikdy nezapomněl řídit křesťanskými zásadami dobra. Je v moci smrtelníků vytvořit si Ráj na Zemi.

Tolik Francesco I.

Desetitisícový zástup na Svatopetrském náměstí ztichl. Za několik okamžiků vystoupí milovaný Il Papa na balkón a požehná jim.

Ve velkém sále nad náměstím postávali v hloučcích kardinálové, biskupové a jiní preláti a každou chvíli zabloudili očima k papežovi, který seděl v rohu. Místnost zářila jasnými barvami - šarlatem, purpurem a neposkvřnou bílou. Sutany a klobouky, odznaky těch nejmocnějších v církevní hierarchii, se neustále kývaly a otáčely, takže celá scéna připomínala spíše nějakou oživlou fresku.

V koutě, na trůně postaveném ze slonoviny a modrého sametu, spočíval Kristův zástupce na Zemi, papež Francesco I. Byl to obyčejný, trochu obtulostlý muž s výraznými, i když temnými rysy campagnola, venkovana. Vedle něj stál jeho osobní tajemník, mladý černý kněz z newyorské arcidiecéze, ostatně, to byl celý Francesco I., vybrat si takového asistenta.

Ti dva spolu tiše rozmlouvali, papež pootočil svou obrovskou hlavu a upřel na mladého černocho pohled svých laskavých hnědých očí.

„Mannaggi!“ zašeptal Francesco a zakryl si mohutnou rukou ústa.

„Vždyť je to celé na hlavu! Všichni budou aspoň týden v lihu a na ulicích uspořádají orgie! Určitě to tak má být?“

„Ještě jsem se na to zvlášť ptal. Chcete se s ním snad hádat?“ opáčil mladý kněz a naklonil se k svému chlebodárci.

„Proboha, jen to ne! U nás na vsi o něm vždycky říkali, že je nejchytřejší ze všech!“

K papežovu trůnu se přiblížil nějaký kardinál a hluboce se poklonil.

„Svatý Otče, je čas. Davy čekají,“ upozornil tiše.

„Kdože? Ach ano, jistě. Hned to bude, drahý příteli.“

Kardinálovi se pod obrovitým kloboukem objevil úsměv a oči se mu zaleskly. Francesco mu neřekl jinak, než „drahý příteli“.

„Děkuji, Vaše Svatosti,“ dodal ještě a vycouval.

Kristův zástupce si začal něco pobrukovat pod vousy, netrvalo dlouho a dala se rozeznat i slova.

„Che gelida... manina... a rigido esanime... a la-la-la, trsla, la, lala...“

„Co to vyvádíte?“ Do mladého papežova tajemníka z Harlemu jako když uhodí blesk.

„To je Rudolfova árie. Ach, ten Puccini! Vždycky, když jsem nervózní, hrozně mi pomůže, když si můžu zazpívat.“
„Tak toho nechte, člověče. Nebo když už musíte zpívat, tak si vyberte nějaký gregoriánský chorál nebo aspoň litanii.“
„Žádné neznám. Mimochodem, italština už vám jde líp, i když to ještě pořád není ono.“
„Dělám, co můžu. A vy taky nejste zrovna učitel k pohledání.“
Musíme jít.“
„Nestrkejte do mě! Vždyť už jdu. Takže - zvednu ruku, nahoru, dolů, a pak zprava doleva-“
„Zleva doprava!“ zavrčel kněz potichu. „Copak jste mě neposlouchal?“
Když už musíme hrát tohle divadýlko, tak se proboha snažte si zapamatovat aspoň základní věci!“
„Myslel jsem, že když stojím a dávám pozeňání, tak bych to měl obrátit.“
„Nedělejte v tem větší zmatek, než už v tom je. Snažte se vypadat co nejvíc přirozeně.“
„V tom případě si zazpívám.“
„Tak přirozeně zase ne! Jdeme!“
„Dobře, dobře.“

Papež vstal z trůnu a mírně se usmál na kolemstojící. Ještě jednou se obrátil ke svému tajemníkovi a šeptem se ho zeptal: „Kdyby se někdo ptal, kdo je to ten svatý Genarro, co mu mám říct?“

„Nikdo se ptát nebude. A kdyby, použijte standardní odpověď.“
„Aha. ‚Studuj Písmo, synu.‘ Víte, já si stejně myslím, že je to celé pitomost.“
„Jděte pomalu a nehrbte se. A proboha! Musíte se usmívat! Jste přece šťastný!“
„Jsem nešťastný jako šaťáruv dvoreček, vy Zulukaffe!“

Papež Francesco I., Kristův zástupce na Zemi, prošel vysokými dveřmi na balkón, kde ho uvítal jásot, který roztřásl samotné základy Vatikánu. Tisíce hrdel dalo průchod své radosti a duchovnímu vytržení.

„Il Papa! Il Papa! Il Papa!“

A současně s tím, jak na Svatého Otce dopadly oranžové odlesky zapadajícího slunce, návštěvníci uvnitř v sále zaslechli, jak z jeho blahoslavených rtů splyvá tichý zpěv, všichni měli za to, že to je nějaký starodávný nápěv, zapomenuté hudební dílo, o jehož existenci ví jen hrstka nejvzdělanějších - takových, jako erudito papež Francesco.

„Che... gelida... manina... a rigido esanimée... a la la, la lá ... trsla, la la, lalalá...“

1

„Ten zkurvysyn!“ Brigádní generál Arnold Symington udeřil těžátkem do skleněné desky na svém psacím stole a střepy se rozlétly do všech stran. „To nemohl udělat!“

„Bohužel to udělal, pane,“ namítl vyděšený poručík a snažil se chránit si oči před letícími střepinami. „Číňani zuří a jejich premiér osobně nadiktoval protestní nůtu. Rudá hvězda je toho plná a rozhlas taky.“

„Jak to?“ Symington si vytáhl z malíčku kus skla. „Co můžou říct? Přerušujeme program důležitou zprávou - americký vojenský atašé generál MacKenzie Hawkins urazil kulky pětimetrové nefritové soše na náměstí Son Tai? To je přece nesmysl! Peking by si něco takového nikdy nemohl dovolit!“

„Formuluji to trochu jinak, pane. Tvrdí, že zničil vzácnou uměleckou památku v Zakázaném městě. Prý je to totéž, jako kdyby někdo vyhodil do povětří náš Lincolnův pomník.“

„To je ale nebe a dudy! Lincoln má na sobě aspoň šaty a na koule mu není vidět!“

„VBílém domě jsou ovšem toho názoru, že to přirovnání sedí, pane. Prezident vás žádá, abyste Hawkinse odvolal, a nejen to. Trvá na exemplárním potrestání - vojenský soud a tak. Všechno pochopitelně veřejně.“

„Panebože, to přece nepřichází v úvahu!“ Symington se opřel ve svém křesle a zhluboka dýchal, aby se trochu uklidnil. Nakonec sebral ze stolu písemné hlášení. „Přeložíme ho a udělíme mu důtku. Kopii té důtky můžeme poslat do Pekingu.“

„Obávám se, že to nebude stačit, pane. Ministerstvo zahraničí má v tomto směru naprosto jasné požadavky a prezident za nimi stojí. Jde tu o obchodní smlouvy -“

„Ježíšikriste, poručíku!“ vyletěl brigádní generál. „Copak tomu pošukovi v Oválné pracovně ještě nikdo neřekl, že nemůže být vždycky po jeho? Maca Hawkinse vybrali ze sedmadvaceti kandidátů. A doslova se pamatuju, co prezident tehdy povídal! ‚Tenhle chlapík je přesně to, co potřebujeme.‘ Zrovna takhle to říkal.“

„Jenže to už dnes neplatí, pane. Prezident se domnívá, že obchodní zájmy jsou přednější než - ehm - původní předpoklady.“ Poručík se začínal potit.

„Parchanti, vy mě jednou připravíte o rozum,“ prohlásil Symington tiše. „Jak to vůbec chcete provést? Myslím to, aby ty, původní předpoklady přestaly platit. Třeba teď máte Maca Hawkinse rádi jako osinu v tý svý diplomatický prdeli, ale to ještě neznamená, že se tím smaže všechno, co dokázal! Ještě mu ani nebylo dvacet a už exceloval u Bulge a na West Pointu mimochodem, tam nás reprezentoval ve fotbale - a kdyby se rozdávaly metálky za to, co předvedl v Jihovýchodní Asii, tak by je ani neunesl - a že to není žádná houžvička. Takový John Wayne vedle něj vypadá jako cucák! A kromě toho, Mac není žádná nadupaná filmová hvězda, je to opravdovskej chlap proto si ho taky ta Oválná hlava vybrala!“

„Domnívám se, že úřad prezidenta - bez ohledu na vaše mínění o jeho osobě - má, jakožto vrchní velitel ozbrojených sil, určitou -“

„Žvás - ty!“ zaburácel brigádní generál, přičemž slovo rozdělil tak, že znělo jako vojenský povel. „Jenom se vám snažím vysvětlit - co možná po lopatě - že takového MacKenzieho Hawkinse nemůžete postavit před vojenský soud jenom proto, abyste udělali radost nějakým šikmovokeym - a čerta starýho záleží na tom, kolik obchodních zájmů vám visí v luftě. Víte proč, poručíku?“

Mladý důstojník odpověděl tiše, ale sebejistě: „Protože by to pěkně rozmázl.“

„Přesně tak.“ Symington opět zvýšil hlas. „Takoví Hawkinsové mají v téhle zemi obrovskou podporu, poručíku. Ostatně proto si ho ten náš slavný vrchní velitel ozbrojených sil vybral! Lidi jako on, to je hotové politické afrodisiakum. A jestli si myslíte, že to Mac Hawkins neví, tak jste ho nemuseli najímat. Já předpokládám, že je mu to jasné.“

„Na podobnou reakci jsme připraveni, pane generále.“ Poručíka bylo sotva slyšet.

Brigádní generál se předklonil a lokty se pečlivě vyhýbal střepům.

„Teď vás nechápu.“

„Ministerstvo zahraničí počítá se silným tlakem opozice, a proto musíme proti tomuto tlaku vyvinout protitlak. Bílý dům tím pochopitelně není nijak nadšen, ovšem uznává závažnost vzniklé situace...“

„Něco takového jsem čekal.“ Symingtona bylo slyšet snad ještě o něco hůř než předtím poručíka. „Tak ven s tím. Jak ho chcete odstřelit?“

Poručík zaváhal. „Promiňte, pane, ale cílem není - odstřelit generála Hawkinse. Nacházíme se ve velmi delikátním postavení. Lidová republika požaduje satisfakci - a po právu: generál Hawkins se dopustil hrubého, vandalského činu. A kromě toho se odmítá veřejně omluvit.“

Symington pohlédl na hlášení, které dosud držel v ruce. „Píše se tam proč?“

„Generál Hawkins tvrdí, že na něj nastražili past. Jeho prohlášení je na třetí stránce.“

Brigádní generál nalistoval příslušnou stranu a pustil se do čtení.

Poručík vytáhl kapesník a otřel si obličej, nakonec Symington odložil zprávu mezi úlomky skla a vzhlédl.

„Jestli Mac říká pravdu, tak to byla past. Zveřejněte jeho verzi.“

„Ta verze je nepoužitelná, pane generále. Byl opilý.“

„Mac tvrdí, že ho nadrogovali. Takže nebyl opilý, poručíku.“

„Ten večer se hodně pilo, pane.“

„A jemu do toho pití něco nasypali. Podle mě by Hawkins poznal, o co jde. S'tátého pod obraz jsem ho už viděl mockrát.“

„Přesto obvinění nepopírá.“

„Popírá veškerou zodpovědnost. Hawkins byl jeden z našich nejlepších stratégů rozvědky v Indočíně. Sam osobně nadrogoval stovky kurýrů a informátorů v Kambodži, Laosu, Vietnamu a snad i za hranicemi Mandžuska. Takže ví, jak to chodí!“

„Obávám se, pane, že na tom, jestli to ví, nebo ne, nijak zvlášť nesejde.“

Situace vyžaduje, abychom vyhověli požadavkům Pekingů.

Obchodní zájmy mají prvořadou důležitost. Po pravdě řečeno, pane, potřebujeme plyn.“

„Kristova noho - a já si myslel, že zrovna vy ho máte v sobě víc než dost!“

Poručík zastrčil kapesník zpátky do kapsy a mdle se usmál.

„Chápu, pane generále, že někdy je vhodné se zasmát i těm nejvážnějším problémům. Nicméně nám zbývá jen deset dní, abychom celou záležitost prošetřili a přišli s něčím pozitivním.“

Symington zíral na mladého vojáka a vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče.

„Co tím chcete říct?“

„Říkám to nerad, ale generál Hawkins zřejmě zanedbával svoje povinnosti - pochopitelně ke svému prospěchu. Je třeba ho exemplárně potrestat - ku prospěchu všech.“

„Exemplárně potrestat? Protože chce, aby pravda vyšla najevo?“

„Existují vyšší principy, pane generále.“

„Jistě,“ připustil brigádní generál schlíple. „Plyn. Obchodní zájmy a -“

„Právě. Občas nastane doba, kdy je třeba zapomenout na symboly a začít jednat pragmaticky. Lidi, co dělají někde v kolektivu, to vědí dobře.“

„Budiž. Jenomže Mac není z těch, co by jen tak zvedli ruce a vrhli se vám k nohám. Co na něj máte?“

„Inspekci generálního štábu,“ odvětil poručík hlasem útlocitného školáka, který dostal v hodině biologie za úkol předvést třídu přetřesenou tasemnicí. „Provádíme hloubkový průzkum a ukazuje se, že se tehdy v Indočíně zapletl do značně pochybných operací. Máme důvodné podezření, že porušil několik mezinárodních zákonů.“

„To si pište! Taky byl jeden z nejlepších!“

„To ho bohužel nezbavuje viny. Specialisté z inspekce na něj našli kupu důkazů.“ Poručík se usmál a šlo mu to od srdce: byl skutečně šťastný.

„Takže vy ho chcete dostat přes tajné operace, o kterých půlka štábu a celá CIA ví, že by mu vynesly vagón medaili, kdyby se o nich smělo mluvit? Parchanti, vy mě vážně připravíte o rozum.“ Symington pokýval hlavou na souhlas se svými vlastními slovy.

„Třeba byste nám mohl ušetřit trochu práce, pane generále. Nemůžete nám poskytnout nějaké informace?“

„To teda ne! Když už ho chcete ukřižovat, postavte si kříž sami!“

„Chápete jistě vážnost situace, pane?“

Brigádní generál odsunul židli a odkopl přitom několik skleněných úlomků.

„Něco vám povím,“ spustil. „Od pětáctýřicátého roku chápu čím dál tím míň věci.“ Probdl poručíka pohledem. „Vím, že děláte pro Šestnáctistovku, ale jste voják z povolání?“

„Ne, pane. Záložní důstojník, dočasně převelený. Pustili mne od Y, J a B. Abych hasil, co se dá, než to začne pálit.“

„Y, J a B. Tohle oddělení neznám.“

„To není oddělení, pane. Firma Youngblood, Jakel a Blowe z Los Angeles. Nejlepší reklamní agentura na západním pobřeží.“

V obličejí generála Arnolda Symingtona se objevil výraz uštvaneho baseta.

„Ta uniforma vám fakt sluší, poručíku.“ Brigádní generál se odmlčel a zakroutil hlavou. „Panebože - pětačtyřicátý,“ zamumlal nevěřicně.

Major Sam Devereaux, vyšetřovatel Inspekce generálního štábu, se podíval na nástěnný kalendář, pak vstal ze židle, obešel psací stůl a přeškrtnl dnešní datum. Ještě měsíc a tři dny ho dělí od vytouženého civilu.

Ne že by snad byl někdy doopravdy vojákem - alespoň ne v hloubi duše. Tam, kde se nyní nacházel, se dostal jen nešťastnou náhodou a také kvůli velké chybě, které se dopustil a která mu prodloužila základní službu. Dostal tehdy na vybranou - buď nastoupí další službu, nebo si půjde sednout do Leavenworthu.

Sam byl právník, a to zatraceně mazaný právník se zaměřením na trestní právo. Před lety mu vojenskou službu odložili vzhledem ke studiu na Harvardu, potom o další dva roky, během nichž navštěvoval postgraduální kurs vedení administrativy, a nakonec ještě o čtrnáct měsíců, kdy absolvoval advokátní praxi u prestižní bostonské kanceláře Aaron Pinkus & Spol.

Po celou tu dobu pro něj armáda představovala jen nezřetelný, lehce znepokojivý mrak někde za obzorem, a na dlouhou řadu odkladů dokonale zapomněl.

Ne tak zelené mozky.

Během jednoho ze záchvatů činorodosti, které se čas od času zmocní i vojáků, Pentagon shledal, že trpí katastrofálním nedostatkem právníků. Oddělení vojenské justice se nacházelo na pokraji zhroutení: na sta přeličení u vojenských soudů na základnách po celém světě muselo být odročeno z toho důvodu, že se nedostávalo obhájců ani soudců. Věznice byly přeplněné. A tak si Pentagon prošel akta o odkladech výkonu vojenské služby a desítky svobodných, bezdětných právníků (tedy těch, co byli snadno k máni) obdržely pozvání, které nešlo odmítnout a v nichž byl jasně vysvětlen rozdíl mezi „odkladem“ a „prominutím“.

To byla ta nešťastná náhoda, hrubou chybu udělal Devereaux až později, skoro čtrnáct tisíc kilometrů od domova, v místě, kde se setkávaly hranice Laosu, Barmy a Thajska.

Ve Zlatém trojúhelníku.

Z důvodů, které zná jen Bůh a armádní personalisté, Devereaux nikdy u žádného vojenského soudu nikoho neobhajoval a tím méně soudil. Převeleli ho k oddělení vyšetřování Inspekce generálního štábu a poslali do Saigonu, aby zjistil, které zákony se tam porušují.

Ukázalo se, že skoro všechny, a protože drogy měly pochopitelnou přednost před obyčejnou šmelinou - v té totiž jelo příliš mnoho amerických podnikatelů - ocitl se Devereaux ve Zlatém trojúhelníku, kde se odehrávala jedna pětina světového obchodu s narkotiky pod ochrannými křídly mocných ze Saigonu, Washingtonu, Vientianu a Hongkongu.

Sam se činil. Obchodníky s drogami nesnášel, a šlapal jim proto na paty, kde mohl. Přitom si dával dobrý pozor, aby si jeho hlášení bezpečně našla cestu zmateným služebním postupem až na patřičná místa v Saigonu.

Žádné podpisy, jenom jména a prohřešky. Konečně, za takovou práci by ho snadno mohli někde odprásknout nebo podřezat. Aspoň se naučil, jak to chodí v tajných službách.

K jeho trofejím patřilo sedm generálů ARVN, jednatřicet poslanců Thieuova kongresu, dvanáct plukovníků americké armády, tři brigádní generálové a padesát osm majorů, kapitanů, poručíků a rotných.

K tomu připočteme pět kongresmanů, čtyři senátory, jednoho člena vlády, jedenáct úředníků zámořských filiálek amerických společností, z nichž šest už mělo předtím nějaké průšvihy s válečnými dodávkami, a jednoho populárního baptistického kazatele.

Pokud Sam věděl, odsouzen byl jeden podporučík a dva rotní. U ostatních se „připravovaly materiály pro obžalobu“.

A tak se stalo, že Sam Devereaux udělal chybu. Dožralo ho, že sebemenší tlak shora dokáže vojenskou justici v jihovýchodní Asii tak dokonale vykojet, a rozhodl se, že uloví opravdu velkou rybu a celou záležitost pořádně rozmázne. Vybral si jednoho generálmajora z Bangkoku, jistého Heseltina Brokemichaela, absolventa West Pointu z roku 1943.

Sam měl po ruce hromadu důkazů, které získal pomocí důmyslně nastražených léček, v nichž sám vystupoval jako „spojka“, a dále díky svědkovi, který byl ochoten vypovídat pod přísahou. Dva generálmajori jménem Brokemichael prostě existovat nemohli, a tak se Sam hnál za svou kořistí jako ohnivý anděl pomsty.

Jenomže oni existovali dva. Dva generálmajori jménem Brokemichael - jeden Heseltine, druhý Ethelred! Nejspíš to byli bratřanci a ten z Bangkoku - Heseltine - nebyl ten z Vientianu - Ethelred. Kromě toho hledaným padouchem byl vientianský Brokemichael, a nikoli jeho bratranec. A jako by to nestačilo, Brokemichael z Bangkoku byl ještě ohnivější anděl pomsty než Sam, jehož činnost bedlivě sledoval v domněnku, že sbírá důkazy proti vyšetřovateli Inspekce, který se dal na šikmou plochu. Moc se přitom ostatně nemýlil: Devereaux ve své honbě za důkazy porušil většinu mezinárodních zákonů o pohybu zboží a všechny americké.

Sama zatklá vojenská policie, zavřeli ho do neprodyšně uzavřené cely a mohl se těšit, že zbytek svého života stráví v Leavenworthu.

Naštěstí jeden jeho nadřízený z Inspekce generálního štábu, jenž sice nevěděl nic o spravedlivém hněvu, který Sama dohnal ke spáchání tolika zločinů, ale který měl na paměti, jak prospěšné byly jeho předchozí výsledky, zasáhl v jeho prospěch. Devereaux totiž poskytl svému úřadu více důkazního materiálu než kterýkoli jiný vyšetřovatel v jihovýchodní Asii a jeho práce v terénu do značné míry kompenzovala nečinnost Washingtonu.

A tak se onen nadřízený zapojil do jednání a přednesl Samovi nabídku: jestliže Sam přijme disciplinární trest z rukou rozzuřeného generálmajora Heseltina Brokemichaela (trest bude spočívat v půlročním propadnutí žoldu), nedojde k trestnímu řízení - ovšem pod jednou podmínkou: Sam bude pro generální inspektorát pracovat ještě další dva roky po skončení své základní služby. Nadřízený předpokládal, že za tu dobu se ten binec v Indočíně vrátí do rukou těch, co ho vyvolali, a všechny nashromážděné důkazy bude možno, v klidu a tichu pohřbít.

Takže: další služba nebo Leavenworth.

A tak se stalo, že si major Sam Devereaux, vlastenecký občan a voják, protáhl základní službu o dva roky. Binec v Indočině se nijak nezmenšil, ale aspoň se ve shodě s předpokladem vrátil do rukou těch, kterým patřil, a Devereauxe přeložili zpátky do Washingtonu.

Ještě měsíc a tři dny, uvažoval a sledoval přitom z okna své kanceláře strážné u brány, jak kontrolují projíždějící vozidla. Bylo už pět hodin pryč a za dvě hodiny mu letí z Dullesova letiště letadlo, už ráno si zabalil věci a donesl si kufr do práce.

Čtyři roky - dva plus dva - se pomalu chýlily ke konci. Čas, který tu strávil, byl jistě krušný, ale rozhodně ne ztracený. Bahno korupce se z jihovýchodní Asie rozlévalo až do chodeb vládních budov ve Washingtonu, jejichž obyvatelé dobře věděli, co takový Sam Devereaux dokáže. Díky tomu už mu leželo na stole více nabídek pracovních příležitostí od renomovaných advokátních kanceláří, než kolik stačil vůbec přečíst, natož aby na ně odpověděl. Ostatně na ně vůbec odpovídat nehodlal: považoval je totiž za stejnou špinavost jako vyšetřování, kterým ho právě pověřili.

Manipulátoři veřejného mínění se zase jednou pustili do práce a tentokrát jim šlo o to, dokonale zdiskreditovat jistého generálporučíka MacKenzie Hawkinsa.

Sama to zpočátku překvapilo: MacKenzie Hawkins nebyl jen tak někdo. Byla to živoucí legenda, materiál, z jakého se rodí kulty osobnosti - kulty, jejichž politická orientace je jen maličko napravo od hunského vůdce Attily.

Hawkinsova hvězda zářila na vojenském nebi mnoho let nerušeně.

Nakladatelství Bantam vydalo jeho životopis, přičemž práva na otištění na pokračování a na zkrácenou verzi v Reader's Digestu byla prodána ještě dřív, než se na papíře objevilo první slovo. Hollywood nelitoval peněz, jen aby mohl zfilmovat jeho životní osudy. Antimilitaristé Hawkinsa ocejovali jako fašistu a navázeli se do něj při každé příležitosti.

Životopis se se zvláštním úspěchem nesetkal, zřejmě proto, že hlavní hrdina nebyl právě komunikativní. Navíc tu bylo několik věcí, které s obrazem vzorného supermana příliš neladily, například čtyři nepodařená manželství. Ani film se nestal světovým trhákem, a to především z toho důvodu, že ho autoři přecpali nekonečnými bitevními scénami, v nichž se slavný muž objevoval jen sporadicky jako matná silueta skrytá mračny prachu, která řve na své vojáky něco jako „Pobijte ty bezbožné pacholky... (burácení děl)... chtěli by nám naplivat na vlajku! Na ně, chlapci!“

Také Hollywood se brzy doslechl o čtyřech ženách a dalších výstřednostech svého hlavního technického poradce. MacKenzie Hawkins přezkušoval představitelky vedlejších rolí po třech najednou a s producentovou ženou absolvoval vášnivou soulož v bazénu, které měl zlostí šílený producent jedinečnou možnost přihlížet z okna obývacího pokoje.

Přesto však výrobu filmu nezastavil. Ježíši Kriste, vždyť už to přišlo skoro na šest melounů!

Jiného člověka by takové neúspěchy donutily sklopit uši a s ostudou se odplížit ze scény, jenže kdepak MacKenzie Hawkins! V soukromí, mezi sobě rovnými, se svým impresáriem odvděčoval pustým výsměchem a obveseloval posluchače zábavnými historkami z Manhattanu i z Hollywoodu.

Nakonec ho poslali na vojenskou akademii, aby se rekalifikoval na novou odbornost: tajné operace a výzvědná služba. Jeho kolegové se totiž domnívali, že budou ve větším bezpečí, podaří-li se jim okouzlujícího Hawkinsa uklidit k ledu utajených činností. A tak se z plukovníka stal brigádní generál, který do sebe dychtivě nasával všechny základy svého nového řemesla. Dva roky tvrdě dřel a studoval všechny detaily práce rozvědky, až už ho jeho učitelé neměli čemu učit.

Pak ho odveleli do Saigonu, kde neustálé nepokoje přerostly v otevřenou válku. Od té chvíle začal Hawkins v Severním i Jižním Vietnamu, Laosu, Kambodži, Thajsku i Barmě strhávat na šikmou plochu i ty nejbezúhonnější zločince a ideology. Zprávy o jeho činnosti v týle a v neutrálních zemích dokonce vyvolaly určitou obrannou reakci - jeho metody byly totiž tak neortodoxní a tak nepokryté zločinné, že i vojenská rozvědka v Saigonu nakonec začala popírat, že pro ně nějaký Hawkins vůbec pracuje. Koneckonců, všechno má své meze, a to platí kupodivu i pro tajné operace.

Avšak pro Hawkinsa platilo jediné heslo - Amerika především - a neznal žádný důvod, proč by se jím neměl řídit i ve své výzvědné práci.

Proto také Samu Devereauxovi připadalo nespravedlivé, že se takového člověka snaží dostat od války parta oportunistů, kteří se vyšvihli jen díky tomu, že se pěkně v závětví oháněli vlajkou. Z Hawkinsa se stala liška v diplomatickém kurníku a bylo třeba ho odstranit, dokonce i ti, kteří by nad ním správně měli držet ochrannou ruku, dělali všechno proto, aby ho potopili co nejrychleji - přesněji řečeno, do deseti dnů.

V jiném případě by Sama docela těšilo, že dostal příležitost odstřílet takového nadutého kašpara trpícího spasitelským komplexem, nicméně, i když v něm tentokrát celá záležitost vyvolávala smíšené pocity, věděl, že svůj úkol splní podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Měla to být jeho poslední práce pro Inspekci generálního štábu a Devereaux neměl v úmyslu riskovat další dva roky v armádě. Stejně mu bylo tak nějak smutno. Jestřáb - jak se Hawkinsovi často přezdívalo - byl možná fanatik, ale rozhodně si zasloužil lepší zacházení, než jakého se mu mělo dostat.

Sama napadlo, že tuhle depresi v něm mohl vzbudit poslední příkaz z Bílého domu, který zněl: najděte nějakou morální vadu, kterou Hawkins nebude moci popřít. Zjistěte, jestli třeba někdy nenavštěvoval psychiatra.

Psychiatr! Panebože - copak se ti chlapi nikdy nepoučí? Místo toho poslal Sam skupinu vyšetřovatelů do Saigonu, aby vyšťárali nějakou špinu, a sám zamířil na Dullesovo letiště, aby chytil spoj do Los Angeles.

Všechny bývalé ženy generála Hawkinsa žily v příhodném okruhu šedesátí kilometrů jedna od druhé, od Malibu po Beverly Hills. Určitě mu pomůžou víc než nějaký psychiatr. Ježíši Kriste! Psychiatr!

V Pennsylvania Avenue 1600, Washington, D.C., se stejně všichni cplali novokainem od rána do večera!

2

„Jmenuji se Lin Šu,“ představil se uniformovaný komunista a upřel své šikmé oči na obrovitého rozcuchaného amerického vojáka, který seděl v kožené klubovce, v jedné ruce sklenici s whisky a v druhé hořící doutník. „Jsem náčelník Lidové policie v Pekingu. Prozatím máte domácí vězení - nemusíte se kvůli tomu rozčilovat, je to jen formalita.“

„Jak to, formalita?“ zařval MacKenzie Hawkins z křesla, které bylo v celém domě jediným kusem nábytku v západním stylu. Opřel si nohu o černý lakový stolek a přehodil ruku přes opěradlo, takže se doutník ocitl v nebezpečné blízkosti hedvábného paravánu. „Všechny formality se zásadně vyřizují přes velvyslanectví. Zajděte si tam a klidně si stěžujte. Nejspíš si budete muset stoupnout do fronty.“

Hawkins se zasmál a napil se ze sklenice.

„Rozhodl jste se, že budete bydlet mimo pozemek velvyslanectví,“ upozornil Číňan jménem Lin Šu a očima těkal mezi doutníkem a paravánem. „Technicky se tudíž nacházíte na území Čínské lidové republiky a podléháte tím pádem pravomoci Lidové policie.“

My stejně víme, že nikam neutečete, generále. Proto ostatně říkám, že jde jen o formalitu.“

„Kolik lidí máte venku?“ Hawkins mávl doutníkem směrem k úzkým oknům.

„Na každé straně domu dvě hlídky. Celkem osm mužů.“

„Sakra silná stráž pro někoho, kdo stejně nikam neuteče, co?“

„Drobný ústupek. Když se to tak vezme, dva jsou lepší než jeden a tři už by mohli vypadat, jako bychom vám chtěli vyhrožovat.“

„Vy taky děláte ústupky?“

Hawkins zabafal z doutníku a znovu přehodil ruku přes opěradlo.

Hořící konec nebyl ani dva centimetry od hedvábného potahu.

„Ministerstvo výchovy určitě. Uznáte přece sám, generále, že máte docela pohodlné vězení, nemám pravdu?“

Naprostý klid - a ten nádherný výhled!“

Lin Šu obešel křeslo a nenápadně odsunul zástěnu z dosahu Hawkinsova cigára. Pozdě: na látce se už objevilo vypálené kolečko.

„Je to čtvrt' pro boháče a platí se tu pěkně masné nájemné,“ odušil Hawkins. „V tomhle lidovém ráji, kde všichni mají všechno a nikdo nemá nic, někdo sakra dobře ví, jak přijít rychle k penězům. Čtyři stovky za měsíc!“

„Můžete mluvit o štěstí. Mimochodem, družstva si mohou kupovat nemovitosti. Mezi družstevním a soukromým vlastnictvím je rozdíl.“

Policista zamířil ke dveřím, které vedly do jediné ložnice v domě.

V místnosti byla tma, tam, kde by širokým oknem mělo dovnitř proudit sluneční světlo, viselo prostěradlo přitlučené k okennímu rámu. Na podlaze se válely rohože, papírky od amerických čokoládových tyčinek a všude páchla whisky.

„A co ty fotky?“

Číňan se odvrátil od nechutné podívané.

„To jen, abychom dokázali světu, že s vámi zacházíme lépe než vy s námi. Tenhle dům přece jenom není tygří klec v Saigonu nebo kobka na tom vašem ostrově, co leží uprostřed zálivu zamořeného žraloky jak se jenom jmenuje – Holotraz?“

„Alcatraz. To je od Indiánů.“

„Prosím?“

„Nic. Koukám, že kolem toho chcete udělat pořádný cirkus, co?“

Lin Šu se na okamžik odmlčel, byl to ten typ pauzy, po které musí nutně následovat hluboká myšlenka.

„Kdyby někdo, kdo celá léta veřejně pomlouval a zesměšňoval samotné ideologické základy vaší milované vlasti - kdyby někdo takový vyhodil do vzduchu váš Lin-Kolonův pomník na vašem Washingtonově náměstí ve vašem státě Columbia, ti barbaři v talárech, co zasedají v Nejvyšším soudu, by ho už dávno dali popraviti!“ Číňan se usmál a uhladil si klopou uniformy střižené ve stylu Vůdce Maa. „My takhle primitivně nejednáme. Pro nás je každý život vzácný, dokonce i život vzteklého psa, jako jste vy.“

„No ovšem - vy rákosníci jste nikdy nikoho nepomlouvali, že jo?“

„Naši vůdcové mluví jen pravdu, jak učil náš milovaný předseda a jak se ostatně ví na celém světě. Pravda a pomluva jsou dvě různé věci, generále. To, co jsem vám říkal, je pravda a všichni to vědí.“

„Úplně jako ve Washingtonu,“ zamumlal Hawkins a sundal nohu ze stolu. „Proč jste si ksakru vybrali zrovna mě? Spousta lidí se do vás navážela, až Bůh bránil - tak co je na mně tak zvláštního?“

„Ti ostatní nebyli tak proslulí. Nebo spíš nechvalně proslulí, chtěli. Mimochodem, ten film o vás se mi docela líbil. Hotové umělecké dílo. Dokonalá óda na násilí.“

„Vy jste ho viděl?“

„Na soukromé projekci. Některé scény pochopitelně bylo třeba vystříhat - hlavně ty, ve kterých ten herec, co vás má představovat, vraždí naše mladé hrdiny. To bylo velmi bestiální, generále.“ Komunista obešel lakový stolek a znovu se usmál. „Ano, jste nechvalně proslulý.“

A teď jste nás navíc urazil tím, že jste zničil kulturní památku nesmírné hodnoty -“

„Dejte si pohov. Ani nevím, co se vlastně stalo. Někdo mi něco nasypal do pití a vy to zatraceně dobře víte. Ten večer jsem byl s vaším generálem Lu Sinem a s jeho ženskejma v jeho domě.“

„Generále Hawkinsi, copak skutečně nechápete, že nám musíte vrátit naši čest?“ Lin Šu hovořil tiše, jako by ho Hawkins nebyl přerušíl.

„Omluva by vás nic nestála. Naplánovali jsme takový malý, klidný ceremoniál, jen s minimální účastí tisku. Taky jsme vám napsali řeč.“

„Ježíši Kriste!“ Hawkins vyskočil z křesla a podíval se dolů na mrňavého policistu. „Už jsme zase u toho! Kolikrát vám mám opakovat, že Američan se před nikým plazit nebude?! A rozhodně ne při nějakém ceremoniálu, ať s tiskem, nebo bez. Zapiš si to už konečně za uši, ty žlutěj trpajzlíku!“

„Nerozčilujte se. Přikládáte zbytečně velký význam pouhé formalitě a tím všechny - včetně nás - dostáváte do nepříjemné situace. Stačil by přece jen malý obřad, jednoduchý, prostý -“

„Mně ne! Já tu jsem jako představitel ozbrojených sil Spojených států a pro nás není nic malé ani jednoduché! My se neploužíme s nosem u země, kamaráde, my pochodujeme za dunění bubnů!“

„Prosím?“

Hawkins pokrčil rameny, trochu polekán vlastními slovy. „To nic.“

Ještě jednou a naposledy říkám: ne. Ti buzeranti z ambasády z vás třeba ještě můžou mít nahnáno, ale já ne.“

„Pokud vás o něco žádali, tak určitě ne z vlastní iniciativy, ale na příkaz svých nadřízených. To vás přece muselo napadnout.“

„Pitomost!“ Hawkins vykročil směrem ke krbu, upil ze sklenky a odložil ji na krbovou římsu vedle barevné papírové krabičky. „Jasně, že v jednom kuse něco pečou s téma pederastama z ministerstva. Jenomže počkejte, až si v Bílém domě a Pentagonu přečtou moje hlášení!“

To něco zažijete! Ani nebudete stačit utíkat, jak vám bude hořet pod nohama!“ Hawkins se zašklebil a v očích mu zajiskřilo.

„Pořád nás jenom urážíte,“ pronesl Lin Šu nevzrušeně a smutně potřásl hlavou. Pak nadzvedl krabičku, která ležela u generálovy sklenice.

„Prskavky Tsing Tao. Nejlepší na světě. Oslnivě bílý záblesk a k tomu ohlušující rachot. Ano, je příjemné se na ně dívat a poslouchat je.“

„Jo,“ souhlasil Hawkins, kterého náhlá změna tématu trochu zmátla. „Mám je od Lu Sina. Tenkrát večer jsme toho museli vychlastat nejmíň vagón, než si mi ten grázl začal hrát s pitím.“

„Velice krásný dárek, generále Hawkinsi. Opravdu nádherný.“

„Pánbu ví, že mi ten neřád dluží mnohem víc!“

„A vy pořád nechápete, generále?“ vyptával se policista. „Tyhle prskavky bouchají jako skutečné bomby a přitom jimi nejsou. Je to jen iluze, nápodoba něčeho jiného. Samy o sobě jsou skutečné, ale zároveň jsou jenom odrazem jiné reality. Vůbec nejsou nebezpečné.“

„No a?“

„Něco podobného teď chceme my od vás. Iluzi, ne skutečnost.“

Stačí, když budete předstírat, když při tom krátkém a tichém obřadu přečtete pár slov, o kterých víte, že je to jenom iluze. Že nejsou vůbec nebezpečná. A naopak, která jsou pouhým projevem slušnosti.“

„Omyl!“ zaburácel Hawkins. „Každý rozezná prskavku od dynamitové patrony. Nikoho ani nenapadne, že něco předstírá!“

„Čistě mezi námi, mám na věc jiný názor. Nejde o nic jiného než o diplomatický rituál, a to pochopí každý. Moje slovo na to.“

„Jo? Jak to k čertu můžete vědět? Jste jenom pitomej polda a žádnéj diplomat!“

Komunista poklepal prstem na krabičku prskavek a povzdechl si.

„Omlouvám se, že jsem vám zalhal, generále. Nepracuji pro Lidovou policii. Jsem druhý náměstek ministra výchovy a přišel jsem vám předložit určitý návrh. Rozumný návrh. Ten zbytek je ovšem pravda - skutečně máte domácí vězení a venku stojí opravdoví policisté.“

„Zatracená práce! Zase jeden fouňa z ministerstva!“ Hawkins se opět ušklíbl. „Dělá vám to těžkou hlavu, co, chlapci?“

Komunista si ještě jednou povzdechl. „Ano. Ty hlupáky, co to všechno spískali, jsme už poslali k mongolským hranicím do dolů. Byl to šílený nápad - i když na druhou stranu musím přiznat, že je těžko odolat takovému pokušení, jaké představujete vy, generále. Máte vůbec představu, co bláta už jste nakydal na marxisty, socialisty a - odpusťte - na každý aspoň trochu demokraticky orientovaný národ na světě? A všechno samá demagogie posledního - chci říct prvního - řádu!“

„Většinu těch keců sepsali lidi, co mě platili od proslovu,“ poznamenal Hawkins zamyšleně a rychle dodal: „Ne že bych tomu nevěřil!“

Sakra, já z toho věřím každému slovu!“

„Jste nemožný!“ Lin Šu dupl nohou jako rozmazlené dítě. „Jste stejný blázen jako Lu Sin a ta jeho banda rozeřvanců! Teď rozbíjejí kameny a spát můžou tak leda s ovcema! Vy jste vážně nemožný!“

Hawkins se zadíval na komunistu - na jeho vzteklý výraz a na krabici prskavek v jeho ruce. Oba pochopili, že je rozhodnuto.

„Jsem ještě něco víc, ty šikmooká opice,“ pronesl generálporučík a pomalu se přibližoval k Číňanovi.

„Ne! Ne! Žádné násilí, vy pitomče -“ Lin Šu už nestačil ani zařvat o pomoc, Hawkins ho popadl za blůzu, nadzvedl ho a ubalil mu jednu pořádnou pod čelist.

Druhý náměstek ministra výchovy upadl do bezvědomí. Hawkins mu z bezvládné ruky vytrhl prskavky a vřít se do ložnice, popadl prostěradlo přibité na okně, nadzvedl růžek a vyhlédl směrem k zadnímu vchodu. Stáli tam dva policisté s puškami na zádech a tiše spolu rozmlouvali. Za nimi začínal svah, který se táhl až dolů ke vsi.

Hawkins pustil prostěradlo a vrátil se do pokoje, kde se okamžitě vrhl na všechny čtyři a připlížil se k předním dveřím, kde se napřímil a pootevřel je. Dva strážní postávali asi dvacet metrů od něj a tvářili se uvolněně jako vojáci na dovolené v zázemí. Navíc se dívali na silnici a domu nevěnovali pozornost.

MacKenzie uchopil barevnou krabici s prskavkami, roztrhl hedvábný papír a vyklepá si do dlaně několik řetízků vytvořených z pospojovaných válečků. Svázal dva k sobě, smotal doutnáky dohromady a z kapsy vytáhl benzínový zapalovač, který pamatoval druhou světovou.

Zarazil se a zlostně sykl, málem by zapomněl na to nejdůležitější.

S prskavkami v ruce nenápadně zamířil kolem oken do ložnice a z hřebíku na zdi sňal své pouzdro s revolverem a opasek s náboji, který si utáhl kolem pasu. Z pouzdra vyndal kolt pětačtyřicetku, zkontroloval zásobník, spokojeně vrátil zbraň na její místo na opasku a vyšel z ložnice. Výhnul se klubovce, překročil nehybně ležícího Lin Šua a vydal se k přednímu vchodu.

Škrtl zapalovačem a přidržel plamen u smotaných doutníků, pak otevřel dveře a vyhodil prskavky do trávy na zápraží. Rychle a tiše zavřel dveře a zamkl je, ještě k nim přitáhl červeně lakovanou komodu z předsíně, proběhl ložnicí, nadzvedl rucek prostěradla a čekal.

Výbuch byl ještě silnější, než původně čekal, nejspíš to způsobila zdvojená nálož.

Hlídka na zadní straně domu polekaně nadskočila. Strážní si strhli pušky z ramenou, až se jimi málem vzájemně potloukli, a rozběhli se k předním dveřím.

Jakmile zmizeli z dohledu, Hawkins strhl prostěradlo, prokopl skleněnou výplň okna i dřevěnou okenici a vyskočil ven. Dal se do běhu směrem ke svažujícím se polím.

3

Dole pod kopcem se vinula hlavní - mimochodem prašná silnice, která obcházela vesnici a z níž vedly vedlejší uličky, které se jako loukotě kola sbíhaly na návsí. Od hlavní silnice se odpojovala odbočka k dálnici, která ležela asi sedm kilometrů východně, americké velvyslanectví se nacházelo o dalších dvacet kilometrů dál uvnitř Pekingů.

Potřeboval tedy nějaké vozidlo, nejlépe automobil, bohužel, v Číně s výjimkou nejvyšších vládních kruhů nikdo auta neměl. Jistě, Lidová policie automobily disponovala a Hawkinse dokonce napadlo, že by mohl zaběhnout za kopec a zkusit najít Lin Šuův vůz, ale nakonec se rozhodl, že je to příliš riskantní i kdyby auto našel a ukradl, vypadal by v něm moc nápadně.

Obešel tedy vesnici a držel se přitom svahu nad silnici, určitě ho budou pronásledovat. V lesích a kopcích by se jim dokázal skrývat donekonečna, to by nebyl problém - už strávil celé měsíce pod širákem v horách Kong-Sol a Lai Tai v Kambodži. Přežít uprostřed lesů uměl s větším přehledem než leckteré zvíře. Zatraceně, byl přece profík!

Ovšem ani to nemělo valný smysl. Potřeboval se dostat na ambasádu a dát celému svobodnému světu jasně na srozuměnou, jakého hada si hřeje na prsou! Všechno má své meze. Jakmile odvyhláší hlášení, zabarikádují se v budově a budou se snažit vydržet, dokud se neobjeví letadla z lodí, co plují nedaleko pobřeží - i kdyby to mělo znamenat, že bude třeba srovnat se zemí půlku Pekingů. Pak přiletí helikoptéry a dostanou je odtamtud.

Civilové si pochopitelně nadělají do gatí, ale on už je nějak zvládne.

Však už je načase, aby ty buziky někdo naučil bojovat - bojovat, a ne jenom žvanit!

MacKenzie zanechal fantazírování a zpozorněl, asi půl kilometru napravo od něj se ze zatačky vyřítila osamocená motorka. Byl to venkovský četník, ši-san, kterého mu zřejmě seslalo samo nebe.

Hawkins vstal z vysoké trávy, sklouzl po svahu a ani ne za minutu dorazil na kraj silnice. Odtud nebylo motocykl vidět, avšak podle zvuku se dalo předpokládat, že se každou chvíli objeví. Zalehl tedy doprostřed vozovky, přitáhl si nohy k tělu, aby se zdál menší, a už se ani nehnu.

Motocyklista proletěl zatačkou a motor zařval, pak začal pokašlávat, jak řidič pomalu zastavoval. Ši-san sesedl, postavil motorku na kraj silnice a Hawkins uslyšel i ucítil rychlé kroky.

Policista se nad ním sklonil a dotkl se jeho ramene: při spatření americké uniformy se trochu zarazil. Mac se pohnul a ši-san zaječel.

O pět minut později si už Hawkins oblékl četnickovu uniformu přes svoje kalhoty a košili, na nos si nasadil jeho brýle a na hlavu jeho směšně malou čepičku s kšiltem, kterou si uvázal řemínkem pod bradou.

Na jeho mohutné hlavě plné nakrátko ostříhaných prošeďivých vlasů se čapka vyjímal jako látkový uhrák. Naštěstí měl ještě v kapse doutník: rozžvýkal konec, až byl dostatečně šťavnatý, a zapálil si.

Byl připraven vyrazit.

Diplomatický atašé vrazil do kanceláře vedoucího mise, aniž by řekl jediné slovo sekretářce nebo aspoň zaklepal. Vedoucí se zrovna šťoural v zubech.

„Promiňte, pane. Právě došly instrukce z Washingtonu. Předpokládám, že si je budete chtít přečíst.“

Vedoucí diplomatické mise v Pekingů hrábl po telegramu a pustil se do čtení. Posléze vyvalil oči a z úst otevřených v němém úžasu mu vypadlo párátka.

U vjezdu na dálnici do Pekingů stála barikáda, která ho v představách jejích tvůrců měla zastavit. Přes zamlžené brýle dokázal rozeznat pouze hlídkový vůz četnictva a řadu četníků rozestavenou přes silnici.

Jak se přibližoval, všiml si, že četníci na sebe něco volají a jeden z nich dokonce vystoupil z řady, mával před sebou hystericky puškou a zřejmě se domníval, že tím muže na motocyklu donutí, aby zastavil.

Zbývá už jen jedno, napadlo Hawkinse. Když už si jeden koleduje o pohřeb, tak ať je to s plnou parádou! Jestliže má zemřít, ať zemře, rozdávaje rány na všechny strany, za rachotu střelby a s jekotem vyjevených komoušů v uších!

Sakra! Přes ten zatracený prach nic neviděl a noha mu pořád klouzala na tom zatraceném plynovém pedálu.

Sáhl do pouzdra a vytáhl svou pětačtyřicetku.

Mířit pořádně nemohl, ale u všech rohatých, mačkat spoušť mu nedělalo problémy!

K jeho překvapení se ši-sanové ani nesnažili na střelbu odpovědět a raději se vrhali k zemi, pištěli jako vyděšená selata, zalézali za hromady svinstva a hleděli se skrýt před ranami z jeho jediného revolveru!

Zahnojení zbabělci!

Pokud ho nešálil prach, doutníkový kouř a všechny ty rozmazané skvrny kolem, ani ten četník, co stál vepředu - Ježíši Kriste, musel to být důstojník - neměl odvahy se mu postavit. Důstojník!

MacKenzie šlápl na plyn a vyprázdnil celý zásobník pětačtyřicítky, poté vyjel po haldě hlíny a sletěl na zatravněný svah. Ještě v letu pod sebou zahlédl matné obrysy ječících hlav a zoufale zatoužil po tom, aby měl víc munice. Zakroutil zuřivě řídítka, dopadl na zem a řítil se dál k silnici.

Konečně! Barikádu měl za sebou a natíral si to rovnou do srdce Pekingů!

Po betonové silnici se jelo přímo pohádkově. Kola motocyklu jemně předla a vítr se mu opíral do tváře, omamně čistý vzduch bez sebemenší stopy prachu, který mu odháněl kouř z doutníku kolem uší a čistil brýle.

Jako meteor přelétl patnáct kilometrů pod lhostejným čínským lidovým nebem. Ještě dva kilometry a bude na severním předměstí Pekingů.

Sakra, ono se mu to nakonec vážně povede - a pak si ti hajzlíci komoušští konečně uvědomí, co to je americká odvěta!

Přehnal se ucpanými ulicemi a ocitl se na náměstí Božské květiny, na jehož konci stála budova amerického velvyslanectví v celé své alabastrové kráse. Jako obvykle se tu mlely davy Pekinčanů i lidi z venkova, kteří čekali, až se jim poštěstí zahlédnout některou z těch zvláštních vysokých, růžových bytostí, jak prochází bílou tepanou branou.

Diplomatická mise nebyla od náměstí oddělena ani cihlovou zdí, ani vysokým železným plotem, ale pouze vyřezávaným dřevěným plůtkem natřeným lakem, který ho chránil před rozmary čínského povětří.

Za ním se rozkládal pečlivě ostříhaný trávník.

Okna a dveře velvyslanectví byly opatřeny ocelovými mřížemi.

MacKenzie sešlápl plyn na doraz v domnění, že řev motoru rozežene dav zvědavců.

Nemýlil se.

Číňani se rozprchlí, jako když střílí, a Hawkins málem sletěl z motorky, když uviděl, co se k němu blížilo rychlostí přes sto kilometrů v hodině.

Před zavřenou branou velvyslanectví stály tři dřevěné barikády, jedna vyšší než druhá, obklopené řadami vojáků pod velením dvou důstojníků. Všichni civěli přímo na něj.

Tak a je to, pomyslel si MacKenzie, všechno je ztraceno a zbývá mi jen poslední hrdinské gesto.

Vysmát se smrti do očí!

Sakra! Kdyby měl ještě aspoň pár nábojů...

Přikřčil se a zamířil na plný plyn přímo doprostřed barikády. Ručička tachometru sebou křečovitě zašubala a zarazila se na konci číselníku, muž a stroj se přehnali náměstím jako obrovská dělová koule z masa a oceli.

Zatímco davy hystericky vřeštěly a vojáci s očima navrch hlavy utíkali na všechny strany, Hawkins zatáhl za řídítka a přenesl váhu na zadní část sedla. Přední kolo se odlepilo od země jako probuzený fénix a zakouslo se do barikády.

Za rachotu praskajícího dřeva prorazil MacKenzie Hawkins barikádu jako lidský granát, který si nějakým nedopatřením táhne za sebou kanón.

Motocykl dopadl na pěšinku vysypanou oblázky, která vedla ke dveřím mise. MacKenzie přelétl přes řídítka, udělal ve vzduchu několik salt a pak se chvíli kutálel po cestičce, dokud nenarazil na schůdky pod bílými ocelovými dveřmi. V zubech stále svíral doutník.

Každou chvíli se Číňani vzpomínají, začnou střílet a tělem mu projede palčivá bolest - poslední věc, kterou si uvědomí, než ho navždy obestře temnota.

Jenomže nikdo střílet nezačal a jediné, co bylo slyšet, byl silící křik civilistů i vojáků. Nad zpřelámanými prkny a rozdrčenými latkami zátarasu opatrně vykukovaly šikmooké hlavy - většinou to byli vojáci, kteří se původně vrhli k zemi a nyní se pomalu odvažovali zvednout na všechny čtyři.

Ani jednoho z nich však nenapadlo stisknout spoušť. MacKenziemů nakonec došlo, proč asi: prakticky se nyní nacházel na americké půdě. Kdyby ho zastřelili přede dveřmi velvyslanectví, dalo by se to považovat za vraždu spáchanou na území Spojených států, z čehož by bezpochyby koukala pěkná mezinárodní polízanice. Ksaku! Nakonec ještě bude za svůj život vděčit těm podělaným buzerantům! Před smrtí ho zachrání diplomatické opičky!

Vyškrábal se na nohy, vyběhl po schodech k ocelovým dveřím, jednou rukou stiskl tlačítko zvonku a druhou do nich zuřivě bušil.

Nic se nestalo.

Zkusil tlouci silněji a prst nespouštěl ze zvonku, přitom řval, jako by ho na nože brali, až se konečně otevřela špehýrka.

V otvoru se objevila dvojice strachem rozšířených očí.

„Proboha, ta jsem přece já, Hawkins,“ křičel MacKenzie přímo na ty vypoulené bulvy. „Otevři ty zasraný dveře, parchante! Co si ksakru myslíš, že -“

Oči zamrkaly, ale dveře zůstaly zavřené.

Hawkins burácel dál a po několika vteřinách se místo očí ve špehýrce ukázaly roztřesené rty.

„Tady nikdo není, pane,“ zněla neuvěřitelná odpověď.

„Cože!“

„Lituji, pane generále.“ Ozvalo se klapnutí a špehýrka se zavřela.

MacKenzie nebyl chvíli mocen slova, pak začal znovu řvát, mlátit do dveří a mačkat zvonky, až z nich lezly dráty.

Nic. Ohlédl se směrem k davu na náměstí a zjistil, že se čumilové začínají pochechtávat.

Hawkins seskočil ze schodů a rozběhl se po trávníku. Okna byla zavřená a stejně tak těžké ocelové okenice skryté za mřížemi, celé to zatracené velvyslanectví se zavřelo do sebe jako nějaká obrovská bílá škeble.

Dorazil k zadnímu vchodu, zabušil na něj a hulákal přitom jako snad nikdy v životě.

Nakonec se špehýrka otevřela a objevil se jiný pár očí - o něco méně vystrašený než ten předešlý, i když i z něj se daly vyčíst jisté obavy.

„Otevřete ty zkurvený dveře, k čertu už jednou!“

Ve špehýrce spatřil rty a šedivý knírek - byl to velvyslanec osobně.

„Vypadněte odtud, Hawkinsi,“ pronesl hluboký hlas s nezaměnitelným britským přízvukem. „Tady jste skončil!“ Načež se špehýrka zavřela.

MacKenzie zůstal ohromen stát: čas i prostor pro něj splynuly v jednu velkou nicotu. Matně si uvědomoval, že vojáci se spolu s civilisty přibližují k pochroumanému plotu ambasády.

Aniž by měl něco konkrétního na mysli, ustoupil o několik kroků a začal zkoumat střechu a stěny budovy.

Když využije mříže v oknech, mohlo by se mu to podařit. Priskočil k prvnímu oknu a po železných tyčích vyšplhal až tam, kde mohl bez potíží dosáhnout na mříž okna o patro výše.

Za několik minut už vystupoval na střechu diplomatické mise, vylezl na hřeben a rozhlédl se.

Vlajkový stožár stál nedaleko od něj, přesně uprostřed trávníku nalevo od šterkové pěšinky. Vlajka s hvězdami a pruhy se lehce a majestátně vlnila ve větru.

Generálporučík MacKenzie Hawkins si zkontroloval, zda vítr fouká správným směrem, a pak si rozepjal poklopec.

4

Devereaux se usmál na vrátného hotelu Beverly Hills, obešel automobil, dal spopitné zřízenci z parkoviště a usedl za volant. Odražené světlo od naleštěné kapoty ho udeřilo do očí. Všechno bylo přesně takové, jak to má v jižní Kalifornii být: livrejovani vrátní a zřízenci, spopitné davané beze slova, obrovitá auta a oslepující slunce.

Stejně tak telefonní hovor, který absolvoval před dvěma hodinami s první manželkou MacKenzie Hawkins.

Rozhodl se postupovat metodicky a krok za krokem odhalovat důkazy o rozpadu generálových osobností. Jistě v tom časem najde nějaký smysl, každopádně považoval za vhodné začít dokumentovat cestu hrdiny k šílenství od jeho vstupu do prohnitého světa luxusu a těžkých peněz, který pro něj musel být šokem po životě stráveném mezi samým zabíjením, mučením a vojenskou arogancí.

A tento vstup do zahnívajícího světa zbohatlíků zosobňovala právě Regina Sommerville Hawkinsová, která podle údajů v databankách pocházela z Virginie, z boháčské vrstvy z okolí Foxcroftu a Finche.

Hawkins se stal její první životní trofejí v roce 1947, v době, kdy slavný mladý válečník od Bulge udivoval národ dalšími obdivuhodnými činy. Protože papá Sommerville vlastnil většinu Virginia Beach a Ginny byla typická jižanská krasavice (křehká a vonící jako magnolie u zlatého dolu), nebyl problém dojednat sňatek. Něžná, ale vytrvalá dcera Konfederace dokázala svými půvaby a majetkem omámit a na čas si i naprosto podmanit drsného hrdinu, který se ze zákopů probíjoval až na West Point.

Vzhledem k tomu, že papá Sommerville znal ty správné lidi ve Washingtonu a Hawkins měl odpovídající schopnosti i komplexní hodnocení, Regina předpokládala, že do půl roku bude ženou generála.

Maximálně do roka.

...a bude bydlet ve Washingtonu, v Newport News, v New Yorku nebo snad dokonce na Havaji, se spoustou služebnictva a s recepčními a večírky a svátečními uniformami a... a... a...

Jenomže Hawkins byl samostatný a neměl zas tolik známých, aby dokázal obrousit MacKenzieho hranatý charakter. Jestřáb Mac netoužil po životě v procovských čtvrtích Washingtonu, New Yorku ani Newport News, chtěl být mezi svými vojáky. Lidem s Čestnou medailí Kongresu je těžké nevyhovět, a tak se Regina ocitla v zastrčených vojenských táborech, kde její manžel zarputile drezíroval lhostejné základáky pro boj ve válce, která se stejně nekonala. Nakonec se Regina rozhodla svou trofej zahodit, i tady pomohl papínek a jeho rozsáhlé známosti, takže se celá věc obešla bez skandálu. Hawkins přeložili do Německa a Regina si obstarala lékařské potvrzení, že by jí tamní podnebí nesvědčilo. Díky vzdálenosti mezi oběma stranami pak bylo možné záležitost v tichosti odpískat.

Dnes - po téměř třiceti letech - žila Regina Sommerville -

Hawkins-Clark-Madison-Greenbergová se svým čtvrtým manželem Emmanuelem Greenbergem, filmovým producentem, na předměstí Los Angeles zvaném Tarzana. Předě dvěma hodinami řekla Devereauxovi do telefonu:

„Poslyš, drahoušku, tak ty si vážně chceš promluvit o Macovi? To svolám děvčata. Obvykle se scházíme ve čtvrtek, ale co dneska znamená jeden den?“

Sam si tedy zapsal cestu do Tarzany a nyní už mířil ve vypůjčeném voze k Reginině domovu. Autorádio hrálo Kalné vody a jemu to přišlo nanejvýš případné.

Příjezdovou cestu k rezidenci Greenbergů našel bez potíží a vydal se po ní, do posledního - jak doufal - stoupání na cestě. V půli příjezdovky narazil na železná vrata, která se před ním samočinně otevřela.

Zaparkoval před obrovskou garáží pro čtyři automobily, na rovném asfaltovém povrchu tu stály dva cadillacy, jeden rolls-royce a jakoby pro kontrast jedno maserati. Dva uniformovaní šoféři se opírali o rolls a o něčem spolu debatovali. Sam vylezl z auta, vzal si kufík a zavřel dveře.

„Jsem makléř paní Greenbergové,“ oznámil řidičům.

„To ste si vybral dobrej flek,“ zasmál se mladší šofér. „Tady tomu by se mělo říkat Merill, Lynch a Sestry.“

„Třeba se tomu tak jednou říkat bude. Tudy se jde k domu?“ Sam ukázal směrem k dlážděnému chodníčku, který se ztrácel v džungli kalifornských kapradin a miniaturních pomerančovníků.

„Ano, pane,“ přisvědčil starší a důstojně vyhlížející šofér, který jako by tím chtěl učinit přítrž nepřipustně neformálnímu chování svého mladého kolegy. „Tudy vpravo. Sam to uvidíte.“

Sam došel po cestě k hlavnímu vchodu. Růžově natřené dveře ještě nikdy neviděl, ale bylo mu jasné, že pokud se má kdy v životě s nějakými setkat, musí se to stát v jižní Kalifornii. Stiskl zvonek a zaslechl, jak se uvnitř rozezněly první

takty hudebního motivu z filmu Milostný příběh. Rád by věděl, jestli Regina ví, jak ten film dopadne.

Dveře se rozletěly a už stála před ním, oděná do přiléhavých šortek a průsvitné blůzky, ze které vyzývavě vyřázala její obrovská ňadra.

Přestože jí už bylo přes čtyřicet, měla Regina tmavé vlasy, opálenou pleť bez vrásek a své přednosti nosila s mladistvou samozřejmostí.

Vypadala rozkošně.

„Vy jste ten major?“ zeptala se.

„Major Sam Devereaux,“ představil se. Bylo jistě hloupé vyslovovat své jméno takhle formálně, jenže jeho veškerá pozornost byla soustředěna na dva obrovské melouny, které se dmuly před ním.

„Pojďte dál. Jak vidím, napadlo vás, že by nebylo dobře přijít v uniformě.“

„Něco na ten způsob.“ Devereaux se přitrouble usmál, s vypětím sil odtrhl zraky od její blůzky a zamířil do předsíně. Předsíní byla krátká a vedla do rozlehlého obývacího pokoje s prosklenou stěnou, za níž ležel bazén tvaru ledviny, ohraničený terasou z italských dlaždic a zdobeným železným plotem, od něhož byl krásný výhled na celé údolí.

Toho všeho si však Sam všiml až po několika – řekněme patnácti – vteřinách. První čtvrt minuty byl dokonale omámen třemi dalšími páry ňader.

Každá prsa byla svým způsobem dokonalá. Plná a kulatá. Úzká a špičatá. Svěšená, ale slibná.

Patřila po řadě Madge, Lillian a Anne, Regina Greenbergová ho rychle a mile představila. Sam si automaticky spojil ňadra tedy jednotlivé ženy - s údaji, kterých měl plný kufík.

Lillian byla třetí. Původem z Palo Alto, Kalifornie. Madge byla druhá. Tuckahoe, stát New York. Anne byla čtvrtá. Detroit, Michigan.

Nádherný průřez Amerikou.

Regina - Ginny - měla mezi nimi jistou autoritu, která však evidentně nevycházela z jejího věku. Po pravdě řečeno se všechny čtyři ženy pohybovaly v onom zvláštním věkovém rozmezí mezi pětáctí a pětáctičetí lety, kteří umí jižní Kalifornie tak dokonale znejasnit.

Oblečeny byly také po kalifornském způsobu - nenápadně a sexy - přičemž bylo na první pohled jasné, že šaty byly vybrány a ušity s tím, aby vypadaly přesně tak.

MacKenzie Hawkins byl člověk, jehož vkus a schopnosti právem vzbuzovaly údiv.

Snadno a rychle se přenesli přes všechny zdvořilosti a Sam dostal do ruky sklenici s pitím, kterou se v takovéto společnosti neodvážil odmítnout. Děvčata ho usadila do jakéhosi měkkého fazolového lusu, ze kterého se nedalo vstát, kufík si postavil na zem vedle sebe a vzápětí zadoufal, že jeho obsah nebude potřebovat, protože úsilí, které by bylo nutné k jeho nahmatání, zvednutí a otevření, by udolalo i Hadiho muže.

„Tak nás tu máte,“ spustila Regina Greenbergová. „Celý Hawkinsův harém. Co od nás Pentagon potřebuje? Vysvědčení zachovalosti?“

„V jednom směru bychom mu ho mohly dát bez jediné výhrady,“ pravila Lillian.

„Dokonce s radostí,“ přidala se Madge.

„Och, ano,“ na to Anne.

„Ehm, jistě. Generál je zajisté muž nevšedních schopností,“ brebtl Sam. „Tím chci říct - nepředpokládal jsem, že se s vámi sejdu se všemi najednou. Tedy, ve skupině.“

„Jenže my jsme skupina, majore.“ Madge - Plná a kulatá, seděla ve fazolovém lusu vedle Sama a teď se nahnula, aby ho poplácala po lokti. „Ginny to sama říkala. Hawkinsův -“

„Ano, chápu,“ skočil jí Devereaux rychle do řeči.

„Když chcete o Macovi mluvit s jednou z nás, mluvíte vlastně se všemi,“ doplnila Lillian - Úzká a špičatá - z druhé strany místnosti.

„Přesně tak,“ zavrkala Anne - Svěšená, ale slibná - jejíž postava se téměř vyzývavě rýsovala proti prosklené stěně s výhledem na bazén.

„Když zrovna náhodou nejsme usnášeníschopné, funguju jako mluvčí já,“ protáhla Regina Greenbergová z pohovky potažené jaguáři kůží. „To proto, že jsem byla první, a jsem tedy služebně nejstarší.“

„Jenom služebně, drahoušku,“ připomněla Madge. „Přece se nebudeš shazovat.“

„Abych pravdu řekl, nevím tak docela, jak začít,“ vrhl se Sam po hlavě do svého nepříjemného úkolu.

Nejprve se jenně zmínil o abstraktních otázkách jednání se silně individualisticky založenou osobností a poté pomalu a pečlivě vysvětlil, že MacKenzie Hawkins dostal svou vládu do navýsost nebezpečné situace, kterou je třeba neprodleně řešit. I když je řečená vláda plná nehynoucí a hluboké vděčnosti za vše, co pro ni generál Hawkins udělal, je občas nutné, aby se ve snaze najít řešení vzniklého problému prostudovalo - ehm - pozadí dotyčného. Často i zdánlivě záporné rysy dokázaly zdůraznit to pozitivní, co ... „Takže vy ho chcete potopit,“ uťala ho Regina Greenbergová. „To se dalo čekat, co, děvčata?“

Následovalo sborové přitakání.

Sam byl dost chytrý na to, aby její podezření rovnou nepopřel, osazenstvo této místnosti bylo ne-li rovnou inteligentnější, pak určitě vnímavější, než se zpočátku zdálo.

„Proč to říkáte?“ zeptal se Ginny.

„Proboha, majore!“ zvolaly melouny. „Mac se těm panákům z vedení pletl do cesty už léta! Všem jim vidí do karet, takže se nedivte, že mají radost, když z něho ti takzvaní liberálové ze Severu dělají šaška.“

Jenže Mac žádný šašek není!“

„Zrovna teď nikomu moc směšný nepřijde - o tom vás mohu ujistit, paní Greenbergová.“

„Co vlastně Mac provedl?“ zeptala se Anne skoro omluvně. Její dokonalá postava se stále vyjímala proti oknu.

„Urazil kul-“ Sam se zarazil, takhle to přece říct nemůže. „Zničil kulturní památku patřící státu, s nímž se snažíme udržet přátelské styky.“

Něco na způsob Lincolnova památníku.“

„Byl opilý?“ chtěla vědět Lillian, oči a řada namířené na Sama jako dva páry ostrých zbraní.

„Tvrdí, že ne.“

„Tak to nebyl,“ prohlásila Madge z vedlejšího lusu hlasem, který nepřipouštěl odpor.

„Mac toho dokáže vypít tolik, že by to porazilo vola,“ vmísila se Ginny Greenbergová a pokývala hlavou. „Ale nikdy, opakuju, nikdy nepije tak, aby dělal ostudu té své uniformě.“

„Nikdy by to neřekl nahlas, majore,“ navázala Lillian, „ovšem tohohle pravidla se drží skoro víc než vojenský přísahy.“

„A to ze dvou důvodů,“ doplnila Ginny. „Samozřejmě nechce poškodit důstojnost, která jeho hodnosti přísluší, a pak - což je pro, něj stejně důležité - nemá zájem o to, aby se mu ti panáci vysmívali kvůli chlastu.“

„Tak vidíte,“ shrnula Madge. „Mac tomu jejich Lincolnovu pomníku nic neudělal, protože prostě nemohl.“

Sam se po nich rozhlédl: ani jedna z bývalých paní Hawkinsových mu nepomůže. Ani jedna o generálovi neutrousí křivé slůvko.

Proč? Zoufale se vyhrabal z křesla a pokusil se zaujmout postoj advokáta při křížovém výslechu - jemného a milého advokáta, přirozeně.

Pomalu přecházel kolem obrovského okna, Anne zamířila k jeho opuštěnému lusu.

„Je pochopitelné,“ začal s úsměvem, „že tyto okolnosti - tato sešlost - vzbuzují určité otázky. Ne že by bylo vaší povinností mi odpovídat, ale mám-li mluvit otevřeně, musím přiznat, že mnohému nerozumím.“

Dovolte, abych vám vysvětlil -“

„Dovolte mi, abych odpověděla,“ přerušila ho Regina. „Nedokážete přijít na to, proč Hawkinsův harém chrání svého zakladatele.“

Nemám pravdu?“

„Máte.“

„Jakožto mluvčí,“ pokračovala Ginny, zatímco ostatní přikyvovaly, „budu mluvit stručně a k věci. Mac Hawkins je báječný chlap - v posteli i mimo ni, a neofrňujte se nad postelí jenom kvůli tomu, že ve většině manželství se na ni kašle. Jinak se s ním žít nedá, jenže to není jeho chyba.“

Mac nám všem dal něco, na co nikdy nezapomeneme: naučil nás, jak se zbavit okovů. Zní to pitomě - zbavit se okovů ovšem, drahousku, to znamená doopravdy se osvobodit. „Patříte jenom samy sobě“, říkával každou chvíli. „Neexistuje nic, co byste musely nebo naopak nemohly udělat. Využijte všech svých prostředků a dělejte, co můžete.“ Jistě si nikdo z nás tady nemyslí, že je to Písmo Svaté, ale všem nám to ztraceně pomohlo. Byly jsme tím pádem svobodné ještě dřív, než to přišlo do módy. Teď už snad chápete, že mezi námi není jediná, která by Macovi ve všem nevyhověla, kdyby se jí náhodou objevil u dveří. Rozumíte?“

„Rozumím,“ odvětil Sam tiše.

Zazvonil telefon. Regina sáhla za pohovku, kde stál mramorový stolek s ozdobným aparátem, a po chvíli se obrátila k Samovi.

„To je pro vás.“

Devereauxe to poněkud vyvedlo z míry. „Sice jsem nechával číslo v hotelu, ale nečekal jsem...“

Došel ke stolu a vzal si sluchátko.

„Cože udělal?!“ Ze Samovy tváře se vytratila barva. Znovu se zaposlouchal.

„Kriste Ježíši! To snad ne!“ A pak unaveným hlasem:

„Jistě, pane. Chápu, že to zcela určitě udělal... Vráťím se do hotelu a počkám na další rozkazy. Ledaže byste to chtěl někomu předat, pane - já jdu za měsíc do civilu. ...Ano, rozumím. Maximálně pět dní, pane.“

Zavěsil a obrátil se k Hawkinsovu harému - ke čtyřem párům ňader, která se vzpírala popisu a zároveň k němu vybízela.

„Už vás nebudeme potřebovat, dány. I když Mac Hawkins možná ano.“

„Jsem spojka mezi vámi a Šestnáctistovkou,“ prohlásil mladý poručík, který - trochu dětinsky, napadlo Devereauxe - štrádoval po koberci v jeho pokoji v hotelu Beverly Hills. „Můžete mi říkat třeba Magnet. Jenom žádná jména, prosím.“

„Poručík Magnet, Šestnáctistovka. To zní zajímavě,“ zamumlal Devereaux a nalil si další bourbon.

„S tím pitím bych to nepřeháněl.“

„Proč neletíte radši do Číny? Myslím místo mě.“

„Čeká vás dlouhý let.“

„Nečekal by, kdybyste letěl vy.“

„V jistém smyslu bych letěl rád. Uvědomujete si, že tam žije sedm set miliónů potenciálních zákazníků? Stálo by za to takový trh rozebrat podrobněji...“

„Aha.“

„Taková příležitost!“ Poručík stál u okna s rukama sepjatýma za zády. Caveat zákazník.

„Tak jedte, proboha! Za dvaatřicet dní mě konečně propustí z tohohle zeleného Disneylandu a já nemám zájem o to, abych místo brigády nosil rejžovej klobouk!“

„Obávám se, že to nepůjde, pane. Šestnáctistovka teď potřebuje odborníky na styk s veřejností. A všichni ostatní jsou pryč - sedí si někde u harmonia a zpívají. Ztracená práce!“ Poručík se odvrátil od okna a vykročil k psacímu stolu, na kterém leželo půl tuctu fotografií pohlednicového formátu. „Tady to máte, pane majore - všechno, co potřebujete. Jsou trochu zrnité, ale on je na nich dobře poznat. Nemůže nic popřít.“

Sam si prohlédl rozmazané, přesto však rozpoznatelné snímky z Peking. „Skoro se trefil, co?“
„Taková hrůza!“ Poručík se otfásl. „K tomu vážně není co dodat.“
„Kromě toho, že se mu to málem povedlo.“
Sam došel ke křeslu a posadil se se sklenkou v ruce. Poručík ho následoval.
„Hlavní vyšetřovatel ze Saigonu vám pošle do Tokia zprávu.
Vezměte si ji s sebou do Peking - je v tom spousta špíny.“ Mladý důstojník se od srdce zasmál. „Pro případ, že byste potřeboval pár dalších hřebíčků do rakve.“
„No ne, to je od vás roztomilé. Nesetkal jsem se někdy s vaším otcem?“
Sam si dal pořádný doušek whisky.
„Nesmíte si to brát tak k srdci, pane majore. Je to objektivně nutná operace. Všechna data máme v rukou. Je to jen součást...“
„Neříkejte, že -“
„...představení.“ Magnet už slovo nestačil spolknout. „Promiňte.
A i když to berete osobně, tak co chcete víc? Ten chlap je maniak.
Nebezpečný blázen, který se násilím snaží narušit proces uvolňování napětí!“
„Já jsem právník, poručíku, a žádný anděl pomsty. Ten váš maniak dost rozhodujícím způsobem přispěl k úspěchu jiných představení, jak říkáte. Stojí za ním spousta lidí. Dneska jsem jich potkal osm - vlastně čtyři.“ Sam pohlédl na svou sklenici: kam se jen ta whisky poděla?
„Teď už ne,“ opáčil důstojník suše.
„Co už ne?“
„Všichni jeho soukmenovci se k němu obrátí zády.“
„Soukmenovci? On je nacista?“
Sam se rozhodl, že se musí ještě napít. Stejně už toho kašpárka nedokázal vnímat, tak proč se neopít doopravdy?
„Čural na hvězdy a pruhu! To se nesmí!“
„A trefil se snad?“
„Posíláme vás do Číny,“ pokračoval Magnet. Otázku ignoroval.
„A to co nejrychleji. Tryskáčem Phantom přes sever do Tokia, mezipřistání v Juneau a na Aleutách. Odtud zásobovacím letadlem do Peking.
Z Washingtonu jsem přivezl všechny dokumenty, které potřebujete.“
Devereaux si mumlal do sklenice. „Nesnáším shnilá vejce a vlaštovčí hnízda...“
„Co kdybyste si trochu odpočinul, pane? Je skoro dvacet tři nula nula a my musíme na letiště vyrazit ve čtyři nula nula. Za úsvitu odlétáte.“
„Kdybych to tak mohl říct já, milý Magnete. Zní to tak krásně. Pět hodin. A vy zůstanete dole v hale, ne tady.“
„Prosím, pane?“ Mladý muž se zatvářil, jako by špatně slyšel.
„Dávám vám rozkaz. Běžte pryč. Nechci vás tu ani vidět, dokud mi nepřijdete odpárat cenovky.“
„Cože?“
„Vypadněte!“ Sam si na něco vzpomněl a v očích - poněkud skelných - se mu vesele zablesklo. „Víte, co jste, poručíku? Panák!
Opravdickej panák. Teď už vím, co to znamená.“
Čtyři hodiny, uvažoval.
Za pokus to stálo. Ovšem napřed se musí ještě jednou napít. Nalil si, zamířil k psacímu stolu a zasmál se fotografiím z Peking. Ten parchant měl čuch, to se mu muselo nechat. Ke stolu však nešel proto, aby se díval na obrázky, otevřel šuplík a vytáhl z něj svůj poznámkový blok. Listoval jím a ze všech sil se snažil rozluštit své vlastní písmo, nakonec se odebral k telefonu u postele, vytočil devítku a poté číslo napsané v sešitě.
„Haló?“ Hlas připomínal kvetoucí magnolie a Sam jako by cítil vůni melounů.
„Paní Greenbergová? Tady Sam Devereaux -“
„No ne, jak se vám vede?“ Reginin pozdrav zněl skutečně nadšeně, nijak se nesnažila zakrýt své potěšení. „Byly jsme hrozně zvědavé, které z nás zavoláte. Potěšil jste mne, majore - chci říct, přece jenom jsem služebně nejstarší. Vážně jste mi udělal radost.“
Její manžel zřejmě není doma, uvažoval Sam a vzpomínka na vyzývavou průhlednou blůzku ho rozechvěla.
„Děkuji vám. Víte, zanedlouho odlétám na dlouhou - hodně dlouhou cestu přes sedmero moří a hor a řek a...“
Proboha! Vůbec nevěděl, jak to má říct - původně ani nevěřil, že se mu povede vytočit její číslo.
Zatracená whisky! „Je to prostě tažná - tajná operace. Budu při ní mluvit s vaším - zakladatelem -“
„Rozumím, drahoušku. Pochopitelně jste se nestihl zeptat na spoustu věcí, které vláda potřebuje vědět. Je mi to jasné.“
„Tedy, skutečně se objevila řada otázek, zvláště jedna -“
„To se stává. Myslím, že v tak obtížné situaci musím své vládě pomoci ze všech sil. Bydlíte v Beverly Hills?“
„Ano prosím. Pokoj osm set dvacet.“
„Vydržte moment.“ Položila dlaň přes mluvítko, ale Sam ji stejně slyšel. „Manny! Vlast je v nebezpečí. Musím okamžitě do města.“

„Co to má proboha znamenat?“ zeptala se Regina Greenbergová a šťouchla do Sama pod přikrývkou. „Zní to jako nenamazaný vrata.“

Devereaux otevřel oči do krásného jitra plného kocoviny. „Tohle, má drahá patronko Tarzany, je hlas zla. Ozve se vždycky, když se oťese země.“

„Víš, kolik je hodin? Zavolej hotelovou policii, pro Kristovy rány!“

„Ne,“ opáčil Sam a neochotně se hrabal z postele. „Kdybych to udělal, ten pán venku zavolá na generální štáb. Mám pocit, že tam z něho mají všichni nahnáno. To víš, jsou to jenom profesionální vrazi, kdežto on dělá v reklamě.“

A než se Devereaux stačil vzpamatovat, nějací lidé ho oblékli, odvezli, seřvali a připoutali do tryskáče.

Všichni se usmívali. V Číně se usmíval úplně každý - spíš rty než očima, napadlo Sama.

Na pekingském letišti ho čekal americký diplomatický vůz doprovázený dvěma čínskými vojenskými vozidly a osmi čínskými důstojníky.

I ta auta se usmívala.

Dva nervózní američtí atašé, kteří ho čekali v limuzíně, se už nemohli dočkat, až budou zase zpátky na velvyslanectví. Ani jeden z nich se mezi čínskými vojáky necítil dobře.

A ani jeden z nich nemínil hovořit o ničem jiném než o počasí, které bylo pošmourné a zamračené. Kdykoliv Sam začal o MacKenziem Hawkinsovi - a proč ne? ulevil si přece na jejich střeše - svaly v obličejích se jim napjaly, zavrtěli hlavami a kradmo ukazovali prsty na různé části automobilu. Přitom se smáli, aniž by bylo čemu.

Nakonec Devereauxovi došlo, že oba nabyli přesvědčení, že v diplomatické limuzíně je umístěno odposlouchávací zařízení.

A tak se zasmál také, aniž by bylo čemu.

Kdyby v tom autě skutečně odposlouchávací zařízení bylo, uvažoval Devereaux, a kdyby je někdo skutečně poslouchal, musel by si myslet, že si tu prohlíží nemravné kreslené vtipy.

Jestliže cesta z letiště připadala Samovi v mnoha ohledech zvláštní, jeho půlhodinové setkání s velvyslancem bylo už úplně šílené.

Odvedli ho do budovy, kde ho povýšeně pozdravila skupinka zakaboněných Američanů, kteří stáli v hale jako čumilové v biologické laboratoři (nejistí si svou bezpečností, ale přilákání pohledem na cizokrajné zvíře), a nakonec ho odvedli chodbou k velkým dveřím, které evidentně vedly do kanceláře velvyslance. Sotva se ocitl uvnitř, velvyslanec mu rychle stiskl ruku a současně si přitiskl ukazováček na lehce roztrfesený knírek.

Jeden atašé vytáhl z kapsy malý kovový předmět asi tak velikosti krabičky cigaret a začal jím mávat u oken, jako by skleněným tabulkám žehnal. Velvyslanec ho bedlivě pozoroval.

„Nemůžu to říct jistě,“ prohlásil atašé.

„Proč ne?“ zajímal se diplomat.

„Ručička se trochu pohnula. Jenže to mohly být ty reproduktory na náměstí.“

„Zatraceně! Potřebujeme citlivější snímače. Pošlete šifrovanou žádost do Washingtonu.“ Velvyslanec vzal Sama za loket a odváděl ho ke dveřím. „Pojďte se mnou, generále.“

„Jsem jenom major.“

„To je od vás milé.“

Výstrčil Sama na chodbu a táhl ho k dalším dveřím. Začali sestupovat po strmém schodišti do rozlehlého sklepa, diplomatický šéf přitom rozsvítil jedinou žárovku na zdi a provedl Sama kolem naskládaných dřevěných beden k jiným dveřím, které bylo sotva vidět. Byly pořádně těžké a velvyslanec se musel zapřít nohou o betonovou zeď, aby je otevřel.

Za nimi se nacházel dávno nepoužívaný mrazič box, který teď sloužil jako vinný sklep.

Velvyslanec škrtl sirkou a přiložil ji k napůl vypálené svíčce, která stála na jedné z polic. Světlo se roztančilo po stěnách a policích a Devereaux si všiml, že uložené víno rozhodně nepatří k nejlepším.

Diplomat odvedl Sama doprostřed místnosti a přivřel dveře. Pak se omluvně usmál, jeho štíhlé aristokratické rysy vystupovaly ve světle svíčky ještě výrazněji.

„Třeba vám přijdeme trošku paranoidní, ale můžu vás ujistit, že to vůbec není náš případ.“

„Jistěže ne, pane. Je to tu velmi útulné a klidné.“

Sam se pokusil opětovat velvyslancův úsměv a následujících třicet minut strávil tím, že přijímal poslední rozkazy od své vlády. Místo pro to bylo skutečně vhodné: hluboko pod zemí, okolní hlína plná červů, kteří nikdy nespátřili denní světlo.

Devereaux vyšel z bílých kovových dveří diplomatické mise vyzbrojen svým kufříkem a s odvahou na bodu mrazu, okamžitě si všiml Číňana, který stál na konci pěšinky a mával na něj. Sam si také poprvé mohl prohlédnout následky Hawkinsova útoku na velvyslanectví: polámané laťky a železné úhelníky, které se válely na trávníku.

Číňan postával za hranicí pozemku a zubil se.

„Jmenuji se Lin Šu, pane majore Deveroxi. Zavedu vás ke generálporučíkovi Hawkinsovi. Když dovolíte, pojedeme mým autem.“

Sam usedl na zadní sedadlo vojenské limuzíny a položil si kufřík na klín. Na rozdíl od nervózních Američanů se Lin Šu nijak nezdráhal mluvit a brzy se dostali k MacKenzie Hawkinsovi.

„Je to velice nepředvídatelný člověk, majore Deveroxi,“ potřásl hlavou Číňan. „Úplně posedlý ďáblem.“

„Pokusil se s ním někdo rozumně promluvit?“

„Já osobně. Snažil jsem se ho milým způsobem přesvědčit.“

„Předpokládám, že bez úspěchu.“

„Co vám mám povídat? Napadl mne. To vůbec nebylo vhodné.“

„A kvůli tomu chcete spustit monstrproces? Velvyslanec tvrdí, že jste neoblomní - soud nebo pořádné cimes“

„Cimes?“

„To je židovský výraz. Znamená to povyk.“

„Nevypadáte jako Žid...“

„Jak to myslíte s tím soudem?“ přerušil ho Sam. „Bude se obžaloba soustřeďovat na to vaše napadení?“

„Kdepak. To by odporovalo naší filozofii. Od nás se očekává, že budeme tělesně trpět. Sílu je možné získat jedině bojem a utrpením.“

Lin Šu se usmál a Devereaux netušil proč. „Generál bude souzen za zločin proti našemu státu.“

„Chcete rozšířit původní žalobu,“ poznamenal tiše Sam.

„Bude to mnohem složitější,“ opáčil Lin Šu a jeho úsměv se změnil v odevzdaný výraz. „Úmyslné ničení národních památek ne nepodobných vašim Linkolnovým pomníkům. On to totiž dost přehnal, víte. Ukradl auto a vrazil s ním do sochy na náměstí Son Tai. Je tedy obžalován ze zničení národní kulturní památky - tu sochu, co do ní najel, totiž postavili podle návrhu předsedovy ženy. Někaké řeči o drogách nebudou na soud platit - vidělo ho moc lidí, samí diplomati. Nadělal spoustu rámusu.“

„Bude se dovolávat polehčujících okolností.“ Za zkoušku nic nedám, řekl si Devereaux.

„Stejně jako u fyzického napadení nic takového nepřichází v úvahu.“

„Chápu.“ Sam to sice nechápal, avšak nemělo smysl věc dál rozebírat.

„Kolik vyfasuje?“

„Čeho?“

„Let vězení. Na kolik let ho můžou odsoudit?“

„Přibližně na čtyři tisíce sedm set padesát let.“

„Jakže? To už byste ho mohli rovnou popravit!“

„Pro syny a dcery naší země je život vzácný. Každá živá bytost je prospěšná, dokonce i nenapravitelný zločinec jako ten váš šílený generál.“

Může ještě hodně odpracovat - v lomech v Mongolsku.“

„Tak to moment!“ Devereaux si rychle poposedl, aby viděl Lin Šuovi přímo do tváře. Nebyl si jistý, ale zdálo se mu, že z předního sedadla zaslechl kovové cvaknutí. Dost se podobalo klapnutí pojistky pistole.

Určitě udělá líp, když na to nebude myslet. Znovu se soustředil na Lin Šua.

„To je šílenství! Samí víte, že to je hloupost. O čem to ksakru mluvíte - čtyři tisíce let v Mongolsku?“ Devereauxovi spadl kufík na zem, zaslechl další cvaknutí. „Tím chci říct, uvažujme rozumně...“

Nervózně zmlkl a zvedl kufík.

„To jsou zákonem stanovené sazby za trestné činy,“ prohlásil Lin Šu. „Žádná cizí vláda nemá právo zasahovat do vnitřních záležitostí hostitelské země. Něco takového není prostě možné. Nicméně v tomto konkrétním případě by se snad dalo najít nějaké uspokojivé řešení.“

Sam se na okamžik odmlčel a sledoval, jak se Lin Šuova zamračená tvář pomalu mění a jak se na ní objevují náznaky původního zdvořilého, neveselého úsměvu.

„Mám to snad chápat jako zárodky mimosoudního vyrovnání?“

„Jak? Mimosoudního čeho?“

„Kompromisu. Mluvíme snad o kompromisu?“

Lin Šu se už definitivně přestal mračit a jeho úsměv vypadal skoro přirozeně.

„Jistěže ano. Kompromis může být poučný a poučení také přináší sílu.“

„A třeba i o něco míň než čtyři tisíce let v Mongolsku, ne?“

„Záleží na okolnostech - pokud se vám podaří to, v čem jiní ztroskotali.“

Konečně, docílit kompromisu je náš společný zájem.“

„Předpokládám, že víte, jak velkou máte pravdu. Hawkins je náš národní hrdina.“

„To byl i váš Spiru Agar, majore. Váš prezident to tvrdil osobně.“

„Co můžete nabídnout? Odvolat proces?“

Lin Šu se přestal usmívat - příliš najednou, uvažoval Sam.

„To nejde. Proces jsme už ohlásili a příliš mnoho lidí ve světě už o něm ví.“

„Chcete si zachránit tvář, nebo prodávat ropu?“ Devereaux se pohodlně opřel: ten Číňan po kompromisu skutečně toužil.

„Ode všeho trochu - to je přece kompromis, ne snad?“

„Co myslíte tou trochu? Pro případ, že se mi podaří přivést Hawkinse k rozumu.“

„Zkrácení trestu je jedna možnost.“ Lin Šu se už zase usmíval.

„Ze čtyř tisíc na dva a půl tisíce let?“ zeptal se Devereaux. „Jste příliš laskav. Zkusme to s podmínkou - já budu prosazovat zproštění viny.“

„S jakou podmínkou?“

„Vysvětlím vám to později a bude se vám to líbit. Hlavně mi dejte nějaký dobrý důvod, abych vůbec mohl Hawkinse zpracovat.“ Sam zabubnoval prsty na kožený potah kufíku. Byla to drobnost, která obyčejně rozptýlila protivníkovu pozornost a mnohdy vedla k neuváženému souhlasu.

„Čínský proces může mít mnoho podob - může se táhnout dlouho a být plný ceremonií, nebo se odbýt krátce a jasně. Může trvat tři měsíce nebo tři hodiny. Možná bych mohl zjistit -“

„Tříhodinový proces a podmíněčný trest, to беру,“ pravil Sam rychle. „Hned mám proč se snažit. Plácneme si.“

„Ještě jste mi nevysvětlil tu podmínku,“ ohradil se Číňan.

„V zásadě jde o to, že si nejen zachráníte tvář a budete moci prodávat ropu, ale kromě toho předvedete, jak jste tvrdí a neúprosní a v tisku přitom budete vypadat jako hrdinové. Všechno najednou. Dokážete si představit něco lepšího?“

Lin Šu se usmál a Devereaux zapřemýšlel, jestli se za tím úsměvem neskrývá víc chápavosti, než kolik chtěl ten Číňan dát najevo.

Nemohl však uvažovat dlouho, protože Lin Šu mu položil otázku a hned si na ni sám odpověděl.

„Co by mohlo být lepší? Aby byl generál Hawkins kdekoli, jenom ne v Číně. Ano, to by bylo mnohem lepší.“

„Zajímavá shoda okolností. Právě tohle je významná součást podmíněného trestu.“

„Vážně?“ Lin Šu hleděl přímo před sebe.

„S vámi se ještě dohodnu,“ přiznal Sam zamyšleně. „Horší to bude s ním.“

6

Do cely bylo možné nahlédnout jednosměrným okénkem zasazeným do těžkých ocelových dveří. Uvnitř se nacházela postel v evropském stylu, psací stůl, zářivky zasazené do stropu, stolní lampa a lampička na nočním stolku. Podlahu pokrývala široká rohož. Otevřené dveře vpravo vedly do malé koupelny, zatímco dvířka vlevo patřila k šatníku. Pokoj neměl více než čtyřikrát pět metrů, ale i tak byl mnohem prostornější, než jak si ho Sam představoval.

Jediné, co tu chybělo, byl MacKenzie Hawkins.

„Sám vidíte,“ upozornil ho Lin Šu, „jak jsme velkodušní a jak hezky to tu má generál zařízené.“

„Jsem unešen,“ opáčil Devereaux. „Jenomže tu nikde generála nevidím.“

„Samozřejmě je uvnitř.“ Číňan se usmál a pokračoval tichým hlasem.

„To on si takhle hraje. Jakmile uslyší kroky, schová se za dveřmi.“

Už dvakrát tím poplašil hlídače natolik, že nerozvázně vešli dovnitř - naštěstí jich bylo dost na to, aby generála přemohli. Od té doby jsme na to všechny směny upozornili. Jídlo mu podávají tady tou špehýrkou.“

„On se tedy pořád snaží...“ Sam se usmál. „To je tedy formát.“

„Nejen to,“ pronesl Lin Šu tajemně a stiskl červené tlačítko pod okénkem. „Generále Hawkinsi? Byl byste tak laskav a ukázal se nám?“

Tady váš dobrý a milující přítel Lin Šu. Vím, že jste za dveřmi, generále.“

„Polib si prdel, rákosníku!“

Lin Šu na okamžik pustil tlačítko a obrátil se k Devereauxovi.

„Není vždycky nejzdvořilejší,“ poznamenal a znovu stiskl knoflík.

„Když dovolíte, generále, mám tu někoho od vás. Zastupuje vaši vládu a ozbrojené síly vašeho národa...“

„Radši se jí koukni do kabelky! A vyhrň jí sukni! Možná má ve rtěnce bombu!“ zahulákal neviditelný generál.

Lin Šu se vyjeveně podíval na Devereauxe, který jej jemně odstrčil, stiskl tlačítko sám a zařval do mikrofonu:

„Dej si pohov, cucáku, a vystrč tu svou chlupatou prdel, co jí říkáš vobličej, nebo otevři tu zastanou špehýrku a mrsknu ti tam tu rtěnku!“

Nadělám z tebe sekanou, ty prevíte zapařená! A mimochodem, Regina Greenbergová tě nechává pozdravovat.“

V okénku se váhavě objevila obrovitá hlava MacKenzieho Hawkinse, na jeho ošlehané tváři se rozprostíral výraz nelíbeného údivu.

Z úst pod nevěstičíma očima mu trčel napůl rozžvýkaný doutník.

„Cože? Co jste to říkal?“ tápal se Lin Šu s otevřenou pusou.

„To je přísně tajný vojenský kód,“ vysvětloval Devereaux. „Používáme ho jen v nejnutnějších případech.“

„Nejspíš by nebylo vhodné, abych to dál rozebíral. Když stisknete tuhle páčku, generál Hawkins vás uvidí. Až budete chtít, pustím vás dovnitř, ovšem sám zůstanu tady přede dveřmi, s vaším dovolením.“

Sam zatáhl za páčku a něco cvaklo, na tváři za sklem se objevil nepřátelský výraz. Devereauxovi se zdálo, že Hawkins pozoruje něco naprosto bezvýznamného a přitom odporného, jmenovitě Sama, vojáka nešťastnou shodou okolností.

Devereaux kývl na Lin Šua, který napřáhl ruce, jako by chtěl jednou tlačít a druhou táhnout, a otevřel dveře. Sam vstoupil dovnitř...

...přímo do obrovské pěsti, která ho zasáhla naplno do levého oka.

Místnost, svět a celý vesmír se zběsile roztočily, opustily své oběžné dráhy a rozpadly se na tisíce bílých jiskřiček.

Sam ucítil vlhký hadr položený na tváři, ještě dříve než bolest v hlavě, která se soustředila kolem levého oka. Přišlo mu to divné. Natáhl ruku, odsunul látku a zamrkal: nejdřív neviděl nic než bílý strop.

Světlo z lustru ho bodalo do očí a zvláště do toho natlučeného, uvědomil si, že leží na posteli, a tak se překulil na bok a konečně se rozpomněl, kde je.

Hawkins seděl za psacím stolem posetým papíry a fotografiemi a zrovna si pročítal jakýsi dokument.

Devereaux ani nemusel příliš pohybovat svou rozbolavělou hlavou, aby pochopil, že poblíž generála leží jeho otevřený kufřík, přesto tak učinil a spatřil své zavazadlo u Hawkinsových nohou. Bylo otevřené, obrácené nohama vzhůru a prázdné. Jeho obsah pokrýval desku stolu před generálem.

Sam si odkašlal, protože ho nic lepšího nenapadlo. Hawkins se obrátil a netvářil se zrovna přívětivě. Ten mužný, přátelský vztah dvou druhů ve zbrani tu jaksi chyběl.

„Koukám, že jste sebou, vy hajzlíci, hodili. A jeden by už myslel, že nejste lautr k ničemu.“

S velkým úsilím přehodil Devereaux nohy přes pelest postele a dotkl se svého levého oka. Učinil tak velice jemně a hlavně proto, že na ně skoro vůbec neviděl.

„Hajzlík možná jsem, generále, ale že bych byl k ničemu, to tedy nejsem, a jednou vám to dokážu. Kristova noho, to to bolí!“

„Ty mi chceš něco dokazovat?“ Hawkins píchł prstem do papírů a na rtech vyloudil cynický úšklebek. „Mně? Při tom

všem, co o mně víš? To máš teda odvahy, chlapče, to se musí nechat.“

„Tenhle váš výrok je asi tak stejně předpotopní jako vy,“ zamumlal Sam a vyškrábal se na nohy. Příliš ho neposlouchaly. „Pobavilo vás to čtení?“

„Sakra pěkný počteníčko! Skoro jako by o mně chtěli natočit další film.“

„Jo, v ateliérech Leavenworth. Vyvolávat to budou ve vězeňský prádelně. Vám snad vážně přeskočilo.“ Devereaux ukázal na prostěradlo natažené přes okénko ve dveřích. „Tohle vám přijde chytrý?“

„Hloupý to není. Aspoň je to trochu poplete. Když chceš zapůsobit na orientálce, máš dvě možnosti - vyvolat v nich zmatek nebo pocit studu.“ Hawkins mu hleděl zpřímá do očí.

Jeho prohlášení Sama překvapilo, možná to způsobila volba slov nebo klidná převaha, která z generálova hlasu zaznívala, nevěděl.

Každopádně něco takového nečekal.

„Chci říct, že to není k ničemu. Mají tu štěnice. Odposlouchávací zařízení, ksakru! Stačí jim zmáčkнуть knoflík a slyší všechno, co si povídáme.“

„Omyl, vojáku,“ odtušil generál a vstal ze židle. „Tedy, pokud jsi voják, a ne nějaký homouš z ministerstva. Pojď sem.“

Hawkins zamířil k prostěradlu a nadzvedl nejprve pravý a pak levý roh. Na obou místech bylo vidět skoro neviditelné otvory ve zdi, které nyní podstatně zviditelněl zmuchlaný toaletní papír, který do nich někdo nacípal. Hawkins pustil prostěradlo a ukázal na šest dalších špuntů z vlhkého toaletního papíru - dva na každé zdi, nahoře a dole - a zašklebil se.

„Prohledal jsem tuhle celou centimetr po centimetru. Ucpal jsem všechny mikrofony - jiné tu nemají. Samozřejmě, že předtím jsem se jich ani nedotkl. Dokážeš si představit, jak jsou tihle opičáci důkladní?“

Jeden mi dokonce souplil pod polštář, kdyby mě snad náhodou napadlo mluvit ze spaní. Ten mi dal nejvíc zabrat, než jsem ho našel.“

Sam neochotně přisvědčil a pak si uvědomil, co musí nevyhnutelně následovat: „Jestli jste vážně ucpal všechny, tak sem hned vlihnou a strčí nás někam jinam. To vás mělo napadnout.“

„A ty bys měl líp uvažovat. Elektronické sledování uzavřených prostorů je vždycky napojené na jeden terminál. Nejdřív si budou myslet, že se jim někde zkratoval drát - to jim zabere aspoň hodinu, pokud budou pracovat se senzory a nebudou muset bourat zdi - a to je pěkně zmate. Pak, až vyloučí zkrat, jim dojde, že jsem jim ty mikráky ucpal, a začnou se stydět. Zmatek a pocit studu, pamatuj! Další hodinu jim bude trvat, než vymyslí, jak to zařídit, aby nás mohli dostat někam jinam a nepřiznat přítomnou chybu. Takže máme pro sebe aspoň dvě hodiny.“

A bylo by dobře, kdyby ses rovnou pustil do vysvětlování.“

Devereauxovi bylo jasné, že to vysvětlení bude muset být zatraceně dobré, Hawkins byl profík všemi mastmi mazaný a Sam po nějaké konfrontaci s ním ani v nejmenším netoužil - po fyzické rozhodně ne a nyní se začínal obávat, že ani slovní konfrontace by nemusela dopadnout v jeho prospěch.

„Nechcete si poslechnout o Regině Greenbergové?“

„Už jsem si přečetl tvoje poznámky. Škrábeš jako kocour.“

„Jsem právník. Všichni právníci strašně škrábou - ti, co píšou krasopisně, neprojdou u zkoušek. A taky jsem si to nechtěl dávat přepsat na stroji.“

„To jsem doufal,“ na to Hawkins. „Koukám, že máš dobrou hlavu.“

„A vy máte dobrý vkus.“

„O svých bývalých ženách se nehodlám bavit.“

„Ony se bavily o vás,“ kontroval Sam.

„Já je náhodou znám. Nedostal jsi z nich nic, co by ti k něčemu bylo. Od nich ne. Jestli jsi z nich něco vytáhl, tak se mě to netýká.“

„Že by stopa morálky?“

„V mém drsném stylu. To víš, chlapče, já nemám ty školy.“

Hawkins ukázal na stůl. „A teď se pusť do vysvětlování tohotohle.“

„Co mám vysvětlovat? Říkáte, že jste si to přečetl. Mám vám snad zdůrazňovat, že pro jednu stranu to znamená dokonalý případ persona non grata a pro druhou stranu pěknou ostudu? Jestli jste to chtěl slyšet, tak tady to máte.“ Devereaux si sáhl na oko, bolelo jako čert, a tak se znovu posadil na postel.

„Ty věci o Indočině,“ zabručel Hawkins, došel ke stolu a zvedl patřičnou složku, „skoro to podle nich vypadá, jako bych dělal pro rákosníky!“

„Tak daleko bych nezacházel. Spíše se diskutují určité aspekty vaší činnosti -“

„Ale tím se zachází sakra daleko, chlapče!“ skočil mu do řeči generál.

„Budťo jsem dělal pro ně, nebo pro obě strany, nebo jsem si strkal do kapsy půlku všech prachů za drogy, co se prodaly v jihovýchodní Asii! Nebo jsem byl tak blbej, že jsem neměl tušení, co se kolem děje!“

„Á-á,“ zazpíval Sam dosti falešným tremolem. „Teď do toho začínáme vidět, řekla Alenka kohoutku Robinovi. Udělat zrádce z pravýho vojáka, který má navíc dvě medaile za statečnost, to není jen tak.“

Jenomže to válčení, bomby, zajetí, mučení, život v primitivních podmínkách - když se to všechno sečte a podtrhne - dokonale stačí, aby z toho našemu milému hrdinovi ruplo v bedně. Je to smutné, pochopitelně, ale lidská duše taky nemůže snést všechno.“

„Bláboly!“ zaburácel Hawkins. „Mně hlava sedí na krku líp než těm parchantům, co tohle všechno dali dohromady!“

„Dva body pro generála,“ zvolal Devereaux a zvedl ruku s prsty roztáženými do V. „Tímto slavnostně prohlašuji, že generálovi Hawkinsovi sedí hlava na krku líp než komukoli ze Šestnáctistovky.“

Sedí a bude sedět. A stejně tak sám generál.“

„Co tím chceš říct, chlapče?“

„Ale no tak, Hawkinsi! Je s vámi ámen! Nevím, jak a proč se to stalo - vím jenom, že jste se jim připlétl do cesty v tu nejnevhodnější dobu, nadělal strašný zmatek a navíc - jste postradatelný! A nejen to, jste prostě pěšák, kterého každý s chutí obětuje. Chtějí vás příkladně potrestat!“

„Zase kecý! Jen počkej, až se o tom doví Pentagon!“

„Už se jim to doneslo. A voní jim to tak, že se mezi sebou perou o deodoranty. Vy už neexistujete, generále - nejvyšší jako matná vzpomínka!“

Sam vstal z postele a hlavou mu znovu prolétla palčivá bolest.

„Tohle mi nenamlušíš,“ pravil generál Hawkins jakoby v sebeobraně. Jeho hlas už nezněl zdaleka tak sebejistě. „Mám kamarády a komplexní hodnocení, který zní jako reklamní leták! Ztraceně, já jsem generál, který se dostal nahoru úplně odzdiva - z toho zasraného belgického bláta! Takhle se mnou přece nemůžou jednat!“

„Já nejsem voják, ale právník a jako takový vám říkám, že vás natřeli několika vrstvami neviditelné barvy. Ty fotky, co obstarali vaši kámoši tady v Pekingu, vás odrovnaly docela. Prostě musíte z kola ven.“

„Musí mít přece důkazy!“

„Mají je. Asi tak před hodinou mi je v jednom tmavém sklepě předával jeden paranoik se svíčkou v ruce. Velice loajální občan. Dostali vás.“

Hawkins zamrkal a vytáhl si z úst rozžvýkaný a nezapálený doutník.

„Jak?“

„Lékařské zprávy. To jsou ty důkazy. Normální doktoři i psychiatři.

„Zhroucení pod vlivem stresu“ je jenom začátek. Ministerstvo obrany vydá prohlášení, ve kterém se bude tvrdit, že vás schválně uváděli do složitých situací, aby mohli sledovat vaši reakci. Myslím, že se tomu říká „stupňování schizoidního stavu“ nebo tak nějak. Konflikty zájmů jako tehdy v Indočině. Ty obrázky, jak na nich čuráte na střechu velvyslanectví, mají taky pěkně složité psychiatrické vysvětlení.“

„Já mám lepší. Byl jsem pekelně naštvanej! Jen počkej, až si poslechnou mou verzi!“

„K tomu nedostanete příležitost. Kdyby měly nastat problémy, prezident vystoupí v televizi, pohovoří pochvalně o vaší minulosti, pak vytáhne vaše lékařské záznamy - pochopitelně se slzou v oku a jen pod tíhou okolností - a požádá národ, aby se za vás modlil.“

„To se nemůže stát.“ Generál zavrtěl hlavou. „Kdo dneska věří prezidentovi?“

„Možná nikdo, ale je to on, kdo tahá za provázky. Sám je sice třeba taky loutka, ovšem ovládá dost jiných na to, aby vás zavřeli někam do díry a zahodili klíče, když se mu zachce.“

Sam si všiml, že v malé krychličce, která představovala toaletu, visí na zdi kovové zrcadlo. Zamířil tím směrem.

„Proč by to měl dělat? Jak by ho to mohli nechat udělat?“

Hawkins svíral doutník v malátné ruce.

Devereaux studoval velikost a barvu monoklu, který obklopoval jeho levé oko.

„Protože potřebujeme ropu,“ odvětil.

„Cože?“ Hawkins upustil doutník na podlahu a bezmyšlenkovitě ho zašlápl. „Ropu?“

„Je to dost složité. Nelamte si s tím hlavu.“ Sam se prsty dotkl rozbolavělé kůže, byl to jeho první monokl po patnácti letech a docela rád by věděl, jak dlouho potrvá, než se modřina vstřebá. „Prostě berte věci tak, jak jsou, a snažte se uhrát co nejvíce. Moc na vybranou nemáte.“

„To jako myslíš, že mám prostě sklopit uši a vzdát se?“

Devereaux vyšel z toalety, zastavil se a povzdychl si.

„Myslím, že naším prvním cílem je zabránit jim, aby vás poslali do Mongolska na nějakých čtyři tisíce a něco let. Když budete spolupracovat, možná se mi to podaří.“

„Dostat se ven z Číny?“

„Přesně tak.“

„A s kým mám spolupracovat - s rákosníky i s Washingtonem?“

„Hodně s oběma.“

„A odejít z armády?“

„Copak má smysl, abyste zůstával?“

„Do prdele!“

„Souhlasím. Jenže - co naděláte? Tahle uniforma není všechno.

Užívejte života.“

Cestou k psacímu stolu Hawkins naštvane mlčel. Nadzvedl jednu z fotografií, pokrčil rameny a hodil ji zpátky na stůl. Nakonec hrábl do kapsy pro nový doutník.

„Poslyš, chlapče, ty už zase myslíš kolenem. Jsi právník, budiž, ale jak sám říkáš, voják nejsi. Když se někomu v boji podaří vlákat do léčky nepřátelskou hlídku, tak ji taky nebude šanovat a místo toho ji rozseká na dřevě. To znamená, že mi nedají šanci užívat života. Prostě mě strčí do nějaké té díry, jak jsi o nich mluvil - jenom proto, abych si někde nepustil hubu na špacír.“

Devereaux se zhluboka nadechl. „Je dobře možné, že se mi podaří vás něčím zaštitit - něčím, co bude přijatelné pro všechny strany. Samozřejmě až potom, co budeme mít z krku tu záležitost tady. Plné doznání, veřejná omluva a tak dále.“

„Do prdele!“

„Nezapomínejte na Mongolsko, generále...“

Hawkins se zahryzl do doutníku, jako by to byl nějaký zvlášť obtížný problém.

„Co myslíš tím zaštitěním?“

„Třeba takový pěkný dopis ministrovi obrany, ke kterému by byla přiložená ověřená kazeta s nahrávkou, jak ten dopis sám čtete... V tom dopise a na pásce byste prohlásil, že ve chvílkách jasného rozumu jste si vědom své nemoci a tak...“

Hawkins vyvalil oči. „Ty ses zbláznil!“

„V Dakotě je spousta příhodných děr...“

„Ježíši Kriste!“

„Není to zdaleka tak zlé, jak to vypadá. Ten dopis i ta kazeta se šoupnou někam do šuplíku v Pentagonu a použijí se jenom v případě, že byste chtěl dělat problémy. A obojí vám vrátí řekněme - za pět let.“

Co vy na to?“

Hawkins vytáhl z kapsy krabičku sirek, rozškrtnul jednu a jeho tvář na okamžik zmizela v oblaku smrdutého dýmu. Z mraku se ozvalo:

„Tady v Číně ovšem ani slovo o nějakých psychiatrech. Nikdo tu ze mě nebude dělat pošuka.“

„Kdepak! Nic takového. Prostě následky vyčerpání.“ Devereaux přecházel po malé cele, tak jako to často dělal v soudní síni, když spřádal jemné nitky obhajoby. „Možná se do toho dá lehce zaplést pití - to se snese a dokonce to vzbuzuje sympatie, zvlášť když je klient na první pohled kus chlapa.“ Sam se zastavil, aby své myšlenky náležitě objasnil. „Číňani by byli radši, kdyby se to vzalo přes ideologii - když na to přistoupíme, změknou. Došlo vám, jak jste se mýlil. Byli na vás hodní, chovali se k vám šlechetně. Lidová vláda nemá chybu. A navíc je tolerantní, to jste si nikdy předtím neuvědomil. Opravdu litujete všeho toho, co jste o nich za čtvrt století nafečnil.“

„Sakra! Chlapče, ty mi lámeš srdce!“ I když řval, Hawkins svíral v zubech doutník a Sam neměl tušení, jak to dokáže. Pak vyndal cigáro z úst a pokračoval tišším hlasem: „Vím, vím. Mongolsko. Panebože!“

Devereaux sledoval vojáka s bolestí v srdci, popošel k němu a spustil konejšivě: „Zahráli s vámi betla, generále - a zahráli ho s vámi ti nejnadutější a nejbezohlednější panáci, jaké kdy země nosila, a věřte mi, že nikdo to neví líp než já. Četl jsem vaše spisy, souhlasím sotva s jednou padesátinou toho, co tam prohlašujete, a v mnoha smyslech mi připadáte jako veřejná hrozba. Jenže jedno nejste - nejste manipulátor.“

A taky nejste nastrčená loutka. Vzpomínáte si, co jste říkal děvčatům?

Každý patří jenom sám sobě. To pro mě znamená hodně. Tak mi dovolu, abych vám pomohl. Voják nejsem, ale zato jsem zatraceně dobrý právník.“

Hawkins se odvrátil, Samovi se zdálo, že tím chtěl zakrýt své dojetí.

Když konečně znovu promluvil, zaznívala z jeho hlasu taková bezradnost, že sebou Devereaux mimoděk trhl.

„Ani nevím, proč se k čertu starám o to, co o mně kdo řekne, nebo proč to nezabalím a nenechám se zašít někam do díry. Sakra, chlapče, v týhle armádě jsem strávil přes třicet let! Když mě vysvlikneš z uniformy, budu nahý jako oškubaný kuře, a nezáleží na tom, jaký hadry na mě navlečeš. Znáám jenom armádu a nic jiného neumím. V technice se nevyznám, kromě těch serepetiček, co jsme měli u zpravodajců, a na nějaký obchodní jednání mě taky neužije. Umím jediné chytat špióny a pašeráky drog - to je napsané i v těch spisech z Indočíny.“

Podánilo se mi přechřtát KGB, CIA, ARVN a dokonce i ty chytráky ze saigonského štábu. Jenže to je něco jiného. Myslím, že dokážu organizovat lidi, ale nikdy mi nedali nic jiného než samý mrzáky, kasárenský bahno - v civilu by je ani nenechali chodit po ulici. A tenhle sajrajt se mi podařilo zkrotit, protože jsem se dokázal vžít do jejich situace a využít všechno, co v nich bylo špatného. Ovšem kromě toho nic jiného neumím.“

„Tohle mi nezní jako projev někoho, kdo tvrdil, že každý patří jenom sám sobě. Sám víte, že jste lepší.“

Hawkins se obrátil k Samovi a pokračoval pomalu, přemýšlivým tónem. „To jsou kecy. Víš, co si myslím? Jediný, na co mám podle svého mínění kvalifikaci, je podvodník ve velkém, ale i to bych nejspíš zbabral, protože mi nikdy tak moc nezáleželo na penězích.“

„Máte rád těžké úkoly, ostatně jako každý nadaný člověk. Peníze jsou jenom vedlejší produkt - láká vás spíš to, co představují, než to, co si za ně můžete koupit.“

„To je fakt.“

Hawkins se zhluboka nadechl a protáhl se, Devereaux napadlo, že se konečně rozhodl rezignovat. Generál začal bezcílně přecházet po místnosti, přičemž si pohvizdoval jakýsi vojenský pochod. Sam ze zkušenosti věděl, že jakmile nastane pro klienta takováhle osudová chvíle, je dobré ho nechat na pokoji a dovolit mu, aby své rozhodnutí dokonale strávil.

„Moment, chlapče!“ Hawkins si vytáhl doutník z pusy a zahleděl se Devereauxovi do očí. „Všichni chtějí, abych spolupracoval - Číňani, ti pitomci ve Washingtonu a aspoň deset ropných společností. A nejen chtějí, oni to dokonce potřebují! Tak moc, že dokážou falšovat záznamy, vynýšlet si důkazy... Nakonec se jim to vymklo z rukou...“

„Počkejte! Máme před sebou“

„Ne, ty počkej! Nehodlám dělat potíže. Chci s tebou udělat obchod, lepší, než bys čekal.“ Hawkins si vrazil cigáro mezi zuby a v očích mu jiskřilo. „Udělám přesně - tedy řekněme, že přesně - to, co po mně budete vy parchanti chtít. Slovo od slova. Když si umanete, políbím každé šutr na náměstí Son Tai. Ale za to chci dvě věci: vypadnout z Číny a z armády - to je jedna věc. A druhá věc je, že chci strávit tři dny ve zpravodajských archívech ve Washingtonu. Budu si prohlížet jenom svoje vlastní spisy, do cizích ani nekouknou. Koneckonců, vždyť jsem to všechno psal já sám! Klidně mi tam nasadte stráž, kolik libo, jenom bych to rád naposledy viděl a provedl závěrečné zhodnocení a úpravy. Ostatně, to je standardní postup při propouštění pracovníků rozvědky. Co tomu říkáte?“

Sam zaváhal. „Nevím. Ty spisy jsou tajné...“

„Ne pro toho, kdo je sestavoval! A podle řádu Sedm set sedmdesát pět tajných operací o provádění dodatků je ten,

kdo spisy připravoval, povinen provést závěrečné zhodnocení!“

„Vážně?“

„Nikdy jsem nemluvil vážněji, chlapče!“

„No dobře, jestli se to normálně dělá -“

„Před chvílkou jsem ti citoval z řádů! To je vojenská bible, hochu!“

„V tom případě nevidím problém -“

„Chci to písemně - výměnou za ten dopis a za tu pásku, co na ní budu tvrdit, že jsem tak vyčerpaný, že sotva vnímám. Nakonec kladu podmínky já: Washington mi vydá písemný rozkaz, abych dodržel ustanovení řádu Sedm set sedmdesát pět okamžitě po svém návratu do Spojených států, nebo si jinak klidně půjdu sednout do Mongolska!“

Pořád mám doma ještě dost kamarádů - možná jsou trochu šibnutí, ale zato dovedou udělat pořádný rámus.“

MacKenzie Hawkins se zachechtal, z jeho doutníku zbývala už jen jakási beztvará břečka. Teď bylo na Samovi, aby valil bulvy.

„Na co myslíte?“

„Na nic zvláštního. Jenom jsi mi něco připomněl. Opravdu, každý patří jenom sám sobě. A fakt je, že svět není jenom armáda. Pár zajímavých kšeftíků by se nakonec mohlo najít.“

DRUHÝ DÍL

Uzavřená společnost – t.j. společnost, která má jen několik investorů, a to bez ohledu na velikost kapitálu - musí mít ve svém finančním středu šlechetné a odvážné muže, kteří celou strukturu společnosti prodchnou svou cílevědomostí a smyslem pro odpovědnost.

Shepherdovy Zákony ekonomiky: kniha CVI, kapitola 38

7

Lidový soud v Číně proběhl výborně pro všechny zúčastněné.

MacKenzie Hawkins představoval ztělesnění kajícího se hříšníka, z hrubého vojáka se stal něžný, předoucí kocourek, který svou roli dovedl k naprosté dokonalosti. Po svém příletu na Travisovu leteckou základnu v Kalifornii vystoupil z letadla se stoickým výrazem ve tváři a pronesl několik dobře volených slov pro kamery, davy novinářů a pomatených ultrapravičáků. Sdělovací prostředky byly jeho projevem okouzleny a supervlastenci skřípali zuby.

Prohlásil prostě, že nastal čas, kdy by staří vojáci - dokonce i ti mladší staří vojáci - měli decentně ustoupit ze scény, doba se změnila a s ní i pořadí společenských hodnot. To, co bylo před deseti lety do nebe volající ohavností, se zdálo dnes být jediné správné. Vojáky nikdo nikdy nepřipravoval na to, jak řešit vznikající mezinárodní problémy, a ani by je na to nikdo připravovat neměl. Dříve stačilo, že se voják, prostý bojovník za práva svého národa - sic... ibid... in gloria transit... MacKenzie Hawkins, držel svého pojetí věčných pravd.

Bylo to velmi osvěžující.

Bylo to velmi procítěné.

Byly to všechno kecy.

A Mac Hawkins byl prostě božský.

Proslýchalo se, že jeho vystoupení sledoval dokonce i sám prezident ze svého oblíbeného hlubokého křesla a se svým padesátikilovým psím miláčkem Pythonem na klíně. Smál se, plácal Pythona po zádech, dupal nohama a vůbec se báječně bavil. Do pokoje se pochopitelně vřítela prezidentova rodina a všichni se okamžitě začali smát, plácát rukama a dupat stejně jako tatínek, neměli sice tušení, co otce rodiny tak pobavilo, ale každopádně to byla největší švanda, jakou zažili od toho dne, kdy tatínek střelil toho protivného malého kokršpaněla do břicha.

Sam Devereaux sledoval proměnu MacKenzie Hawkinse z rozezlého medvěda na mírného beránka s rostoucími obavami. Jestřáb očividně změkl a Sam pořád nemohl přijít na to, co ho k tomu vedlo.

Ne snad že by podceňoval hrozbu, jakou pro bývalého generála představovalo vězení, ať už v Mongolsku, nebo v Leavenworthu, ovšem jakmile Hawkins přiznal, že je vinen, veřejně se omluvil, napsal dopis a nechal se vyfotografovat se skloněnou hlavou, jak naslouchá rozsudku spočívajícímu v podmíněném trestu na několik století, mohl klidně znovu narovnat záda a postavit se hrdě tváří v tvář nepohodě.

Místo toho však dělal všechno možné, jen aby zabránil i sebemenším nepříjemnostem. Skutečně se zdálo, jako by se chtěl tiše vytratit (příšerný výraz, napadlo Devereauxe).

Pochopitelně Sama napadlo, že Hawkinsovo chování mohlo mít nějakou souvislost s tou stranou úmluvy, kterou měl dodržet Washington - tedy, co se týkalo předpisu 775 a MacKenzieho přístupu ke zpravodajským archivům. Jestliže tomu ovšem tak bylo, pak se generál snažil zbytečně - tři výzvědné služby rozebraly odpovídající spisy slovo od slova a nenašly v nich nic, co by mohlo nějakým způsobem ohrozit státní bezpečnost. Většinou dokumenty obsahovaly zprávy o spiknutích v Saigonu, spekulace o nějakých dávných evropských výzvědných sítích a přehršel domněnek, klepů a neopodstatněných předpokladů - zkrátka a dobře, byla to snůška blábolů.

Pokud se Hawkins vážně domníval, že by si mohl pomocí těchto starých, nepotvrzených záznamů vydělat nějaký ten dolar - a proč by jinak trval na dodržení ustanovení předpisu 775? - nebylo na tom nic špatného. Inflace, snížená penze, kterou dostane, a to, že se ho nikdo nedotkne ani prstem - už to stačí, aby mu to pořádně znepříjemnilo život. Proto bylo každému víceméně jedno, co s těmi svými starými akty provede.

Konečně, kdyby mělo dojít k nějakému skandálu, byl tu pořád ten dopis.

„Sakra, mladíku, ani nevíš, jak rád tě zase slyším,“ zazníval z telefonu MacKenzieho silný a bujarý hlas.

Sam rychle ucukl sluchátkem od ucha: částečně proto, že Hawkinsovo burácení mu rvalo ušní bubínky, a částečně

proto, že ho polil studený pot při představě, co všechno ho může čekat.

Devereaux zanechal Jestřába před čtrnácti dny v Kalifornii, odjel hned, jak skončila tisková konference uspořádaná na základně, a vrátil se do Washingtonu. Nyní mu už do civilu zbývaly poslední tři dny a většinu času trávil likvidací posledních restů, které by mohly libovolným způsobem stát v cestě jeho odchodu z pole slávy.

Hawkinsova záležitost byla nade vši pochybnost vyřízena, jenomže už jeho fyzická existence představovala neurčitou hrozbu. Tak, všeobecně.

„Ahoj, Macu,“ pozdravil Sam opatrně. Vojenskými hodnostmi se přestali titulovat už na začátku soudního procesu v Peking. „Jsi ve Washingtonu?“

„Kde jinde, chlapče? Zítřej se jdu ke zpravodajcům podívat na svoje materiály. Copak to nevíš?“

„Měl jsem teď dost práce s vyklízením stolu. Nikdo neměl důvod mě o tom informovat.“

„Já myslím, že ten důvod měli,“ opáčil Jestřáb. „Budeš mě tam doprovázet. Předpokládal jsem, že už to víš.“

Devereauxovi se okamžitě sevřel žaludek, roztržitě otevřel zásuvku a zatápal po pytlíčku s anacidem. „Doprovázet? Na co potřebuješ doprovod? Copak nevíš, kde to je? Já ti tu adresu povím, počkej - mám ji hned tady před sebou. Nezavěšuj... Hej, četařko! Sežeňte mi adresu na zpravodajské archívy a hejbněte kostrou!“

„Klídek, Same,“ konejšil ho MacKenzie Hawkins. „Je to prostě vojenský postup, formalita, nic víc. Nemusíš se kvůli tomu hned rozčilovat.“

Mimochodem, tu adresu znám nazpaměť a ty bys ji měl znát taky. Vážně.“

„Já tě nechci doprovázet. Neumím dělat doprovod. A vůbec, rozloučil jsem se s tebou v Kalifornii!“

„Tak se se mnou můžeš zase přivítat u večere. Co ty na to?“

Devereaux se nadechl, spolkl anacid a posunkem odehnal četařku, která fungovala jako jeho sekretářka. „Promiň, Macu, ale já mám opravdu spoustu práce. Možná koncem týdne - nebo vlastně kdykoli od pozítří od šestnácti hodin.“

„Podívej, Same, myslel jsem si, že bychom si měli spolu projít, jak to zítra u těch zpravodajců sfoukneme. Tím chci říct, že tam se mnou jít musíš, synku. Je to v rozkazech, a my přece nechceme, aby něco neklapalo, nebo snad jo? Kristova noho, ti by nás roznesli na kopytech - oba.“

„Kde budeš chtít večeret?“ zeptal se Devereaux a protáhl obličej.

Anacid mu došel.

Budeš mě tam doprovázet. Předpokládal jsem, že už to víš... Je to u rozkazech, a my přece nechceme, aby něco neklapalo, nebo snad jo?

Ne, to tedy rozhodně ne. Devereaux zavrtěl hlavou, párek ve vedlejším boxu na něj vyjeveně civěl. Zarazil se a hloupě se zašklebil: dvojice si začala šeptat a odvrátila hlavy. Jejich reakce byla jasná - jeden nikdy neví, kdy to koho chytne.

Zpoza závěsu, který halil vchod do místnosti, se vynořila vysoká postava a tentokrát bylo na Samovi, aby vykulil oči. Hrůzou.

Byl to Jestřáb, o tom nemohlo být pochyb. Na druhé straně ten dlouhán, který se jemně proplétal zaplněnou místností, se diametrálně lišil od rozčuchaného MacKenzie Hawkinse s věčným doutníkem v puse, který na něj kdysi hleděl špehyrkou cely v Peking. A ještě více se lišil od nakrátko ostříhaného Hawkinse, který stál vždycky vzpřímeně jako pravítko a chodil, jako by pochodoval v rytmu bubnů a jak jinak, než proti větru.

Především tu byla ta vandykovská bradka: samozřejmě na ní bylo vidět, že je zbrusu nová, avšak rýsovala se naprosto jasně a nesla stopy úzkostlivé péče. Stejně tak vlasy - nejenže byly delší, ale ruce šikovného kadeřníka je vymodelovaly do podoby šedivých vln splývajících přes uši. Vypadalo to navýsost úctyhodně. Co se týče očí, ty byly zakryté slunečními brýlemi s kostěnými obroučkami, jejich sklo bylo zabarvené jen slabě, takže působily spíše akademickým nebo diplomatickým dojmem než tajuplně.

A dobrý Bože, jak ten člověk chodil! Hawkinsovo vojenské držení těla ustoupilo - věřte nebo ne - eleganci a lehkosti! Z jeho pohybů a celkového výrazu vyzařovala jemnost a nenucenost, která připomínala spíše Palm Beach než Fort Benning.

„Koukal jsem, jak mě sleduješ,“ prohlásil Jestřáb, když se usadil.

„Není to zlý, co, hochu? Ani jeden z těch panáků se mě neodvážil zastavit.“

Co ty na to?“

„Jsem z toho jelen,“ odpověděl Sam.

„To bys neměl, synku. První věc, kterou se člověk u rozvědky naučí, je umět se přizpůsobit okolí. Ne jenom terénu, ale taky místním zvyklostem a chování. Je v tom kus psychologie.“

„O čem to ksakru mluvíš?“

„Jsme za frontou, Same, hluboko uvnitř nepřátelského území. Copaks to nevěděš?“

Ještě dříve, než Mac Hawkins odložil lžičku a odsunul pohár od mraženého krému, došel k jádru pudla, kvůli kterému považoval za nutné se Samem povečeřet. Toto jádro sestávalo z jediného jména.

Heseltine Brokemichael. Bývalý generálmajor z velitelství v Bangkoku, v současné době u ledu ve Washingtonu, D.C.

„Jo, Same, starej Brokey se mnou projedil celou Koreu, od severu na jih. Zatraceně dobrej velitel - trochu horká hlava, to se musí nechat, jenomže on měl taky pořád problémy s tím svým zparchantělým bratrancem, jak se jenom jmenuje... Ethelred! Představ si to! Dva Brokemichaelové v jedné armádě a oba mají takovýhle praštěný jména!“

„Už nemám hlad,“ prohlásil Devereaux klidně a Jestřáb pokračoval.

„No, kamaráde, pěkně jsi to Brokeymu zazdil. Ne a ne dostat další hvězdu, ani kdyby podmazal všechny astrologie z Pentagonu. Víš, oni si nikdy nemohli být jistí - jeden z těch zatracenejch Brokemichaelů je kriminálník, ale ani to se ti samozřejmě nikdy nepodařilo dokázat.“

„To proto, že mě nenechali!“ Devereauxův šepot se rozléhal více, než bylo zdrávo. Párek ve vedlejším boxu se k němu

znovu otočil a Sam se opět zašklebil. „Měl jsem důkazy, všechno. A oni mě donutili, abych to zahodil!“

„A sebralo to jednoho dobrého chlapa zrovna ve chvíli, kdy ho měli šéfové v oblíbení. Povídám, je to děsná škoda.“

„Nech toho, Macu. Měl jsem toho parchanta na lopatě -“

„Nepravýho parchanta, chlapče. A kromě toho jsi se při shánění těch takzvaných důkazů dopustil řady těžkých zločinů.“

„To bylo vědomé riziko - měl jsem prostě vztek. Zaplatil jsem za to dvěma lety navrch v týhle šaškovské uniformě. A o to jde. Chci to už mít konečně za sebou.“

„To je směla. Tím chci říct, že to nerad slyším, protože se zdá, že budeš muset u Inspekce ještě nějaké čásek pobejt ovšem, pokud-“

„Dost!“ skočil mu do řeči Devereaux šepem, který hraničil se zařváním.

„Pozitííí odcházím do civilu! A na tom už nikdo nic nemůže změnit!“

„Taký doufám. Ale dovol, abych ti to dopověděl. Možná to budeš muset ještě nějakou dobu vydržet, když se mi nepodaří vymluvit Brokeymu ten jeho bláznivý nápad. Víš, ta obvinění, co proti tobě vznesli v Bangkoku, nebyla anulována - spíš je tak nějak založili ad acta, protože situace tehdy nebyla jednoduchá a všechno komplikovali pacifisti, co se navázeli do armády na každém kroku. Ne že by starej Brokey měl něco proti tobě osobně, jenže pochop - rád by si konečně ujasnil, jak si stojí. Myslí si, že když ožíví ten případ, budeš muset vyhrabat svoje důkazy a chytit toho pravýho Brokemichaela, protože jinak bys skončil v lomech - a v tu chvíli se na něj náčelnictvo začne, zase usmívat jako dřív. Mohlo by to trvat maximálně tak šest, sedm měsíců. Nanejvýš rok - možná rok a půl, kdyby se soud protáhl, ovšem pak byste oba měli, co jste chtěli -“

„Já chci do civilu! Nic jinýho nechci!“ Sam zkroutil ubrousek, až to zapraskalo. „Za tu svou snaživost jsem už pykal dost! To už je pasé!“

„Pro tebe snad, chlapče, ale pro starýho Brokeyho ne.“

„Fakta jsou jasná. Už jsem se omluvil, dokonce písemně. Pozitíí po šestnácté hodině nadiktují civilní sekretářce prohlášení, kde celou záležitost vysvětlím ještě jednou po lopatě. Žádný případ se znovu otvírat nebude!“

„Bude, jestli Brokey vytáhne jistý spis z Bangkoku a vydá příkaz, aby tě zatkli. On je totiž pořád generál, Same - bez ohledu na to, jestli ty svoje hvězdy dostal za pucování latrín na štábu nebo za co.“

Hawkins sevřel rty, zamlaskal a potřásl hlavou, v jeho očích za jemně zabarvenými skly brýlí se zračila naprostá nevinnost.

„Dobře, Macu. Doba hájení skončila. Říkal jsi, když se mi nepodaří to Brokemichaelovi vymluvit. Můžeš mu to rozmluvit?“

„Buď, anebo ho na pár dní odstranit ze scény. Jedno, nebo druhý.“

Jakmile tě jednou propustí, tak by dalo Brokeymu sakra práce někoho přesvědčit, aby po tobě šel. Všechno má svoje meze a myslím, že to víš. To ti snad ani nemusím povídat.“

„To tedy ne. Hlavně mi řekni, co strašného za to chceš ode mě.“

Jestřáb si sundal brýle a elegantními pohyby se pustil do čištění nedioptrických skel, jako by leštil jantar.

„Víš, hodně jsem uvažoval o svoji budoucnosti. Mám takový dojem, že já v ní pro tebe místo, ale zatím si nejsem jist.“

„Nebud'. Za týden budu už sedět u svého psacího stolu u Aarona Pinkuse a spol., v nejlepší advokátní firmě ve státě Massachusetts.“

„Ovšem ty by sis mohl vzít pár týdnů volna, ne? Řekněme měsíc.“

Proboha, chlapče, byls pryč čtyři roky - co ti udělá jeden měsíc navrch?“

„Aaron Pinkus bude jednoho dne zasedat u Nejvyššího soudu.“

Každý den v jeho společnosti je pro mne obrovská škola a já nepropasu jen tak zbůhdarma třicet dní výuky - zvlášť když jsem za ni placený.

A co vůbec myslíš tím, že je pro mě místo ve tvé budoucnosti? Co bych měl dělat?“

„Možná budu potřebovat právního zástupce. Myslím, že jsi ten nejlepší, jakého jsem kdy potkal.“

„Myslím, že jsem jediný, kterého jsi kdy potkal -“

„Taky máš svoje chybičky, hochu,“ skočil mu do řeči Hawkins a nasadil si brýle. „Je mi líto, že to musím takhle říct, jenže je to pravda.“

Takže zatím nevím, jestli tě mám najmout, nebo ne. Ještě si budu muset pár věci zvážit.“

„A mezitím mi budeš držet Brokemichaela od těla?“

„Ty by sis to mohl zatím rozmyslet s tím mým zastupováním. Jenom na pár týdnů. Víš, mám něco našetřeno -“

„Vím přesně, kolik máš,“ přerušil ho Devereaux soucitně. „Musel jsem si to zjistit. Chtěl bys snad poradit, do čeho investovat?“

„Tak nějak -“

„V tom případě ti pomůžu. Myslím to vážně.“ Skutečně. Po celém životě služby, nebezpečí a tvrdé práce se Macovi podařilo našetřit něco přes padesát tisíc dolarů. Nic jiného neměl - žádné domy, nemovitosti ani cenné papíry. Prostě nic. Muselo mu to vystačit na zbytek života - to a ještě titěrná penze, kterou bude dostávat. „A když zjistím, že ti sám nedokážu poskytnout takovou radu, jakou potřebuješ, najdu někoho, kdo ti poradí.“

„To je vod tebe moc hezký, synku.“

Zdalo se mu to jenom, nebo se v oku toho drsného vojáka objevila slza? Zjistit přesně se to nedalo kvůli barevným sklům.

„To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat - třeba to bude znít ošklivě, ale je to to nejmenší, co pro tebe můžu udělat občaně téhle země. Věnoval jsi jí to nejlepší, co v tobě bylo, a nakonec tě za to nakopli panáci nahoře. Já vím, jak to chodí.“

„Podívej, chlapče,“ začal Hawkins a zhluboka, heroicky se nadechl.

„V tomhle světě každý dělá, co musí. A teď - uch! Ten zatracený oblek je těsnější než sváteční uniforma.“

Jestřáb vytáhl z náprsní kapsy přeložený vybledlý časopis, který nesl stopy neutuchajícího čtenářského zájmu: na stránkách byly oslí uši a mračna poznámek vyvedených v červené barvě.

„Co to má být?“ zajímal se Devereaux.

„Nějaká komunistická propaganda, co mi ti rákosníci hodili do cely.“

Normální žvásty, pravopisné chyby a tak. Je tam jeden článek, který má popisovat, jakou obrovskou nespravedlnost představuje organizované náboženství. Třeba tenhle papež má bratrance - něco jako Brokemichael, jenomže každý z nich se jmenuje jinak - a je mu hrozně podobný. Vlastně vypadají oba úplně stejně, až na to, že ten papežův bratranec si nechává růst plnovous, aby tu podobu zakryl.“

„Nerozumím. Kde je ta nespravedlnost?“

„Tenhle ten bratranec si vydělává na živobytí jako druhořadý zpěvák u jedné pokoutní operní společnosti a většinou nemá žádnou roli.“

A to je něco pro komouše - zpěvák se divže neuzpívá k smrti, aby přispěl ke kultuře, a přitom umírá hladu, zatímco jeho bratranec papež se má jako prase v žitě a okrádá chudáky.“

„To tě tak zaujalo, že sis to musel podtrhat?“

„Jasně že ne, hochu. Jenom jsem si poznačil pár nesrovnalostí, o kterých jsem si chtěl promluvit s jedním známým knězem. Třeba tě to překvapí - začal jsem se teď zajímat o věci, na které bych předtím nikdy ani nepomyslel. Třeba Bůh, církev a tak - nesněž se mi.“

Devereaux se jemně usmál. „Ničemu takovému bych se nikdy nesmál.“

Podle mě na tom není nic k smíchu. Vyznání každého člověka je nejen chráněno ústavou, ale dost často je to i jeho jediný zdroj spokojenosti.“

„Tos řekl nádherně. Hluboká myšlenka, Same. Jo a mimochodem, ještě jednu věc ohledně té záležitosti s Brokemichael. Zítra ráno u těch zpravodajců koukej držet hubu a dělat, co ti řeknu.“

Když Sam zastavil u chodníku před hotelem, Hawkins ho už čekal pod stříškou nad vchodem. V jedné ruce držel něco, co vypadalo jako pěkně drahý kufřík, druhou otevřel dveře auta a vklouzl dovnitř. Zubil se od ucha k uchu.

„Zatraceně! Nádherný den, co?“

Ani náhodou. Byla zima, vlhko a schylovalo se k lijáku.

„Porouchal se ti barometr.“

„Houby! To máš stejný jako s věkem - každý má takovej den, na jaký se cejtí. A já se cejtím prostě báječně!“

Hawkins si uhladil klopy tvídového obleku, narovnal si temně rudou kravatu s kašmírovým vzorem pod límcem módní proužkované košile a prohrábl si vlasy.

„To jsem rád, že máš takhle dobrou náladu,“ prohodil Sam, zatímco se rozjížděl a zařazoval do proudu vozidel. „Ne že bych ti ji chtěl kazit, ale ten kufřík si s sebou vzít nemůžeš. Nesmíš odtamtud odnést žádné papíry - vůbec nic.“

Hawkins se zasmál a vytáhl si z náprsní kapsy doutník. „Prosím tě, nelámej si ten svůj právnický mozek takovými prkotinami,“ prohlásil a stříbrnými nůžkami ucvakl konec doutníku. „O všechno jsem se postaral.“

„Ty se nemáš o co starat! Zodpovídám za tebe a ještě mi zbývá dvacet čtyři hodin, kdy nesmím spadnout do průšvihů!“ Devereaux si svou zuřivost vybil na houkačku a okolní řidiči mu s chutí oplátili rovné rovným.

„Panebože, ty seš vážně příjemnej jak čínže! Soustřed se na hlavní bojiště a o křídla se nestarej.“

„Sakra práce, copak už nikdo neumí mluvit anglicky? Jaký zatracený křídla zase? Co to má k čertu znamenat?“

„Má to znamenat to, o čem jsem mluvil včera večer,“ pravil Hawkins a zapaloval si doutník. „Prostě dělej, co ti řeknu, a nesnaž se dělat rozruch. Mimochodem, víš, jak se jmenuje ten chlapík, co má na starosti zpravodajský archív? Po pravdě řečeno, vědět to nemusíš, ale je to pěkně mazanej chlap, opravdovej génius. Netušil jsem, jakou službu armádě prokazují, když jsem ho před lety dostal z toho zajateckýho tábora na západ od Hanoje. Spolužák z West Pointu, představ si! Ročník sedmačtyřicet, jako já. Jo, svět je malej...“

„Ne!... Probaha, Macu, ne! To nemůžeš! Já to nedovolím!“

Sam znovu zabušil do houkačky a stará shrbená babička, které dělalo potíže přejít přes přechod, schovala vyděšeně hlavu mezi roztržené ramena.

„Předpis Sedm set sedmdesát pět v tomhle bodě hovoří jasně. Doprovod je jenom doprovod a ne pozorovatel, zavede zpravodajského důstojníka na místo a pak ho odtamtud odvede, ovšem do archívu nemá přístup. Zřejmě mají svoje zkušenosti s právníky, Same.“ Mac-

Kenzie s požitkem zatáhl z doutníku.

„Ještě jedna věc nemá do archívu přístup!“ Devereaux opět zuřivě praštil do houkačky. Shrbená babička se právě motala uprostřed ulice.

„A to je kufřík!“ „Když důstojník provádí závěrečné hodnocení a doplnění materiálů, může si ho vzít. Jeho obsah nesmí pochopitelně vidět nikdo kromě něj a archiváře. Jsou to tajné dokumenty.“

„Vždyť v něm nic není!“ zaječel Sam.

„Jak to můžeš vědět? Je zamčený.“

V budově zpravodajského archívu Hawkinse převzali dva vojenští policisté a klidně a profesionálně ho odvedli do místnosti určené pro jeho závěrečné hodnocení. Sam krácel za nimi, celá scéna mu svou formálností připomínala popravu, až na to, že Mac si ve svém tvídovém obleku vykračoval nenuceně a trochu se hrbil - ani stopy po vojenském držení těla. Jakmile však čtveřice vstoupila do vyčleněné místnosti, Hawkins se napřímil a místo zjemnělého civilisty před nimi stál drsný generál vyštěkávající rozkazy. Nařídil policistům, aby odvedli Sama do vedlejšího pokoje a zavolali svého nadřízeného. Kapitáni od vojenské policie mu zasalutovali, chytili Devereauxe za lokty, odvěkli ho vedle,

zabouchli dveře, zamkli je a řízným pochodem ve stylu Wehrmachtu oddusali do chodby. Za sebou zamkli.

Sam se nemohl zbavit dojmu, že něco podobného už někdy prožil, nakonec si vzpomněl. Před několika týdny se díval v televizi na film Sedm dní v květnu. Zamířil k oknu a podíval se dolů skrz mříže. Od ulice ho dělila výška čtyř poschodí, napadlo ho, že zpravodajci jsou na právnícké doprovody z generální inspekce dobře připraveni a nehodlají s nimi riskovat.

Z vedlejší místnosti se ozvaly hlasy a pak výbuch mužného smíchu doprovázený přívaly sprostěřen. Inu, dva staří bratři ve zbrani vzpomínají na staré dobré časy, kdy šlo všem o krk kromě generálů.

Sam se posadil do křesla, uchopil zmuchlanou a potřhanou brožurku Vypořádejme se v rozvědce s pohlavními chorobami a pustil se do čtení.

Z (mimoходом velice zajímavé) četby ho vytrhl stále se opakující zvuk, který vycházel z vedlejší místnosti.

Trram - tam. Trram - tam. Trram - tam.

Devereaux několikrát nasucho polkl a v duchu si vynadal za to, že si nechal anacid v autě. To, co slyšel, se nedalo zaměnit s žádným jiným zvukem na světě, ať se snažil, jak chtěl. Mohl to být jedině xerox.

Otázka zní, proč je místnost určená pro zpracování supertajných materiálů vybavená xeroxem?

Na druhé straně, proč ne?

První otázka se zdála přece jenom logičtější. Xerox jasně odporoval nejen duchu, ale přímo ustanovením předpisu Sedm set sedmdesát pět.

Sam se vrátil k brožurce, avšak nedokázal se už soustředit ani na obrázky.

O hodinu a dvacet minut později rachocení skončilo a za pár minut poté to v zámku kovově cvaklo. Dveře místnosti se otevřely a dovnitř vstoupil MacKenzie, v ruce držel svůj luxusní kufík, napěchovaný k prasknutí a sepnutý navíc ještě několika lesklými ocelovými pásky. Od držadla se odvíjel asi půl metru dlouhý řetěz.

„Co to má k čertu znamenat?“ otázal se Devereaux ze svého křesla podezíravě a vůbec ne laskavým tónem.

„Nic,“ opáčil Jestřáb, jako by se nechumelilo. „Jenom pár spisů větéen. Obyčejný přesun.“

„A co k čertu má znamenat tohle?“

„Majore,“ spustil MacKenzie zvýšeným hlasem a stavěl se do pozoru, „představuji vám brigádního generála Bryfickooshe! Póó - zor!“

Devereaux vystřelil z křesla a ruka mu vylétla k čelu, do místnosti vstoupil důstojník s pivním břichem, nad nímž se skvělo dvanáct řad stužek od vyznamenání, s páskou přes oko a s přičeskem na hlavě.

Blahovolně mu opětoval pozdrav a pak napřáhl mohutnou svalnatou ruku.

„Slyšel jsem, že máte jít brzy do civilu, majore,“ zabručel generál.

„Ano, pane,“ odpověděl Devereaux a uchopil podávanou ruku.

V tu samou chvíli obtočil Hawkins řetěz od kufru kolem Samova zápěstí, zajistil ho zámkem na trojčíselnou kombinaci a vyštěkl:

„První přesun ukončen, generále!“

„Potvrzuji,“ zahřměl generál, který stále svíral železným stiskem Devereauxovu ruku a probodával ho pohledem svého jediného oka.

„VTN je teď ve vaší péči, majore! Připravte se na druhý přesun!“

„Na co, pane generále?“

„Poslyšte!“ Generál pustil Samovu ruku. „Nejste vy ten hajzlík právnícká, co to tak zavařil starýmu Brokeymu Brokemichaelovi?“

Devereauxův žaludek vypověděl poslušnost, po čele mu začal stékat studený pot a těžký kufík ho stahoval k zemi.

„Tu věc je možné brát ze dvou hledisek, pane.“

„Jasně!“ zaburčel generál. „Z Brokeyho hlediska a pak z hlediska nějakýho zasranýho základáka, co by měl správně bručet v base!“

„Když dovolíte, pane generále -“

„Cože, majore? Nevíte, jak máte mluvit s nadřízeným?“

„Ano, pane. Totiž ne, pane. Chtěl bych jen poukázat -“

„Poukázat!? Vy teď poukážete tu svou prdel ven z těchhle dveří a zabezpečíte přesun větéen, nebo já poukážu vás rovnou k vojenskému soudu! Za porušení vojenské kázně a za neschopnost!“

„Ano, pane! Provedu, pane!“ Sam se pokoušel zsalutovat, jenže těžký řetěz a kufr mu to nedovolily, a tak provedl jen rychlé čelem vzad a vydal se ke dveřím, které se jakoby zázrakem otevřely zásluhou dvou kapitánů vojenské policie.

Venku na ulici se Sam obrátil k Jestřábovi. „Ten chlap se zbláznil!“

Ještě deset vteřin a dal by mě strčit do samoty! Za co, proboha?“

„Starej Brokey má spoustu přátel,“ odvětil MacKenzie. „Počkej, budu řídit.“

„Díky.“ Devereaux neohrabaně zašátral v kapse a třesoucí se rukou podal Hawkinsovi klíčky. Došli na parkoviště a usedli do auta.

Za čtvrt hodiny, když už se prodírali washingtonskou dopravní zácpou, se Sam začínal pomalu uklidňovat. Šok ze setkání s praštěným, mrtvičnatým generálem, který mu na poslední chvíli mohl zakazit odchod do civilu, poznenáhlu ustupoval, aby jej ovšem nahradil jiný zdroj panické hrůzy, který částečně spočíval i v Jestřábově mlčení.

„Hele, Macu, když mám teď v péči tu hromadu větériny nebo čeho, co s tím mám jako dělat? Kde se má konat ten druhý přesun?“

„Ty to nevíš?“

„Jasně že ne.“

„Generál myslí, že to víš.“

„Jak to mám vědět?“

„Chceš se snad vrátit zpátky a zeptat se ho? Já osobně bych ti to moc neradil. Rozhodně ne teď, když je takhle nabroušený. Pane jo, ten by toho na tebe mohl vytáhnout! Navíc si tě už pamatuje a jedno k druhému... víš, co myslím? Jako domino. Soud by mohl trvat i rok, dva.“

„Co je proboha u tom kufru, Hawkinsi? A nesnaž se mi nic nabulíkovat!

Co tam je!“

„Je mi líto, Same, jenže já o tom nesmím mluvit. Pochop, chlapče - je to přísně tajné.“

Sam seděl na pohovce, s rukou položenou na konferenčním stole, zatímco MacKenzie pilkou na železo přepízlával řetěz.

„Až se zbavíme toho řetězu, můžeme se pustit do zámku,“ mumlal Mac útěšně. „Autogenem by to šlo líp.“

„A co moje žily, ty parchante? Taky ti děkuju, žeš mi neřek, že neznáš kombinaci.“

„Jen klid. Za deset patnáct minut to budeš mít dole. Ta ocel je tvrdší, než jsem čekal.“

O hodinu a čtrnáct minut později se podařilo přerýznout poslední článek. Na Devereauxově zápěstí se houpal kus řetězu a kombinační zámek.

„Musím zavolat do kanceláře,“ vzpomněl si Sam. „Budou mě shánět.“

„Nebudou. Jsi se mnou při mém závěrečném hodnocení. Tak je to dohodnuté - minimálně jeden a maximálně tři dny.“

„Jenomže my tam nejsme.“

„Šli jsme na oběd...“ MacKenzie si odkašlal.

„Stejně bych jim měl zavolat -“

„Sakra, ty mi fakt vůbec nevěříš! Proč si k čertu myslíš, že jsem s těmi zpravodajskými archívy čekal až na dnešek? Zbývá ti jenom jeden den a celou tu dobu budeš se mnou - pěkně stranou. Když tam nejsi, nemůžeš vlítnout do maléru.“

„Jasně. Žádný malér - jenom popravčí četa.“

„Nesmysl.“ Hawkins vstal z podlahy a odnesl si kufík k hotelovému psacímu stolu. „Se mnou jsi v bezpečí. Já vím, jak to na inspekci chodí. Už si myslíš, že to máš v suchu, a najednou ti do kancelu vlítne nějaký panák a prohlásí, že nepůjdeš nikam, dokud nenapišeš nějakou debilní zprávu.“

Devereaux pohlédl na generála, který přestříhl ocelové pásky a otevřel kufík. V Macově šilenství se přece jen objevil záblesk logiky.

Určitě by se našel nějaký zatracený spis, který by chtěl někdo z nadřízených hodit Samovi na krk. Nebo by se mohlo ztratit nějaké hlášení.

Nemluvě o tom, že by mohlo dojít k rozepři nebo k nesrovnalostem při řešení nějakého právního problému. Ano, Hawkins má pravdu: čím dále od kanceláře, tím lépe pro Sama.

MacKenzie vytáhl z kufru několik stovek xerokopií a položil je na stůl.

Devereaux na ně ukázal prstem a zeptal se: „To je celé tvoje závěrečné hodnocení?“

„Po pravdě řečeno, ne. Spousta z toho jsou rozdělané případy, které se nikdy nepodařilo uzavřít.“

Sam se najednou začal cítit ještě hůř než v předchozích třech hodinách.

„Počkej! Tam u zpravodajců jsi tvrdil, že jsou to jen nezpracované materiály o lidech, na které jsi narazil.“

„Nebo na které narazili jiní. To jsem taky říkal, vážně. Tys byl jenom tak dožraný, žeš mě neposlouchal.“

„Ježíši Kriste! Ty jsi odnesl materiály o případech, které ti nepatřily?“

„Já ne, Same,“ odpověděl Jestřáb a položil stranou několik papírů.

„Ty. Ve vrátnici je tvůj podpis.“

Devereaux se svalil na pohovku. „Ty hajzle!“

„Je to tak,“ přiznal Hawkins pochmurně. „Ve válce - když jsem operoval hluboko v týlu nepřítele, pochopitelně - se mi občas stávalo, že jsem se ptal sám sebe, jak to, že dokážu dělat to, co dělám. Odpověď byla vždycky stejná. Naučili mě, jak přežít, hochu - a o nic jiného než o přežití mi nejde.“ Před Jestřábem teď ležely na stole čtyři úhledné hromádky papírů. Poklepal na ně prsty, jako by hrál na klavír, a pak věnoval Samovi zamyšlený pohled. „Zdá se mi, že budeš dobřej...“

Tak co, chceš mi dělat právního zástupce? Nebude to nadlouho.“ „Jenom je to trošku složitější než investice, co?“ Devereaux se ani nesnažil vstát z pohovky.

„Trošku jo.“

„A když odmítnu, tak si už nemusím lámat hlavu s Brokemichaelem - to je jenom prkotina. Teď je tu taková maličkost, jako je odcizení tajných materiálů ze zpravodajského archívu. Za to mě můžou stíhat i v civilu.“

„Mám pocit, že ano.“

„Co chceš, abych udělal?“

„Připravít pár smluv - podle mě to nebude velký problém. Zakládám firmu - společnost.“

Sam se zhluboka nadechl. „Nebýt to tak smutné, bylo by to k smíchu.“

Když pomínu účel a podnikatelský záměr, existuje při zakládání společnosti ještě jeden drobný detail a tomu se říká kapitál. Víš, jak jsi na tom finančně - nechci tě urazit, ale není to právě nejlepší.“

„Ty fakt ničemu nevěříš, v tom je tvůj problém. Doufám, že s tím něco uděláš.“

„Co má znamenat tahle tajuplná poznámka?“

„To, že mám svoje aktiva spočítaná do posledního centu.“

Hawkins zapíchl prsty do hromádek papírů, jako by konečně našel ztracenou strunu.

„Jaká aktiva?“

„Čtyřicet miliónů dolarů.“

„Cože?“

Sam, který nemohl věřit svým uším, vyskočil z pohovky. Řetěz, který mu visel na ruce, ho následoval a spodní články se mu bolestivě zasekly do oka.

Do levého oka. Pokoj se točil a točil.

8

Devereaux roztrhl obálku, sotva se za ním zavřely dveře hotelového pokoje. Vyndal z ní podélný proužek papíru a zůstal na něj civět.

Byl to šek vystavený na jeho jméno s uvedenou částkou deset tisíc dolarů.

To bylo absurdní.

Všechno bylo absurdní a nic nedávalo smysl.

Byl už týden v civilu. Při jeho propuštění se nevyskytly žádné problémy - Brokemichael o sobě nedal vědět a ani v kanceláři na něho na poslední chvíli nic neshodili, hlavně proto, že se tam objevil až hodinu před svým formálním odchodem z armády. V té době měl na levém oku krásný monokl a na pravém zápěstí tlustý obvaz, který zakrýval popáleniny.

Vystěhoval se ze svého bytu, poslal své propriety do Bostonu, ale nerozjel se za nimi, protože jistý parchant jménem MacKenzie Hawkins prohlásil, že svého právníka potřebuje v New Yorku, kde má Sam rezervované a předem zaplacené dvoupokojové apartmá v hotelu Drake na Park Avenue. Pokoj byl najat na měsíc, Hawkins se domníval, že to by mělo stačit.

Na co?

MacKenzie tvrdil, že ještě není vhodná doba to rozebírat, Sam si ovšem nemá dělat starosti, všechno se zapíše do výdajů.

Do jakých výdajů?

Společnosti.

Jaké společnosti?

Tě, kterou bude Sam brzy dávat dohromady.

Prostě absurdita!

Fantazie za čtyřicet miliónů dolarů, které přímo volaly po operaci mozku.

A teď šek na deset tisíc dolarů. Jen tak, zčistajasna, ani není třeba potvrzovat příjem.

Vždyť je to směšné! Hawkins si něco takového nemohl dovolit. A kromě toho, zašel už příliš daleko. Lidé přece neposílají jiným lidem (a právníkům zvlášť) deset tisíc dolarů beze slůvka vysvětlení. To se prostě nedělá.

Sam zamířil k hotelovému telefonu, přečetl si naprosto zmatený návod k použití a zavolal MacKenziem.

„Sakra, chlapče! Co je to za chování? Jeden by čekal, že aspoň poděkuješ!“

„Za co? Za to, že jsem spoluviník při loupeži? Kdes vůbec vzal deset tisíc dolarů?“

„Vybral jsem je z banky.“

„Z úspor?“

„Přesně tak. Neobral jsem nikoho kromě sebe.“

„Proč?“

Ve Washingtonu nastalo krátké ticho. „Sám jsi to slovo kdysi použil.“

Myslím, že jsi tomu říkal záloha.“

Tentokrát se odmlčel New York. „Říkal jsem něco na ten způsob, že jsem jediný právník, který má místo zálohy hrozbu popravčí čety.“

„Tak to bylo! Já jsem chtěl, aby sis napravil dojem. Chtěl jsem ti dokázat, že si tvých služeb cením. Rozhodně bych byl nerad, kdyby sis myslel, že tě nedokážu ocenit.“

„Přestaň! Nemůžeš si to dovolit a já jsem ještě nic neudělal.“

„Podívej, hochu, mám dojem, že jestli si můžu nebo nemůžu něco dovolit, dokážu nejlíp posoudit sám. A tys už kus práce odvedl. Vytáhl jsi mě z Číny asi tak čtyři tisíce let předtím, než by mě mohli pustit za dobré chování.“

„To je něco jiného. Tím chci říct -“

„Zítra budeš mít první úkol,“ přerušil ho Jestřáb. „Zatím nic velkého, ale pro začátek to bude stačit.“

V New Yorku se opět rozhostilo ticho. „Ještě než začneš mluvit, byl bych rád, kdybys pochopil, že jako právník se musím řídit určitými etickými pravidly. Neudělám nic, co by mohlo ohrozit mou pověst.“

Hawkins opáčil okamžitě: „To taky doufám! Ztraceně, chlapče, ve své společnosti nechci mít žádného pokoutního právníka! Na firemním papíře by to nevypadalo dobře -“

„Macu!“ zaječel Devereaux zoufale. „Snad sis nenechal natisknout firemní papír?“

„Ne. To jsem jen tak plácnul. I když je to skvělej nápad.“

Sam se ze všech sil snažil ovládnout. „Prosím tě. V Bostonu je jedna právnícká firma a jeden hrozně milý pán, který bude jednou sedět u Nejvyššího soudu a který čeká, že se během pár týdnů vrátím.“

Určitě by se mu nelíbilo, kdybych se mezitím nechal zaměstnat od někoho jiného. A ty jsi tvrdil, že u tebe budu hotov za tři, čtyři týdny.

Takže žádné firemní papíry!“

„Tak dobře,“ souhlasil Hawkins neochotně.

„A co s tím zítřkem? Budu ti účtovat palmáře za každý den a strhnu to z těch deseti tisíc. Zbytek ti vrátím koncem měsíce z Bostonu.“

„S tím si nedělej starosti.“

„Dělám si starosti. Taky bych tě rád upozornil, že nemám licenci na provádění právnické praxe ve státě New York. Možná budu muset platit právnické poplatky, podle toho, co ode mě budeš chtít. Předpokládám, že jednou z těch věcí bude zaregistrovat tu tvou společnost.“

Devereaux si zapálil cigaretu a potěšilo ho, když si všiml, že se mu ruce netřesou.

„Zatím ne. K tomu se dostaneme za pár dní. Zítra po tobě budu chtít, aby ses mi podíval na chlapíka jménem Dellacroce. Angelo Dellacroce.“

Bydlí ve Scarsdalu a má v New Yorku pár firem.“

„Co myslíš tím, abych se na něho podíval?“

„Víš, slyšel jsem, že má nějaké finanční problémy. Chci vědět, jak je to s ním vážné. Nebo jak to s ním bylo. Tak nějak zjistit jeho současnou existenční možnosti.“

„Existenční možnosti?“

„Jo. Prostě jestli je ve vězení nebo ne, a tak.“

Devereaux se odmlčel a pak začal klidně, jako by něco vysvětloval malému dítěti. „Jsem právník a ne soukromý detektiv. To, o čem mluvíš, dělají právníci jenom v televizi.“

MacKenzie Hawkins měl opět odpověď pohotově. „Tomu nevěřím.“

Když se někdo chce stát spolujemitelem společnosti, tak taky právník zjišťuje, jak si dotyčný stojí, no ne?“

„To záleží na výši jeho účasti.“

„V tomhle případě je značná.“

„Chceš říct, že ten Angelo Dellacroce projevil zájem?“

„V jistém smyslu ano. Ale nerad bych, aby to vypadalo, že se snažím vyzvídat - chápeš.“

Devereaux si všiml, že se mu začala třást ruka. Nebylo to sice tak zlé jako protestující žaludek, jenže nic dobrého to také nevěstilo.

„Zase mám takový divný pocit, že mi neříkáš všechno, co bych měl vědět.“

„Všeho do času. Můžeš to pro mě udělat?“

„No - tady ve městě je jedna firma, kterou naše kancelář pro tyhle věci používá - nebo aspoň používala. Mohli by nám pomoci.“

„Výborně. Zajdi tam. A nezapomeň, Same, že jsi právník a já tvůj klient. To máš jako s doktory, se zpovědníky nebo s kurvami. Moje jméno se nikde nesmí objevit.“

„Bez toho posledního příkladu bych se obešel,“ zavrčel Devereaux.

Zatracená práce! Žaludek už zase začínal vyvádět.

Zavěsil.

„Angelo Dellacroce!“ Jesse Barton, starší společník a syn zakladatele firmy Barton, Barton a Whistlewhite, se zasmál. „Same, ty jsi byl vážně dlouho pryč!“

„To je to tak zlé?“

„Řeknu to takhle: kdyby se náš společný přítel a tvůj hlavní zaměstnavatel - doufám, že je to pořád tvůj zaměstnavatel Aaron Pinkus dověděl, že vážně uvažuješ o Dellacrocem jako o partnerovi v nějaké finanční transakci, zavolal by tvý mámě.“

„To je vážně tak zlý?“

„Nedělám si legraci. Aaron by vzal v pochybnost tvoje duševní zdraví a osobně by sundal tvou jmenovku ze dveří.“ Barton se předklonil.

„Dellacroce, to je Cosa Nostra a za zády má mafii. Rozhazuje balíky peněz na dobročinné účely, takže kardinál ho zve každý rok na recepci. A samozřejmě je nedotknutelný - prokurátorům z něho už jde hlava kolem. Ne a ne ho dostat a ne že by se nesnažili.“

„V tom případě se Aaron nesmí o tomhle mém naprosto nevinném dotazu dovědět,“ opáčil Sam důvěrně.

„Nemáš se čeho bát. Mimochodem, je ten tvůj klient vážně tak naivní?“

Samův žaludek projevil snahu odpovědět za něj. Aby ten zvuk něčím přehlušil, začal rychle mluvit. „Podle mě ano. Já mu jen splácím dluh, Jesse. Zachránil mi krk v Indočině.“

„Aha.“

„Takže mi na něm záleží,“ pokračoval Sam. „A jak správně říkáš, je naivní. Hlavně co se týče tohohle Dellacroce.“

„Nemusíš mi věřit,“ pravil Barton a hrábl po telefonu. „Slečno Dempseyová, sežeňte mi Phila Jensena, prosím.“ Jesse zavěsil. „Jensen je náměstek prokurátora - ne městského, federálního. Jdou po Dellacrocem od doby, co tam Phil nastoupil, a to jsou už dobře tři roky.“

Jensen tehdy zahodil pohodlný místečko s šedesáti tisíci, jen aby mohl honit kriminálníky.“

„Chvályhodné.“

„Houby. Chce se stát senátorem nebo něčím lepším - tam teprv může člověk přijít k penězům.“ Telefon zazvonil a Barton zvedl sluchátko.

„Děkuji... Haló, Phile? Tady Jesse. Phile, mám tady jednoho starýho známýho, pár let tady nebyl. Ptal se mě na Angela Dellacroce...“

Místností se rozlehl proud zuřivých slov, který se linul ze sluchátka.

Jesse sebou trhl. „Ne, proboha, nic si s ním nezačal. Myslíš, že jsem blázen?... Už jsem ti říkal, že tu dlouho nebyl... nebyl ani ve Státech, abych ti pravdu řekl.“ Jesse chvíli poslouchal a pak se ohlédl po Samovi. „Nebyls v severní Itálii?... Kde, Phile?... Někde u Milána?“

Devereaux zavrtěl hlavou.

Barton pokračoval s uchem u telefonu a s pohledem upřeným na Sama.

„A co Marseilles?... Nebo Ankara?... Rašid?“
Devereaux stále vrtěl hlavou.
„Alžír? Nebyls v Alžíru? Ne, Phile, vážně se pleteš. Tohle je všechno na rovinu, jinak bych ti přece nevolal, nemyslíš?
... Jde jenom o investice, všechno je v naprostém pořádku... Ano, vím... Phil říká, že ti parchanti jednoho krásného dne koupěj Disneyland... No tak, Phile, tohle není košer, on se na to prostě okamžitě vykašle. Jenom jsem chtěl vědět, jak na tom Dellacroce je... Fajn. Dobře. Chápu. Díky.“
Barton položil sluchátko a opřel se v křesle.
„Tak vidíš.“
„Tál jsem do živého.“
„Přesně tak. Nejenže jim Dellacroce minulý týden vyklouzl z něčeho, co vypadalo na jasnej případ, ale navíc ještě někdo z poroty si pustil hubu na špacír a prokuratura se musela veřejně omluvit. Co tomu říkáš?“
„Jsem rád, že nejsem v Jensenově kůži.“
„Jensen v ní bohužel být musí. Teď dají Dellacroceho na pár měsíců k ledu a pak se mu pověsí na paty znovu. Stejně jim to nepomůže - Dellacroce se ze všeho vyseká.“
„A můj klient by si ho měl radši držet od těla.“ Nebyla to otázka.
„Co nejdál,“ doplnil Barton. „Člověka nedělají šaty, ale jeho investoři.
To ti poví každý od Biscayne po San Clemente.“
„No sakryš, není tohle zajímavý? Jeden už dneska fakt neví, co?“
„Drž se od něj dál,“ radil Devereaux, zatímco odsouval telefonní přístroj a sahal po sklenici s bourbonem. „Je profláknutej a někoho takovýho nemůžeš potřebovat.“
„Chápu, co máš na mysli -“
„Byl bych radši, kdybys řekl ‚Ano, Same, Angela Dellacroce se nedotknu ani tyčí.‘ To bych fakt rád slyšel.“
„Je mi to jasný.“
„Ty mě neposloucháš. Když zaplatíš právníkovi zálohu, tak bys ho měl aspoň poslouchat. Takže opakuji po mně: Nebudu nikdy mít nic společného s -“
„Vím, že máš za sebou pernej den, ale možná by ses mohl ještě zamyslet nad další věcí, co máme na programu.“
„Myslím pořád na Angela Dellacroce.“
„To je uzavřená záležitost -“
„To rád slyším.“
„-prozatím. Teď chci, abys začal dávat dohromady takovou tu smlouvu o založení společnosti - opravdovej právníckej dokument s prázdnějma kolonkama pro ty, co do toho vrazí peníze.“
„Pro lidi jako Dellacroce?“ Devereaux se snažil, aby z jeho hlasu bylo poznat jeho přesvědčení.
„Ksaku, na toho italskýho všiváka zapomeň!“
„Podle toho, co o něm vím, bys o něm radši měl mluvit jako o Nerově prapravnukovi. I když budu pochopitelně rád, jestli se o něm už nezminíš. O jakou společnost má jít? Pokud ji chceš registrovat v New Yorku, budu do toho muset zapojit dalšího právníka. To jsem ti říkal.“
„Tak to ne!“ zařval Hawkins. „Nechci, aby se do toho míchal někdo jiný! Jenom ty!“
„Vysvětlil jsem ti to jasně: nemám povolení praktikovat ve státě New York. Tím pádem tu nemůžu ani registrovat.“
„Kdo mluví o registraci? Chci jenom ten papír.“
Sam ztuhl. Nevěděl, jakou odpověď od něj Hawkins očekává, a stejně ho žádná nenapadala. „Chceš mi snad namluvit, že jsi do mě vrazil deset tisíc dolarů jenom proto, abych vyrobil právní dokument, který stejně nikdy nepoužiješ?“
„Netvrdil jsem, že nikdy. Jenom se tím nechci zabývat zrovna teď.“
„Tak proč si najímáš právníka, když ho ještě nepotřebuješ? Co já k čertu dělám v New Yorku?“
„To proto, že nechci, aby ses potloukal po Washingtonu. Je to v tvém vlastním zájmu. A konečně, když jeden shání peníze pro svou společnost, potřebuje dát lidem výměnou důvěryhodný papíry. Tím jsem ti odpověděl, i když v obráceným pořadí.“
„Sám bych si toho nevšiml. To mi stačí. Co to má být za společnost?“
„Normální.“
„Nic takovýho neexistuje. Každá společnost je jiná.“
„Taková, ve který se investoři dělí o zisky.“
„Tak v tomhle jsou všechny stejné. Nebo by aspoň měly být.“
„Přesně tak to chci i já. Hlavně žádný levárny.“
„Vydrž moment.“
Devereaux položil sluchátko na stůl, vstal a zamířil k židli, na kterou odložil svůj kufík. Vyndal z něj žlutý poznámkový blok a dvě tužky a vrátil se k psacímu stolu. „Budu potřebovat znát podrobnosti.
Položím ti pár otázek, abych mohl sepsat ten tvůj dokument.“
„Jen do toho, chlapče.“
„Jaký je název? Jak se ta společnost má jmenovat?“
„Už jsem o tom uvažoval. Co říkáš názvu Pastýřská společnost?“
„Nic moc. Nemám tušení, co to má znamenat. To ovšem nemusí nutně vadit. Říkej si tomu, jak chceš.“
„Pastýřská společnost se mi líbí.“
„Dobře.“ Sam si zapsal název. „Co adresa?“
„Spojené národy.“
Devereaux vyvalil oči na telefon. „Cože?“

„To je ta adresa. Budova Spojených národů - nevím, kde to je.“
„Proč?“
„Protože je to symbolický.“
„Symbolickou adresu mít nemůžeš.“
„Proč ne?“
„Jasně, zapomněl jsem, že se neregistruješ. Výborně. Depozitní banka?“
„Co?“
„Banka, kde bude uložen kapitál společnosti.“
„To zatím vynech. Nech tam pár řádek volnejch, těch bank bude víc.“
Samova pišící ruka se samovolně zastavila a jen silou vůle ji donutil pokračovat v psaní. „Co je cílem společnosti?“
Washington se odmlčel. „Navrhni mi něco, aby to znělo právnický.“
V New Yorku nastala ještě delší pomlka. Devereauxova tužka vážně odmítala spolupracovat. „Začněme podnikatelským záměrem“
„To je přece jasný. Vydělávat peníze.“
„Jak?“
„Tím, že budeme mít něco, za co lidi rádi zaplatí.“
„Výroba? Výrobní podnik?“
„Ne, to ne.“
„Tak obchod?“
„To už je lepší. Pokračuj.“
„Jak?“
„Další slova,“ povzbuzoval Hawkins.
„Nejsem firemní právník, ale jestli se dobře pamatuju, tak účel firmy - činnost směřující k zisku - je vždycky nějaká forma výroby, obchodu, akvizic, služeb -“
„Moment! To bylo ono.“
„Služby?“
„To není špatný, jenže já myslel to předtím.“
Sam vydechl. „Akvizice?“
„Přesně tak. Akvizice.“
„Získat něco za jednu cenu a zbavit se toho za jinou, vyšší. Myslíš zprostředkování?“
„Výborně, Same. To je přesně ono!“
Devereaux proti své vůli zatlačil na tužku a udělal si poznámku.
„Jestli ovšem chceš dělat zprostředkovatele, musíš mít co. Služby, nemovitosti, zboží...“
„Vysoké duchovní hodnoty,“ skočil mu do řeči MacKenzie slavnostním hlasem.
„Co jako?“
„To zboží.“
Sam se zhluboka nadechl a vypustil vzduch z plic s táhlým zamručením.
„Chceš říct, že hodláš založit společnost, která se bude zabývat akvizicemi náboženských předmětů?“
„To by stačilo,“ mínil Hawkins.
„Nebo snad potřeb?“
„To je ještě lepší.“
„Prokristapána, co vlastně?“
„Zprostředkovávat akvizice náboženských potřeb. Sakra, chlapče, to je úplně perfektní!“
Devereaux si od Bartona vypůjčil standardní formuláře pro společnost s ručením omezeným platné ve státě New York. Nebylo nic těžkého na tom, přepsat své poznámky do formulářů a nechat hotelovou stenografku, aby stránky přepsala jako podle diktátu. Začíná se nám to vybarvovat, napadlo Sama, když si prohlížel vyplněné dokumenty s prázdnými místy pro investory, depozitní banku a částky a s dokonale nesmyslným podnikatelským záměrem „zprostředkování akvizic náboženských potřeb“.
Na druhé straně to bylo z právního hlediska stejně nenapadnutelné jako kapitola z Blackstona. Ano, uvažoval Sam, zatímco obracel v prstech obálku plnou právnické latiny, kterou hodlal odeslat MacKenzie Hawkinsovi. Pěkně se nám to vybarvuje. Za pár dní už bude v Bostonu u Aarona Pinkuse a jeho práce právního zástupce Jestřába skončí. Nakonec mu to nezabralo měsíc, jak Mac předpokládal, ale pouhých devět dní.
Rozhodl se, že v hotelu Drake pobude ještě pár dní, aby dal Macovi příležitost ocenit jeho námahu. Nebylo pochyb, že jeho práce bude oceněna, a také byla.
„Teda Same, ten dokument vypadá sakramentsky přesvědčivě,“ prohlásil Jestřáb do telefonu. „Úplně mě uzemnilo, žeš to dokázal spytlíkovat tak rychle.“
„Na tom není nic těžkého - stačí držet se jistých pravidel.“
„Nebud' tak skromnej.“
„Já jsem hlavně nervozní. Už se nemůžu dočkat, až budu v Bostonu -“
„To samozřejmě chápu,“ přerušil ho Hawkins a Devereaux v jeho hlase jaksi nenacházel známky souhlasu, které jediné by dokázaly utišit jeho náhle probuzený a rozbolavělý žaludek.
„Poslyš, Macu -“
„Koukám, žeš mě napsal jako prezidenta společnosti. Tos mi předtím neřekl.“
„Žádný jiný jméno neznám. Ptal jsem se, koho chceš jmenovat jako vedoucí pracovníky, a ty prý, abych tam nechal

volné místo.“

„A co ty funkce tajemník a pokladník? Jsou nutný?“

„Nejsou, pokud se nechceš nechat registrovat.“

„A kdybych někdy chtěl?“

„Obvykle se tyhle dvě funkce spojují do jedné. Většina států vyžaduje pro společnost s ručením omezeným minimálně dva partnery.“

„Ale když jich budu chtít mít víc, tak můžu, ne?“

„Jasně.“

„To víš, Same, jenom jsem si potřeboval ověřit, co je správný a co ne. Ne že by na tom záleželo. Registrovat se nebude. Jen si s tím tak hraju.“

Devereaux napadlo, že v Hawkinsově hlase zaslechl stopu melancholie.

Začal snad Mac chápat nesmyslnost svých snů? Došlo mu, že jeho na hlavu postavený výlet do oblasti firemního práva je pouhou snahou kompenzovat si chybějící pozici velitele? Sam se uklidnil, skoro mu toho starého válečníka bylo líto. Jen si s tím tak hraju je eufemismus pro to, že se v tom zbytku života ještě trochu pobavím.

„Jistě, generále.“

„No ne, Same, to už je hezkejch pár tejdnu, cos mi přestal říkat generále.“

„Promiň. To mi tak ujelo.“

„Zavolám ti zítra. Odvedls pěkný kus práce, tak se dneska trochu pobav. A nezapomeň, jde to na konto výdajů.“

„To mi připomíná těch deset tisíc. Je to od tebe hrozně hezký, jenomže já je nechci. Nepotřebuju je. Odečtu z toho všechny právnícký výdaje - stenografku, papír a tak - a zbytek ti vrátím. Ve Washingtonu znám jednoho investičního poradce a ten -“

Devereaux se zarazil: cvaknutí na druhém konci drátu ukončilo rozhovor.

Po pravdě řečeno, nebyl důvod, proč se nepobavit. Už strávil v New Yorku dost volných sobot a nedělí na to, aby věděl, kam za zábavou: do baru pro osamělé pány na Třetí avenú.

Samovi přálo štěstí, podařilo se mu ulovit jedno z těch děvčat k nakousnutí, co přijíždějí z Nebrasky - z letních sídel Henryho Fondy a Madona Branda - aby dobyly Broadway. Právník, který pracoval pro Metro-Goldwyn-Warner-Brothers, pokud zrovna nesjednával milionové kontrakty do Spielbergových filmů, na ni pochopitelně nesmírně zapůsobil.

Ani Sam nezůstal chladný a žár mu vydržel celou noc, většinu zítřejšího dopoledne, do odpoledne a s přestávkou na jídlo a nutnou konverzaci až do následujícího večera.

Telefon zazvonil ve 21:27 a ve 21:29 děvče k nakousnutí prohlásilo ospale: „Same, telefon je na týhle straně.“

„Máš pozorovací talent.“

„Mám to vzít?“

„Když ho máš u sebe, tak snad jo.“

„Určitě?“

Sam otevřel oči. Dívka odhodila pokrývku, posadila se a začala se protahovat.

„Pospěš si,“ vybídl ji.

„Když myslíš.“

„Manželku žádnou nemám, moje matka nemá tušení, kde jsem, a Aaron Pinkus by takhle nešlel. Zvedni to, rychle zjistí, o co jde, a zase to polož.“

Děvče natáhlo ruku po sluchátku a Sam natáhl ruku po ní.

„Chráptí do toho nějaký chlap a chce mluvit s tebou. Že prej je Angelo Dellacroce.“ Podala Samovi telefon.

„Hele!“ zaštěkalo to ze sluchátka. „Ty seš ten Samuel Deverooze, tajemník a pokladník tý Pastýřské společnosti?“

9

Bývalý generálporučík MacKenzie Hawkins, dvakrát oceněný nejvyšším vyznamenáním za hrdinství tváří v tvář nepříteli, se při pohledu na bývalého majora Sama Devereauxe, vojáka souhrou nešťastných náhod, otřásl strachy jako vylekaný chlapeček.

Hawkins viděl, jak Sam vystupuje z taxíku u vchodu Northamptonského golfového klubu. Jediným zdrojem světla byly mosazné lampy na kamenných sloupech lemujících příjezdovou cestu: byla chladná, zamračená noc a měsíc nesvítil, nicméně i v matném světle lamp mohl snadno rozlišit napjatý výraz na Devereauxově obličeji.

MacKenzie si uvědomil, že Sam je rozzuřený na nejvyšší míru, na druhou stranu si říkal, že advokátovi vlastně nelhal. Nikdy přece Devereauxovi neslibil, že se s Angelem Dellacrocem nespojí - jenom prohlásil, že k tomu prozatím nemá žádný důvod. Učinil tak pod Samovým nátlakem a důraz kladl na slovo prozatím. O budoucnosti se nezmiňoval.

Funkce tajemníka a pokladníka byla ovšem něco jiného. Ve smlouvě to vypadalo prostě skvěle: Samuel Devereaux, právní poradce, Apartmá 4F, hotel Drake, New York - a to všechno na řádce určené pro druhou nejvýznamnější osobu ve vedení Pastýřské společnosti.

Devereaux brzy pochopí, že je to všechno vlastně pro jeho dobro, zatím však Samuel Devereaux, právní poradce, zuřil jako pes na krátkém vodítku, který cítí hárající fenku.

Jestřáb souhlasil s místem, které Dellacroce určil pro schůzku, protože mu výtečně vyhovovalo. Ital se natolik bál sledování, že trval na tom, aby se s Macem sešel u šesté jamky na hřišti Northamptonského golfového klubu mezi půlnocí a jednou hodinou ráno, kdyby ale byl Hawkins proti a chtěl, aby na něj Dellacroce čekal ve vrátnici Bellovy telefonní společnosti, mafiánovi by nezbylo než kapitulovat.

Dellacroce totiž neměl na vybranou: Mac na něj měl tolik materiálů, že by stačily na rozsudek, za který by se ani

čínský lidový soud nemusel stydět.

Přesto se noční dostaveníčko uprostřed hustých lesů plných potůčků a jezírek Hawkinsovi zamlouvalo: v takovém prostředí se cítil jako doma. Jistě, Kambodža ani Laos to nebyly, ale neměl důvod se domnívat, že by to mohlo vadit.

Z Washingtonu přiletěl odpoledním letadlem, na falešný průkaz si vypůjčil auto a vyrazil do Northamptonu. Jakmile se setmělo, objel hřiště, a zaparkoval na západním okraji. Dellacroce ho informoval, že klub bude mít ten večer zavřeno a nočního hlídače že nahradí někým ze svých lidí.

Což pochopitelně znamenalo, že Dellacroce všude zdvoji hlídky a zvláště v okolí šesté jamky.

S kapsami plnými tenkých provázků a leukoplasty použil Hawkins starou dobrou Ho-Či-Minovu taktiku, která mu už v minulosti několikrát dobře posloužila. Svůj útok zahájil v hloubce nepřátelského území a pomalu postupoval vpřed.

Ve 23:00 začaly nepřátelské hlídky obsazovat své předem určené pozice uvnitř golfového klubu. Bylo jich devět (o trochu víc, než kolik Mac očekával) a stáli rozmístěni na okraji lesa lemuujícího přístup k šesté jamce, přičemž osa hlídkování se táhla až k budově klubu a příjezdové cestě.

Hawkins zneškodnil osm strážů jednu po druhé, odebral jim všechny zbraně, svázal je a přelepil jim obličej (nejen ústa) leukoplasty, načež je uspal ranami kai-sai do zátylku. Tak se dostal až k devátému strážnému, který hlídkoval u vjezdu.

Tento muž mu měl pomoci při provádění strategie, kterou s velkým úspěchem používal proti Pathet Lao. Její základní myšlenkou bylo, že strážný musí být schopen mluvit.

Ukázalo se, že dotyčný je nadmíru ochoten spolupracovat, zvláště poté, co mu Mac rozřízl kalhoty až k rozkroku.

Deset minut před půlnocí proplula branou Dellacroceho limuzína a zastavila u širokého vchodu do budovy. Ze tmy se ozval hlas devátého strážného přivázaného k ozdobnému sloupu.

„Všechno je v pořádku, pane Dellacroce. Chlapi jsou na svých místech, jak jste si přál.“

Trochu mu přitom sice přeskakoval hlas, ale jak Hawkins správně usoudil, Dellacroce měl svých starostí dost.

„Fajn. Dobrá práce,“ zachrčel Dellacroce a vystoupil z vozu doprovázen dvěma podsaditými tělesnými strážci, kteří kráčeli jako gorily s rukama zabořenými do kožichu. „Rocco, ty zůstaneš tady s Augiem.“

Chmaták půjde se mnou a ty, Řezníku, zavez to zatracený auto na parkoviště, ať není na očích.“

Než Dellacroce s Chmatákem zašli za roh, devátý strážný už byl v limbu, a zatímco mizeli ve tmě na hřišti, připojil se k jeho blaženému spánku i Rocco.

Dalším Hawkinsovým zákazníkem byl pán jménem Řezník, tentokrát to zabralo skoro pět minut, hlavně proto, že Řezník nebyl v boji žádný nováček. Nezaparkoval limuzínu na kraji parkoviště, ale místo toho ji zastavil přesně uprostřed. Maca napadlo, že lepší místo si vybrat nemohl, Řezník tak mohl pozorovat celé okolí, aniž by mu cokoli bránilo ve výhledu. Řezník byl vážně třída.

Na Hawkinsa ovšem neměl.

MacKenzie se odplížil šikmo z parkoviště, kolem první dráhy a houštím směrem k šesté jamce. Protože Dellacroce tvrdil, že na schůzku přijde sám, bylo Hawkinsovi jasné, že Chmaták se bude schovávat někde ve tmě, nejspíš na kraji lesíka. Jestli má v hlavě aspoň trochu rozumu, bude to na východním konci šesté dráhy, kde by měl skvělou palebnou pozici.

Jenže Chmaták nebyl zas až tak bystrý, a tak zůstal v křoví na západním okraji dráhy, odkud nemohl vidět, co se děje za ním.

Zatraceně, říkal si MacKenzie, zneškodňovat pitomce jako je tenhle Chmaták, není žádná zábava.

Přesto ho zneškodnil bez jediného hluku, a to během jedenácti vteřin.

Angelo Dellacroce tak osaměl uprostřed šesté dráhy s doutníkem trčícím mezi odulými rty, pohodlně rozkročený a s rukama za zády, jako by čekal, až mu v nějaké trattorii s pomalou obsluhou přinesou porci špaget.

O tři minuty později se na opuštěné cestě před golfovým klubem ozvalo Devereauxovo taxi. MacKenzie vyčkával za sloupem.

Když už se Sam neochotným krokem blížil po příjezdovce, Hawkins se rozhodl, že mu o zneškodněných strážných nic nepoví, jenom by to bývalého majora znervóznilo. Bude lepší, když ho nechá v domnění, že starý Dellacroce dodržel slovo a že je na šesté dráze sám.

„Nazdar, Same!“

Devereaux se vrhl k zemi a začal se plazit po šterku, jako by mu šlo o život. Nakonec zvedl oči: MacKenzie vytáhl z kapsy malou baterku a rozsvítil ji.

Bývalý major vypadal rozzlobeně, ztrhaný obličej měl celý nafouklý, jako kdyby měl každou chvíli vyletět z kůže.

„Ty neskutečnej parchante!“ zašeptal Sam a v jeho hlase se mísila zuřivost i strach. „Ty mrcho! Jsi ten nejodpornější a nejnechutnější kus špíny, co kdy tenhle svět viděl! Cos to udělal, ty lumpe?“

„No tak, no tak, takhle bys neměl mluvit. A radši vstaň, na tý zemi vypadáš dost pitomě...“ MacKenzie podal Devereauxovi ruku.

„Nesahej na mě, grázle! Mongolsko na tebe! Měl jsem nechat Lin Šua, aby ti čtyři tisíce let vytrhával nehty jeden po druhém! Nešmatej na mě!“

„Tak poslyšte, majore -“

„Neříkej mi tak! Už nemám žádný zasraný číslo a nechci slyšet nic, co by mi třeba jenom vzdáleně připomínalo armádu! Jsem právník, ale ksakru už jednou, ne tvůj právník! A kde to vůbec jsme? Kolik gangsterů nás tu má na mušce?“

MacKenzie se zašklebil. „Tady nikdo není, chlapče. Jenom Dellacroce, a ten stojí u šesté jamky jako hodnej strejček na dobročinném večírku.“

„To ti nevěřím! Viš, co mi ten opičák povídal do telefonu, když jsem mu oznámil, že sem nehodlám jít ani náhodou?“

Ten zatracenej všivák mi klidně řekne, že by se mi mohlo náhle zhoršit zdraví! Tohle mi povídal!“

„Toho si nevšímej. Tihle nafoukanci se vždycky snaží vypadat jako drsní hoši.“

„Kecy!“ Devereaux civěl do tmy. „Ten maniak tvrdil, že kdybych se náhodou opozdil, tak mi zítra pošle do nemocnice květiny! A že kdybych se pokoušel opustit město, tak že mě nějaký pacholek jménem Rezník najde do tejdne!“

Jestřáb zavrtěl hlavou. „Rezník není špatnej, ale stejně mám dojem, že bys ho zvládl. Klidně bych se vsadil.“

„Já ho nechci zvládat! Já nechci nikoho zvládat! A taky žádný sázky! Už mě nikdy neuvidíš. Jenom jsem s tím chtěl jednou provždy skoncovat. Teď půjdu za tím Dellacroce a řeknu mu, že je to všechno omyl, že jsem ti jen napsal něco na stroji a tím to zhaslo.“

„Radši mě poslouchej, synku. Přeháníš. Nemáš absolutně čeho se bát.“ Hawkins se vydal přes trávník a Devereaux ho následoval, přičemž otáčel hlavu za každým zvukem. „Pan Dellacroce bude jenom rád, že může spolupracovat. A uvidíš, že si už nebude hrát na drsnýho hocha.“

„Co to bylo?“ Odněkud se ozvalo začvachtání.

„Uklidni se laskavě! Já myslel, že jsi šlápl do psiho hovínka nebo tak. A udělej mi něco k vůli. Nesnaž se nic vysvětlovat, dokud si s Dellacroce nepromluvíš, jasný? Bude mi to trvat tak tři čtyři minuty.“

„Ne! Ani náhodou! Nemám chuť pohřbit slibnou právnickou kariéru někde uprostřed mafiánského golfového hřiště! S těma lidma nejsou žádný žerty - pro ty existují jenom kulky, řetězy a betonový kvádry! A řeky! Co je zas tohle?“ Ve větvích stromů zapleskala křídla.

„Vyplašili jsme ptáka. Zkusím to jinak: když budeš držet hubu, dokud neskončím, dám ti dalších deset tisíc. Co ty na to?“

„Ty ses zbláznil! Samozřejmě to nepřichází v úvahu. Jak bych je mohl utratit pod kytičkama? Kdybys mi nabízel deset milionů, stejně říkám ne!“

„Konečně, i to by šlo -“

„Proboha, dej se zavřít do blázince, dřív než to někdo udělá za tebe!“

„Tak se mi zdá, že to budu muset říct ještě jinak. Buďto budeš mlčet, dokud si to s panem Dellacroce nevyřídím, nebo zítra ráno volám na FBI a oznámím jim, že po městě běhá jeden bejvalej major a roznáší přísně tajný spisy, který ukradl ve zpravodajském archivu.“

„To nemůžeš udělat! Pověděl bych jim pravdu - jak jsi mě vydíral, potom podvedl a nakonec zase vydíral! V Pekingu bys dostal mírnější trest!“

„Trošku se nám to komplikuje, nezdá se ti? Tím chci říct, že by se znovu otevřela ta záležitost s Brokemichaelem. A jakpak by to vypadalo?“

Panáček porušuje zákony, protože se mu nelíbí, že musí sloužit vlasti o trochu dýl. A to prosím ani ne v boji, ale u psacího stolu! Zatraceně slabý vydírání, to ti povím.“

„Ty neskutečnej -“

„Já vím, já vím,“ pravil Jestřáb unaveně. „Už se opakuješ. Musíš pochopit, že mně je to úplně jedno. Jak jsi mi sám říkal, podrazili mě.“

Kolik myslíš, že mají podrazů v zásobě?“

Hawkins kráčel dál a Devereaux ho zdráhavě následoval, s napjatými nervy a očima těkajícíma po ztemnělém okolí. Než dokázal artikulovaně promluvit, vydralo se mu z hrdla několik tichých zachrčení.

„Copak nemáš srdce? Soucit? Žádnou lásku k bližnímu?“

„Jasně že mám,“ odpověděl Jestřáb. Přešli kolem třetího podstavku na šestou dráhu. „A teď drž chvíli ten svůj hbitej jazyk za zuby.“

Když se ti to pak nebude líbit, klidně si mluv, jak libo. Není to fér?“

Mračna na obloze se trhala a mezerami mezi oblaky probleskoval měsíc. Asi sto metrů před sebou spatřili postavu Angela Dellacroceho, který tam stál s rukama pořád založenýma za zády a s hořícím oharkem doutníku v hubě.

„Musí mít košili celou od popela,“ poznamenal Hawkins klidně a nahlas zavolal: „Pane Dellacroce!“

Obézní tělo před nimi zabručelo. MacKenzie rozsvítil svou kapesní svítilnu a posvítíl si s ní na hlavu. Světlo se rozlilo po jeho ocelově šedých vlasech a vrhalo stíny na jeho pečlivě zastřiženou vandykovskou bradku.

„Děláš z nás perfektní terč,“ napomínal šeptem Sam.

„Kdo by tu střílel?“

Přiblížili se k Italovi a Mac natáhl ruku, kterou se Dellacroce ani nesnažil uchopit. Hawkins to klidně komentoval: „I když jsem mluvil se zajatejma Vietnamcema, vždycky jsme si potřásli rukama. Řek bych, že se tím odlišujuj od zvířat.“

Dellacroce s nechutí odlepil ruku od zadku a podal ji Hawkinsovi.

„Nejsem ani Vietnamec, ani zajatej,“ zachrptěl.

„Jistěže ne,“ opáčil MacKenzie rychle. „Tohle je jen začátek výnosného obchodního spojení. Mimochodem, tady to je můj právník a dobrý přítel, Sam Devereaux -“

„Macu!“

„Drž hubu a potřeste si rukama,“ vybídl ho Hawkins sotto voce.

„Sakra, chlapi, povídám, abyste si potřásli rukama!“

Ještě s větší neochotou než předtím se jejich ruce letmo dotkly a hned se zase oddělily, jako by se jejich majitelé obávali infekce.

„To už je lepší,“ prohlásil Jestřáb s nadšením. „A teď si můžeme promluvit.“

Hned se do toho pustil. Začal výčtem nezákonných činností Angela Dellacroceho doma i v zahraničí. To mu zabralo dvě minuty.

„Jistě víte, pane Dellacroce, že úřady se vám nemohou dostat na kobyliku proto, že pořád ne a ne přijít na to, kde

perete peníze z těch svých podniků. Třeba se vám to bude zdát divné, pane, ale já jsem na to přišel. V Ženevě je jistá banka a v ní je otevřený účet, jehož první tři čísla jsou tuším sedm, jedna a pět, a na tom účtě je něco přes šedesát dva miliony dolarů -“

„Basta! Basta!“

„- přičemž vklady přicházely přímo z míst, o kterých jsem se zmínil. Předpokládám, že jste si prostudoval nové švýcarské zákony týkající se takových účtů. Je to s nimi trochu ošemetné, protože to, co je zločinem v jedné zemi, nemusí být zločinem ve Švýcarsku. Ale věřil byste, že Interpol si teď může vyžádat záznamy o takových účtech? Stačí jim předložit kopii potvrzení o provedení platby na daný účet, kterou provedl nějaký již odsouzený obchodník s drogami. A mám nepochybně velké štěstí, že se v mém vlastnictví nachází xerokopie několika takových potvrzení...“

„Basta! Držte hubu!“ burácel Dellacroce. „Chmatáku! Manny!“

Carlo! Dino! Vylezte, a honem!“

Odpovědi mu byly jen tiché zvuky noci.

„Nikdo tam není. Aspoň nikdo, kdo by vás mohl slyšet,“ poznamenal Jestřáb jemně.

„Cože?! Hej, Chmatáku, ty figlio della prostituta! Koukej, ať seš tady!“

Nic.

„Snad abychom se já a vy, pane Dellacroce, odebrali kousek stranou tady od mého přítele a právního poradce a promluvili si mezi čtyřma očima.“ MacKenzie uchopil Itala za paži, kterou mu dotyčný okamžitě vytrhl.

„Řezníku! Augie! Rocco! Slyšíte? Sem, ke mně!“

„Všichni spí, pane,“ pravil Hawkins mile. „A neprobudí se dřív než za pár hodin.“

Dellacroce škubl hlavou směrem k Macovi.

„Máte tady poldy? Kolik?“

„Nemám tu nikoho. Jsem tu jenom já a můj právník a dobrý přítel.“

„Kolik? Sám jste to nemohl dokázat!“

„Dokázal jsem to,“ odtušil Jestřáb.

„Moji nejlepší chlapi!“

„Strašně nerad bych se setkal s vašimi zálohami,“ zakřenil se MacKenzie. „A teď je skoro čas, abychom si v klidu promluvili.“

Jestřáb odvedl Dellacroceho o dvacet metrů dál a tiše k němu mluvil přesně čtyři minuty a třicet sekund.

V tu chvíli noční ticho na dráze šest rozťal ochraptělý, uši drásající jekot.

„Mannnnaaaggii!“ Načež Angelo Dellacroce omdlel rovnou na ostříhaný trávník.

MacKenzie se nad ním sklonil a několika jemnými fackami ho přivedl zpět k vědomí.

Znovu začali mluvit, přičemž Jestřáb držel krk tlustého Itala jako zdravotník zachraňující umírajícího hrdinu.

Opět se ozval výkřik: „Mannnnaaaggggii!“ A Dellacroce zase omdlel.

Takže Jestřáb ho musel znova křísit. Hovořili spolu ještě dvě minuty.

„Mannnnaaaggggii!“

Tentokrát MacKenzie pustil mafiánovu hlavu na dráhu šest a vstal. Měsíc se prodral mezi mraky a ozářil vyjeveného Sama, který nemohl spustit oči z ležícího Dellacroceho. A je to, napadlo Jestřábu, když pomalu kráčel směrem k Devereauxovi. Nemá smysl to protahovat - musí to Samovi fikt. Jiná možnost neexistuje.

„Tak, Same,“ spustil Mac s klidnou sebedůvěrou. „Pro začátek by to ušlo. Pan Dellacroce projevil nesmírný zájem o to, složit svůj plný podíl. Pastýřská společnost tak získala prvních deset milionů dolarů.“

Devereauxovi se podlomila kolena. Jestřáb se k němu vrhl a podepřel ho právě včas, aby neupadl, půda tu sice nebyla nijak tvrdá, ale MacKenzie chtěl Samovi dokázat, že má o něj starost. Vždycky dělá dobrý dojem, když dá velitel svému podřízenému najevo, jak se stará o jeho blaho.

„Sakra, chlapče, s tímhle musíš přestat! Nechováš se o nic líp než pan Dellacroce! A to se nehodí - sám víš, že jsi z lepšího těsta než on!“

Měsíčním světlem zalitá dráha šest se před Samem otáčela jako ruské kolo. Slova, která mu splývala z rozřesených rtů, byla většinou nesrozumitelná, avšak některá z nich opakoval tak často, že se dal rozluštit jejich význam:

„Tajemník, pokladník! Panebože, já jsem tajemník - pokladník!“

Beton za deset milionů dolarů! Jsem v rejži za deset milionů! Udělají mi betonový botičky! Jsem vyřízenej!“

„No tak, chlapče, nech toho fňukání. Jsi přece perfektní právník, člověče, tak bys neměl takhle vyvádět.“

„Nikdy jsem tě neměl potkat, ty všiváku! To je to jediný, co jsem v životě neměl! Pro Boha živýho! Ten zabiják tam omdlel...“

„Ty skoro taky. Ještě že jsem tě chytil -“

„Pššš! Vypadneme odtud! Pošlu mu dopis - seženu si papír s hlavičkou nějakýho blázince - a napíšu mu, že ses zbláznil! Že to byl jenom blbej vtip!“

„Poslyš, chlapče, mám pocit, že pan Dellacroce by tomu jen tak nevěřil.“ Hawkins poplácal pravou rukou Devereauxe po tváři, zatímco levačkou ho pevně držel za hlavu a zabraňoval mu tak v pohybu.

„Dellacroce je hrozně nábožný člověk, jako většina těchhle Taliánů - a vůbec nezáleží na tom, čím si vydělávají na živobytí. To je něco jinýho.“

On ví, že jsem mu nelhal.“

„O čem to k čertu mluvíš? Co s tím má co společného náboženství?“

A pusť mi ten krk!“

„Náboženství pomáhá člověku najít Pravdu. Třeba se mu nemusí líbit, jeho náboženství taky nemusí s tou pravdou souhlasit, nemusí ani připustit, že to je skutečně pravda, ale protože takový člověk hodně uvažoval, dokáže rozlišit

výmysly od skutečnosti. Rozumíš?“

„Ani náhodou. Bolí mě krk!“

„Promiň. Nebudu ti ho mačkat, jenomže teď je načase, abychom si promluvili.“

MacKenzie povolil sevření, v tu samou chvíli Devereaux vyskočil, ovšem Jestřáb ho následoval a připlácl ho k zemi.

„Povídám, že si musíme promluvit, hochu. Jsi přece rozumný člověk, ne, tak snad pochopíš, že je to úplně logický.“

„Problém je,“ šeptal Sam a snažil se vykroutit, „že ty nejses rozumnej ani neuvažuješ logicky! Víš, cos provedl? Tihle -“ Pohodil hlavou, gestikulovat rukama jaksi nemohl. „Dokážou oddělat člověka jenom proto, že podfoukl jejich sázkaře! A nevdá jim zaplatit parádní pohřeb pro nějakýho paisana, kterej se na ně křivě podíval! Já je znám. Jsem z Bostonu!“

„Zase přeháníš. Pan Dellacroce nic takového neudělá. Ví, jak si stojí - to znamená, v pěkný bryndě, když se nebude chovat, jak se patří.“

Nezapomínej na ten účet v Ženevě. Okrádal vlastní lidi.“

Devereaux vrhl na Maca podezřívavý pohled. „Určitě?“

„Všechno to bylo v těch zpravodajských materiálech. Jediná chyba byla, že si nikdo nedal dvě a dvě dohromady. Nejspíš o to ani nikdo neměl zájem - lidi kolem Dellacroceho podporují Pentagon, jak můžou - vládní zakázky, odbory a podobně. Tak co, chceš si mě teď poslechnout?“

Vyděšený Sam neochotně přikývl, protože mu nic jiného nezbývalo.

Jestřáb mu pomohl vstát a oba vykročili směrem k houští obklopujícímu šestou dráhu. Na jejím okraji stál statný dub, jehož listovím probleskovalo měsíční světlo, Sam se posadil a opřel se o jeho kmen, zatímco Mac si před něj klekl na jedno koleno jako velící důstojník vysvětlující rozkazy jednotce v palebném postavení.

„Vzpomínáš si, jak jsem ti přednedávnem povídal, že jsem se začal zabývat věcmi, o kterých jsem doposud neměl ani páru? Bůh, církev a tak?“

„Vzpomínám si, že jsem ti říkal, že se ti nebudu smát -“ odpověděl Devereaux obezřetně.

„To bylo dobře, chlapče. Každopádně jsem si spoustu věcí uvědomil, i když možná ne takových, jaké jsi měl na mysli ty. My dva - ty a já - víme, že devadesát devět procent veškerý ty komoušský propagandy jsou kecy - ostatně, to ví skoro každý. Naše propaganda obsahuje nesmysly jen z takových padesáti, šedesáti procent, takže jsme na tom o hodně líp. Jenomže to jedno procento pravdy na těch bolševickejch povídačkách mě donutilo trochu zapřeměřet. Týkalo se to katolický církve. Nešlo o to, čemu lidi věří, to je jejich věc. Šlo o to, jak ta organizace vlastně funguje. A tak mě napadlo, že ti hoši ve Vatikánu mají rozjetej moc fajn kšeft a že by nebylo špatný, kdyby ho trochu rozšířili. Tím chci říct, že mají slušný investice. Když někde ve světě stoupnou akcie, vytřískají na tom miliardy.“

„A když akcie klesnou, tak je prodělají.“

„Kdepak! Jejich makléři je z toho včas vytáhnou, protože jinak by je vyhodili z řádu Maltézských rytířů! Jsou dohodnutí. Tak se nesmějí fotografovat s papežem.“

„To jsou žvásty.“

„Jestli jo, tak proč mají všichni katoličtí makléři na Wall Street ty zkratky za jmény? Znáš nějaký univerzitní hodnosti, který začínají ř?”

Malta, Columbus, Lurdy. A těch svatejch! Ježíši Kriste! Řád z Assisi, řád sv. Petra, Matouše... prostě, jsou toho stovky. Podle významu - čím víc toho chlapík udělá na burze pro Vatikán, tím lepší řád dostane.

A Wall Street není zdaleka všechno. Takhle to chodí všude na světě.“

„Podle mě jsi četl nějakou brakovou literaturu. Nejspíš Člena Kukluxklanu z roku 1920.“

„Sakra, to ne. Na takovýhle bludy mě nikdo nenachytá. Člověk má přece právo věřit, čemu chce. Já mluvím jenom o financích. A pak jsou tu nemovitosti. Víš, co všechno ti hoši z Vatikánu mají pod palcem?“

Tvrdím, že vybírají nájemný od Ginzy po pásmo Gazy. Patří jim ty nejlepší pozemky v New Yorku, Chicagu, Hartfordu, Detroitu - skoro všude, kam se nastěhovali Taliáni, Poláci a podobná svoloč.

Vždycky na to jdou stejně. Nakoupí půdu včas, dřív než se tam nastěhují ostatní, a postaví kostel. A pochopitelně, všichni ti přivandrovalci jsou celí vedle z toho, že jsou v zemi, kterou neznají, a tak si postaví domy co nejbliž kostelu. Za pár generací jsou z jejich dětí právníci a zubaři a obchodníci s autáky - a co udělají? Přestěhují se na předměstí a chodí pracovat tam, kde kdysi bydleli, což je nyní střed města, obchodní čtvrť. Majetek církve jde pěkně nahoru. Takhle to provádějí všude!“

„Snažím se na tom najít něco špatného, ale nejde to,“ pravil Sam s očima upřenýma na rozvášněného Hawkinse. „Co je na tom zlého?“

„Neříkal jsem, že je na tom něco špatného. Prostě je to sakramentsky centralizovanej resort.“

„Centralizovanej resort? Kde ses tohle naučil?“

„Sám jsi přiznal, že jsem hodně četl. A ne jenom brak, jak sis myslel. Podívej, to, co tihle hoši z Vatikánu vyrábějí - a to nemyslím nijak zle - se nemění. Možná je na tom tu a tam třeba upravit nějaký ten chloupek, jenže to základní zboží je pořád to samý. Tím se obrovsky snižují náklady a zaručuje se zisk bez obav ze záporných hodnot -“

„Záporný hodnoty?“

„To je z účetnictví.“

„Já vím. Co mi nejde do hlavy, je, jak to víš ty. Vlastně ne. To tvoje čtení.“

„Šuplíky u Maggie, synku.“

„Cože?“

„To nic. Hlavně, že jsi v obraze. A teď si vezmi situaci, kdy je na tom burza i obchod s nemovitostmi dobře, a ty máš v rukou banky, protože ovládáš jak peníze, tak pozemky - základní ekonomické zdroje.“

A k tomu si přidej produkt, který vyžaduje jen minimální úpravy a po kterém stále roste poptávka - zatraceně, synku,

to je celosvětově zlatý důl.“

„Je vidět, že jsi toho prostudoval dost. Jenomže jestli je to pravda, tak proč je pořád takový virvál kolem církevních škol a jejich nákladů?“

„To jsou služby, Same. To je úplně jiná položka. Mluvíme o základním kapitálu a ne o ročních provozních výdajích - ty se mění podle hospodářské situace. A vůbec, většinou je to podvod.“

„To je jasný. V Bostonu by tě rádi neměli.“

Jestřáb přenesl váhu na druhou nohu a spustil tišším hlasem, aniž by ovšem ubral na důraznosti.

„Před chvílí jsi říkal, jestli na tom je něco špatného. Podívej, nerad o tom mluvím, protože se to týká spíš těch nafoukanějších šéfů než řadových vojáků, jenomže je tam přece jenom něco, co mi tak trochu smrdí.“

„Že bys zrovna ty cítil morální rozhořčení?“

„Každý ví, že morálka by se měla s ekonomikou spojit víc než doposud. Vezmi si třeba politický záležitost. Nikdo se toho tolik nenabíjel s komoušema jako já. Sakra, hochu, mě nikdo do starýho železa posílat nebude! Ale přijde mi divný, že ti katolíci ve Vatikánu - a tím pádem ve všech mocných diecézích - otloukají každému o hubu bolševiky, jen aby mohli stopnout reformy, který by mohly slušně ulehčit život všem těm ubožákům, co se drou do úpadu pro holý živobytí.“

Devereaux se na Hawkinse skepticky zadíval.

„Tohle už je trochu starý. Církev se hodně změnila a ten nový papež v těch změnách pokračuje - jako Jan XXIII.“

„Ovšem není dost rychlej, Same. Ti panáci ve Vatikánu potřebují pořádně prohnat!“

„Nemůžeš přece přes noc změnit zvyklosti, který trvají dva tisíce let -“

„Jasně,“ skočil mu do řeči Jestřáb. „A jsem rád, že ses zmínil o tom novém papeži - o tom Francescovi. Je strašně populární. Dokonce i ti, kterým leží pěkně v žaludku - kvůli tomu, co dělá - přiznávají, že on je to nejčestnější, co dneska celá ta zatracená církev má - pochopitelně ne v náboženském smyslu. Z tohoto hlediska se na to vůbec nekoukám.“

„Z jakýho hlediska? V jakým smyslu?“

„Tenhle Francesco,“ pokračoval Mac, jako by jeho otázky přeslechl, „je něco víc než jenom papež - a i to by bylo dost. Jeho totiž zbožňují, jestli víš, kam mířím.“

„Byl bych radši, kdybys to nerozebíral.“

„Je to člověk, pro kterého by se každý katolík nechal s chutí rozkrájet, rozumíš?“

„To se mi taky moc nelíbí.“

Jestřáb si klekl na druhé koleno, bylo dobře přenášet váhu, jak nejčastěji to šlo.

„Víš, jaká je odhadovaná členská základna katolické církve?“

„Cože?“

„Kolik je na světě katolíků? Nevadí, že to nevíš, já ti to povím.“

Čtyři sta milionů. A když teď vezmeme střední hodnotu jednoho amerického dolaru - při kursu k danému datu, někdo dá víc, jiný míň - to dělá čtyři sta milionů dolarů. „Co to je?“

„Předpokládaný hrubý příjem.“

„Hrubý příjem čeho?“

„Pastýřské společnosti přece. Budeme zprostředkovávat akvizici náboženských potřeb. Takže máme poměr výnosu deset ku jedné, ovšem pochopitelně před odečtením nutných nákladů na vybavení a pomocný personál.“

„O čem to sakra blábolíš?“

„My totiž uneseme papeže, Same.“

„Cože?“

„Mám plnej pokoj knížek, chlapče. Skutečně jsem si probral všechny taktické problémy a myslím si, že je mám v malíčku. Víš, je tu ten barák v Gandolfu, co se jmenuje Chiesa di San Tommaso di Villanova - promiň, italština mi nikdy moc nešla - a z Vatikánu se tam jede po takový venkovský silnici, který se říká Via Appia Antica.“

Takže tahle cesta vede do Gandolfa, vlastně, oni to nazývají Castel Gandolfo. Tihle Italové taky nikdy nepoužijou jedno slovo, když můžou použít dvě.“

„Cože?“

„No tak, nepřeháněj zase. Probudíš Dellacroceho.“

„Cože?“

„Napřed ovšem musíme soustředit zbývající kapitál. Ještě nám chybí třicet milionů. Myslím, že už jsem si vytipoval tři potenciální investory, jenže bych to rád ještě trochu rozmyslel.“ Jestřáb přitiskl dlaň Devereauxovi na otevřená ústa. „Už toho nech. Začínáš se opakovat.“

Devereaux koulel očima nad MacKenzieho rukou, ale jinak se ani nehnul. Tak nějak to připomíná komu, napadlo Hawkinse. Častokrát viděl podobné věci, když noví rekruti poprvé prošli nepřátelskou palbou.

Sam aspoň neječel, ani se nebránil - prostě setrval v klidu, jako by ho vyřezali ze dřeva. Jestřáb tedy pokračoval: už zbývalo vyjasnit jen pár věci. Podrobné rozbor akce mohou ještě počkat. V jistém smyslu byl rád, že Devereauxova reakce byla takhle přehnaná: ve svém nadšení by byl málem Samovi vyzradil taktické údaje, které by mu rozhodně raději nesvěřoval.

„Nevybral jsem si tě jen tak zbůhdarma. Pro velitele nikdy není lehký vybrat si pobočníka, protože takový pobočník musí být v mnoha ohledech jeho pravá ruka. Ty sis to zasloužil, chlapče. Netvrdím, že jsi dokonalý - samozřejmě máš svoje mouchy. To už jsem ti ostatně říkal.“

Ale jako tvůj přítel i nadřizený ti povím, že máš víc plusů než mínusů.

Takže budeš muset vykonat pár rozkazů, aniž bys vždycky přesně věděl, proč jsou tak důležité. Prostě je budeš muset provést. Víš, být velitelem, to znamená nést sám obrovskou zodpovědnost - vždycky není čas si s někým

probrat důvody toho nebo onoho rozhodnutí. Na to se můžeš zeptat každého, kdo někdy posílal prapor do první linie.

Já ovšem vím, že to všechno zvládneš bez problémů. A kdybys náhodou cítil pokušení pochybovat o správnosti rozkazů svého nadřízeného nebo kdybys měl pocit, že je nemůžeš podle svého nejlepšího vědomí a svědomí splnit, pak myslím, že bys měl vědět, že náš investor pan Dellacroce se domnívá, že ten seznam jeho nezákonných činností jsi sestavil ty jako právník a tajemník Pastýřské společnosti. Dokonce se mi zdá, že proto si s tebou nechtěl potrást rukou. A když k tomu připočtu tu nešťastnou záležitost se zpravodajskými archívy, docházím k závěru, že tvoje pozice je dost vratká. Kdybych byl na tvém místě a dostal bych zaječí úmysly, tak bych se radši postavil obvinění z velezrady než našemu milému investorovi panu Dellacroce. Podle mě by ti nejspíš ten mafiánskej parchant uřízl kulky, rozemlel je ve strojkou a servíroval je jako paštilku při tvý pohřební hostině. A jak jsi sám říkal, nebyl by to levnej pohřeb.“

Už nemělo smysl, aby Jestřáb držel na ústech svého pobočníka ruku. Sam v panické hrůze párkrát prskl a zhasl docela.

Měsíční světlo se prodíralo skrze listí rozložitého dubu na okraji dráhy šest a vrhalo žluté a bílé pruhy přes Samovy mladé, mírumilovné a nepochybně sílu prozrazující rysy.

Zatraceně, pomyslel si MacKenzie, tenhle chlapec bude perfektní!

Jenom chvilku potrvá, než to všechno stráví. Ovšem na druhou stranu, kdyby ho jeden neznal, myslel by teď, že je nadobro po něm.

10

Sam Devereaux se sklíčeně zabořil do hotelového ušáku a přál si, aby byl mrtev.

Pravda, nemyslel to doopravdy, i když by to vyřešilo spoustu problémů, na druhou stranu bylo docela dobře možné, že o život může přijít bez ohledu na to, zda si to přeje nebo ne. To ho přivedlo zpátky k šílené, neregistrované, ale dokonale vyplněné zakládající smlouvě společnosti s ručením omezeným, v níž vystupovaly dva subjekty:

Pastýřská společnost, prezident MacKenzie Hawkins, a Northhamptonská společnost, prezident Angelo Dellacroce. Depozitní banka:

Velká Ženevská, Švýcarsko. Svíral v ruce dokument a bůhvíproč uvažoval o tom, kam se poděly konce jeho nehtů.

Na zvláště nápadném místě na první stránce, hned pod jménem prezidenta společnosti a nad řádkou rezervovanou pro tajemníka a pokladníka, stálo jeho jméno.

Pan Samuel Devereaux, právní poradce, Apartmá 4F, hotel Drake, New York.

Chvilí se zabýval myšlenkou, jestli by se mu náhodou nemohlo povést padělat hotelovou knihu hostů, jenže pak ten nápad zavrhl. Jaký by to mělo smysl? Z jednoho směru (směru?) se na něj řítí vláda Spojených států se svými přísnými protišpiónážními zákony a z druhé strany bylo vidět Angela Dellacroceho a jeho čestné strážce s bílými kravatami, černými brýlemi a jistými zkušenostmi se zpracováváním „práškačů“ toho typu, jakým se mohl snadno stát S. Devereaux, právní poradce.

Sam zapřemýšlel, co by asi udělal Aaron Pinkus, když mu to došlo, raději zavrhl i tuto myšlenku.

Pinkus by ho roznesl na kopytech.

Vstal z křesla a začal bezcílně přecházet po pokoji. Co má ksakru dělat? A co vůbec může udělat? Oči mu padly na nepodepsaný strojem psaný vzkaz na psacím stole.

Kopie této smlouvy o společnosti s ručením omezeným byly kurýrní službou odeslány MacKenzie Hawkinsovi, prezidentovi Pastýřské společnosti, t.č. hotel Watergate, Washington, D. C. Příkazy telegrafovány do Velké Ženevské banky. Pro přesun fondů je nutná přítomnost tajemníka - pokladníka Pastýřské společnosti Samuela Devereauxe u Ženevě.

Mezinárodní telegrafická výzva.

V nějaké švýcarské bankovní hale obložené mramorem si ho už bezpochyby někdo z těch mocných světových finančníků poznamenal jako dohlížitele na převod deseti milionů dolarů na konto patřící neregistrované, ale jinak víc než čilé společnosti jménem Pastýřská.

A na ten převod bude muset dohlédnout, děj se co děj. Jeho možnosti byly následující: Ženeva, doživotní nucené práce v Leavenworthu nebo spravedlnost á la Dellacroce - nohy v betonu.

Unést papeže!

Proboha! Přesně takhle to ten pacholek pošukaná říkal. Unese papeže!

Ve srovnání s tímhle jsou všechny ostatní Macovy ztřeštěnosti jenom slabý odvar! I třetí světová válka by byla přijatelnější a - pochopitelnější.

Hranice by byly jasně vytýčené, cíle by se patřičně zamlžily a ideologie ohnuly přes koleno. Taková válka by byla úplná procházka růžovým sadem ve srovnání se čtyřmi sty miliony rozběsněných katolíků podporovaných hlavami států, které jako vždy servilně rozhazují své oštěpané fráze, obviňují všechny možné i nemožné nepřátelské frakce (extremistické i umírněné) a přitom si v duchu libují, že je někdo konečně zbavil toho vatikánského všetečky...

Panebože! Nakonec by z toho Hawkinsova bláznovství mohla vzejít třetí světová válka!

Jakmile si tohle Sam uvědomil, okamžitě mu bylo jasné, co musí udělat. Musí MacKenzieho zastavit. To se mu pochopitelně nepodaří, když bude sedět ve strážné cele v Leavenworthu - kdo by mu uvěřil?

A samozřejmě by se mu to nemohlo podařit ani tehdy, kdyby se péčí pana Dellacroceho ocitl na dně Hudsonu - kdo by ho uslyšel?

Kdepak. Jediným způsobem, jak vrátit Jestřábovo šílenství zpátky do říše snů, je vypátrat, jak to k čertu ten chlap s tím papežem hodlá zaonačit. Největší hloupostí by bylo domnívat se, že něco takového MacKenzie nesvede. Jestřáb nikdy nemluvil do větru, a kdo by tomu nechtěl uvěřit, stačí, aby se jen zblízka podíval na některé Macovy výkony včetně čtyř bývalých manželek, které ho bezvýhradně zbožňují, toho, jak snadno a lehce získal prvních deset milionů, a

bez zajímavosti by nebylo ani jeho vojenské hrdinství, které prokazoval po tři desetiletí ve třech různých válkách.

Jestřáb tak přinášel do oblasti organizovaného zločinu propracovanou strategii, tvrdou disciplínu a velitelské schopnosti zkušeného generála. A nedalo se říci, že by se ve svém novém oboru choval jako zelenáč, naopak, vystupoval sebejistě jako ostřílený kápo a hned zkraje dokázal porazit mafiánského kmotra na jeho vlastním hřišti (doslova!).

Ten parchant má prostě páru. Jako King Kong, který šplhá po průčelí Empire State Building a rve z ní kusy betonu. Unést papeže!

Copak tomu může někdo věřit?

Samozřejmě, že ano - kupříkladu takový Samuel Devereaux, právní poradce, kterému tudíž nezbyvá nic jiného, než vymyslet způsob, jak celou tu akci překazit a přitom zůstat pokud možno naživu a na svobodě. V hlavě se mu zrodila myšlenka, jenže byla ještě příliš matná na to, aby se dala nějak využít. Přesto se mu zdálo, že na ní něco bude.

„Jen si moc nefandi,“ pokáral se Sam nahlas. „Máš před sebou živý exemplář právní encefalidity!“

Na druhé straně, aspoň trochu proveditelné to bylo. Může předstírat, že s MacKenziem souhlasí (pochopitelně jen s velkým zdráháním, přílišná ochota by vzbuzovala podezření), sebrat všechny ty prokleté peníze a pak, na poslední chvíli, svolat investory a celou operaci potopit.

A aby z toho vyvázl se zdravou kůží, bude potřebovat spoustu obezliček typu „v případě mého nenadálého úmrtí mají moji právní zástupci příkaz veřejně odhalit, cokoliv je napadne“. Včetně skutečného významu „zprostředkování akvizic náboženských potřeb“.

Kdo by tomu věřil?

„Nech toho!“

Sam se chytil za zápěstí, vyděšený zvukem svého vlastního hlasu a ještě vyděšenější zvoněním telefonu. Vrhł se k němu jako muž čekající na popravu, kterému nesou vyjádření guvernéra ohledně jeho žádosti o milost.

„Sakra! To je určitě právní poradce, tajemník a pokladník Pastýřský společnosti s majetkem přes deset milionů dolarů! Jak se ti to líbí?“

„Na zavádějící otázky neodpovídám.“

„Víš, chlapče, že jako právník jsi úplná jednička?“

„Určitě chceš mluvit po telefonu?“ zeptal se Devereaux. „V poslední době jeden nikdy neví, s kolika lidma vlastně mluví.“

„To je v pořádku, hochu. Nebudeme mluvit o ničem špatném. Teda aspoň já ne a doufám, že ty seš na to taky dost chytrý. Chtěl jsem ti jenom oznámit, že máš dole v recepci další kopie smlouvy. Poslal jsem ti je včera večer po jednom staršinovi, kterýho jsem znal.“

„Ježíši Kriste, tys nechal dělat kopie? Ty ses musel zbláznit! U těch xeroxů si většinou schovávají jeden exemplář do archivu, a jestli jsou to fotokopie, tak budou mít negativy!“

„Tam, kde jsem to dělal, ne. Tady ve Watergatu mají v hale perfektní mašinku. Vždycky tam hodíš čtvrták a - páni, měl jsi vidět, jaká tu byla za chvíli fronta a jak protahovali ksichty. Tady jsou všichni strašně uspěchaný, nezdá se ti? No, každopádně nikdo nic neviděl.“

Divný, co - každý čumí jak puk a nikdo nic nevidí. Jenom ti dva hoši z Washington Postu, co se tam vříteli z ulice a -“

„Jasně!“ přerušil ho Devereaux. „Kopie jsou v recepci. A co s nima mám k čertu dělat?“

„Strč si je do toho hezkýho kufříku, co jsem ti ho dal, a vezmi je s sebou do Ženevy. Ve Švýcarsku je pochopitelně nebudeš potřebovat, ale cestou zpátky se možná budeš muset ještě někdeavit. Určitě v Londýně - pár dní si pobudeš v Savojsi. Letenky a všechno ostatní tě bude čekat v hotelu v Ženevě. Až budeš v Londýně, zavolá ti jeden pán jménem Danforth. Už budeš vědět, co máš dělat.“

„Houby! Nebudu vědět, co mám dělat, protože nevím ani, co dělám právě teď!“ Přece mě nemůžeš namočit do týhle kaše a nic mi neřít!

Mám u sebe dokumenty a na nich je napsaný moje jméno! A na krku mám převod deseti milionů!“

„Uklidni se,“ vyzval ho Jestřáb laskavým, ale pevným hlasem.

„Vzpomeň si, co jsem ti říkal. Občas nastanou okanzíky, kdy ty, jako můj pobočník, budeš muset provádět rozkazy -“

„Kecy!“ zaburácel Sam. „Co mám vůbec říct všem těm lidem?“

„Kecy pro jednoho můžou být pro druhého hudba sfér. Kdyby na tebe někdo naléhal, tak prostě pomáháš starýmu vojákovi na penzi, kterej chce v klidu vydělat pár dolarů pro svou náboženskou obec.“

„To je absurdní,“ protestoval Devereaux.

„To je Pastýřská společnost,“ prohlásil Jestřáb.

MacKenzie uchopil několik stránek z okopírovaného zpravodajského archivu, které se válely na jeho hotelovém lůžku, a odnesl si je na druhý konec pokoje k psacímu stolu. Posadil se, vzal do ruky červenou tužku a očísloval každý list v levém horním rohu: jedna až pět.

Sakryš! Přesně tuhle sekvenci hledal. Věděl, že na tenhle vzorec musí kápnout, protože nikdo neodolá pokušení vrátit se k výdělečné činnosti, kterou už jednou úspěšně provozoval. Zvlášť když čas dokáže zahladit všechny problémy a potíže, se kterými se musel před desetiletími potýkat - aniž by ovšem snížil zisky.

Tři roky stará zpravodajská hlášení z Hanoje byla sice trochu zmatená, ale pravdivá. Tedy - jejich smysl byl pravdivý, protože všechno ostatní byla šílená změt naprostých pitomostí.

Tím smyslem bylo, že nějaký Angličan vydělává těžké prachy na prodeji zbraní a munice Severnímu Vietnamu.

Na tom nebylo nic zvláštního - Londýn dokázal přimhouřit oči nad obchodem s komouši, i když existovala jistá omezení na vývoz válečné techniky. A právě tehdy, uprostřed té zmrvené, polovičaté války se v Hanoji, Moskvě a Peking u výrobních linek nějak flákali, to znamenalo, že každý, komu se podařilo dostat vojenské dodávky do

severovietnamských přístavů, mohl vytřískat miliony.

Jistý lord Sidney Danforth to udělal přesně tak. Nakupoval ve Spojených státech, západním Německu a Francii, načež předstíral, že zbraně převáží pod chilskou vlajkou do přístavů v Africe. Pochopitelně se žádná z jeho lodí u břehů Afriky ani neukázala: změnily kurs do Tichomoří, vyrazily na sever, doplnily palivo na ruských ostrovech a zamířily na jih do Haiphongu jako normální obchodní plavidla.

Zpravodajcům se nikdy nepodařilo Danforthu usvědčit, protože bolševici platili přímo chilským společnostem a Danforth se držel pěkně stranou. Kromě toho neměl Washington zájem na nějakém incidentu.

Danforth byl vysoce postavený Angličan se spoustou kamarádů na ministerstvu zahraničí. Vietnam jim za to nestál.

MacKenzieho nicméně zaujaly dvě věci: chilská vlajka a africké přístavy. Tohle krytí už tu jednou bylo, a to před třiceti lety. Za druhé světové války.

Všechny rozvědky světa věděly, že začátkem čtyřicátých let dodávaly jisté jihoamerické firmy podporované třetími stranami zbraně Ose s obrovským ziskem. V chaotických válečných časech bylo cílovým přístavem lodí vždycky Kapské Město nebo Port Elizabeth, kde se přístavní registry vedly mírně řečeno liknavě - ve skutečnosti neexistovaly vůbec. Desítky lodí, o kterých se předpokládalo, že kotví v Jižní Africe, změnilo v severním Atlantiku kurs a plulo přímo do Středozemního moře. Většinou do Itálie.

Bylo by možné, že by jistý lord Sidney Danforth zopakoval to, co úspěšně prováděl už před třiceti lety?

Jedna věc je vytáhnout v sedmdesátých letech pár milionů z Jihovýchodní Asie, a něco úplně jiného je nadělat jmění na mezinárodní katastrofě, která málem položila na lopatky i Britské Impérium. Jednomu by se mohlo snadno stát, že ho za něco takového hezky svižně vyškrtnou ze seznamu hostů Buckinghamského paláce.

Bylo načase, aby si Jestřáb telefonicky promluvil s lordem Sidney Danforthem, dvaasedmdesátiletým vzorem britské houževnatosti a píle. A asi nejbohatším mužem v Anglii.

Sakra! Pastýřská společnost začíná přitahovat prominentní investory!

11

Na Strandu bylo narváno. Bylo krátce po páté a mračna úředníků spěchala do svých domovů.

Sam dorazil na letiště Heathrow letem ze Ženevy v 15.40 a nemohl se dočkat, aby už byl v klidu a pohodlí svého apartmá v Savoiji.

Zoufale to potřeboval. Ženeva mu připomínala výjev ze zlého snu.

Uvědomil si, že pokud se chce vyhnout problémům v budoucnosti, musí dávat jasně najevo naprostou nevědomost, co se týče cílů Pastýřské společnosti, a tuto nevědomost zahalovat pláštěm hluboké úcty k nejmenovaným funkcionářům firmy, zvláště pak k jejímu prezidentovi, který byl ve svém konání veden silným náboženským cítěním.

Na ženevské bankéře tato pokora hned zpočátku udělala dojem.

Panebože, jde tu o deset milionů dolarů a dozírající právník se jen usmívá, pronáší dobrosrdečné banality, vykrucuje se, když od něj chcete slyšet jména, a jakmile se zmíníte o celkové sumě, jenom pokyvuje hlavou a mele něco o obci věřících. Nakonec ho pozvali na oběd, kde na něj významně pomrkávali, nalévali ho pitím a nabízeli mu všemožné roztomilé doplňky do postele. Koneckonců, byl ve Švýcarsku, kde peníze jsou peníze a kde není vhodné směšovat zatvrzelý přístup s jódlváním, protěžemi a Gertrudami v krátkých sukýnkách.

Jak se postupem času obědy měnily ve večere, Devereauxe napadlo, že ženevští bankéři ho mají buďto za největšího pitomce, který kdy v Americe praktikoval advokacii, nebo za největšího tajněstkáře, který kdy navštívil jejich zemi, aby něco zprostředkoval.

Dokázal svou roli hrát tři dny a tři noci, načež za sebou zanechal půl tuctu zmatených švýcarských měšťanů, zoufalých až k slzám nad neopětovanou důvěrou a s pocitem na zvracení od neustálého připíjení na zdraví, přátelství a plodnou spolupráci. To napětí bylo pro Sama nesnesitelné, dostal se do stavu, kdy se nedokázal soustředit na nic jiného, než na své rysy ztuhlé do matného úsměvu a na to, aby nedal nijak najevo, jak hrozně se bojí. Byl tak ponořen do svých chmur, že když ho náměstek prezidenta Velké Ženevské vyprovázel na letiště a pozval mu kabát, Devereaux se jen usmál a řekl: „Děkuji.“

Jak se nemohl dočkat, až konečně z Ženevy vypadne, nechal si v hotelu holicí potřeby, což byl také důvod, proč se nyní potuloval po Strandu a hledal drogerii. Naproti Hippodromu zapadl do prodejny Strand Chemists, nakoupil si vše potřebné a zamířil zpět do Savoje, už se těšil na pořádnou teplou koupel a večeri dole v restauraci.

„Majore Devereauxi!“

Hlas zněl nadšeně, měl americký přízvuk a patřil ženě. Vycházel z taxíku, který zastavil před hotelem. Byla to Svěšená, ale slibná - čtvrtá manželka MacKenzieho Hawkinse, nádherná žena jménem Anne. Vrhla se na Sama, obepnula mu krk pažemi a přitiskla k němu obličej a jiné své přednosti.

Okamžitě se však odtáhla a trochu neohrabaně se snažila omlouvat.

„Je mi hrozně líto. Fakt, byla to ode mě drzost. Odpustíte mi? Mě to vážně úplně vzalo, když jsem viděla známou tvář.“

„Nemáte se za co omlouvat,“ odvětil Sam a vzpomněl si, že Svěšená, ale slibná mu připadala jako nejmladší a nejnaivnější ze všech čtyř žen. Pokud se dobře pamatoval, každou chvíli dělala „O“.

„Bydlíte v Savoiji?“

„Ano. Přijela jsem včera večer. Nikdy předtím jsem v Anglii nebyla, takže jsem dneska celý den chodila - prostě všude. Páni, sotva stojím na nohou!“ Rozhrnula svůj drahý velurový kabát a zamračila se na krásné nohy, které se nikoli nevtrhavě rýsovaly pod krátkou sukní.

„V tom případě bude lepší, když na nich stát nebudete. Třeba v baru nebo tak.“

„No ne! To je prostě paráda, potkat někoho známého!“

„Jste tu sama?“ vyzvídal Devereaux.

„Jistě. Don, můj manžel - současný manžel - má takovou spoustu práce se všemi těmi svými výletními loděmi a restauracemi, že mi minulý týden doma v Los Angeles povídá „Annie, drahoušku, co kdybys na chvíli zvedla tu svou rozkošnou prdelku a nepletla se mi tady?“

Čeká mě pernej měsíc. ‘Původně jsem myslela, že pojedu do Mexika nebo do Palm Springs, jak se tak jezdí, jenomže pak jsem si řekla, zatraceně, Annie, v Londýně jsi ještě nebyla. Tak jsem hupsla do letadla a teď jsem tady.’ Zvesela pokynula hotelovému portýrovi a žvatlala dál, zatímco ji Sam odváděl do haly. „Don si myslel, že jsem se pomátla. Copak prý někoho v Anglii znám? Já si ale myslím, že to je na tom to nejlepší. Chtěla jsem někam, kde člověk pořád nevidí ty staré známé tváře. Někam, kde to vypadá úplně jinak.“

„Doufám, že jsem vám to nezkazil.“

„Jak?“

„Říkala jste přece, že jsem známá tvář -“

„Božičku, to ne! Jistě, známá, jenže ne zas tolik. Tím chci říct, koho skutečně poznáte po takovém krat'oulínském odpoledni u Ginny?“

„Chápu. Bar je tady po schodech nahoru.“ Sam pokynul směrem ke schodišti vlevo, které vedlo k Americkému baru. Anne se zastavila, aniž však pustila jeho paži.

„Majore,“ spustila váhavě, „nohy mě pořád bolí, krk mám zlámaný od věčného koukání nahoru a rameno mám celý odřený od téhle zatracený kabelky. Vážně bych se ráda dala napřed trochu do pořádku.“

„Ach, samozřejmě,“ na to Devereaux. „To bylo ode mne hloupé - vůbec jsem na to nepomyslel. Po pravdě řečeno jsem se chtěl - ech - dát taky trochu do pořádku. Nechal jsem si ve Švýcarsku holení.“

Ukázal jí pytlík z drogerie.

„No to je fantazie!“

„Takže, co kdybych vás asi tak za hodinku zavolal-“

„Proč to takhle komplikovat? Už jste viděl, jak jsou ty koupelny na pokojích velký? Páni, jsou ještě větší než Donovy dámský záchodky - teda, v jeho restauracích. Je tam spousta místa. A ty senzační froté osušky! Z jedný by se dal ušít župan, vážně!“ Sevrěla mu loket a nevinně se usmála.

„Pravda, bylo by to řešení -“

„Jediné možné. No tak, objednáme si u etážové služby pití a báječně si odpočineme.“

Vydali se směrem k výtahu.

„Je to od vás nesmírně laskavé -“

„Laskavé, psá! Ginny nám pověděla, jak jste ji volal. Nadouvala se kvůli tomu jako pávice. A teď jsem na řadě já. Vy jste byl v Ženevě?“

Sam se zarazil. „Říkal jsem ve Švýcarsku -“

„Copak to není Ženeva?“

Annin pokoj měl také výhled na Temži, nacházel se také v šestém patře a ještě ke všemu ani ne dvacet metrů od jeho. Švýcarsko. Copak to není Ženeva?

Devereauxovi prolétlo hlavou několik myšlenek, jenže byl příliš utahaný na to, aby jim věnoval pozornost. A navíc, poprvé za několik dní se cítil natolik uvolněně, že nemínil dopustit, aby ho něco otravovalo.

Apartmá se podobalo jeho vlastnímu jako vejce vejci: vysoké štukové stropy, krásný starý nábytek, naleštěný a funkční psací stůl, konferenční stolky, obrazy, křesla a pohovka, která jako by vypadla z katalogu Parke-Berneta, stojací hodiny a lampy, které nebyly ani přišroubované ke stolu, ani na sobě neměly plastické kartičky hlásající, že patří hotelu, vysoká křídlová okna obklopená skvostnými záclonami s výhledem na řeku plnou malých světylek z proplouvajících lodí, na budovy na druhém břehu a zvláště na Waterlooský most.

Seděl v obývacím pokoji na měkké pohovce, se zutými botami a s plnou sklenicí v ruce. Z BBC 1 se ozývala Londýnská filharmonie, hrající Vivaldiho koncert a naplno puštěné topení zaplňovalo místnost atmosférou klidu a pohody. Požitky života patří těm, kdo si je zaslouží, napadlo Sama.

Anne vyšla z koupelny a zůstala stát ve dveřích. Samova ruka, která nesla k ústům sklenici, zaváhala uprostřed pohybu. Anne byla oblečená - pokud se to tak dá nazvat - do průsvitných přiléhavých šatů, které povzbuzovaly představivost, aniž jí však ponechávaly dostatek prostoru. Její Svěšená, ale slibná nadra se dmula pod jemnou látkou a dlouhé, světle hnědé vlasy jí smyslně splývaly přes ramena a rámovaly tak její obdivuhodné poprsí. Dole bylo vidět obrysy jejích dokonalých nohou.

Beze slova zvedla ruku a pokynula mu prstem, vstal tedy z pohovky a následoval ji.

V obrovské vykachlíkované koupelně stála objemná vana plná horké vody, několik tisíc bublinek zaplňovalo místnost vůní růží a rašicího jara. Anne mu rozvázala kravatu, svlékla košili, rozepjala opasek a stáhla kalhoty, které už z nohou skopl sám.

Chytila ho rukama za boky a přiklekla, aby mu svlékla spodky.

Zatímco seděl na okraji vany, stahovala mu ponožky, pak mu podala ruku, Sam se svezl do vody a bublinky se nad ním zavřely.

Vstala, rozvázala si žlutou mašličku u krku a šaty se svezly na bílý kobereček.

Byla úplně skvělá.

A vlezla si k němu do vany.

„Chceš jít dolů na večeři?“ zeptala se dívka zpod přikrývky.

„Jasně,“ opáčil Devereaux zpod druhé.

„Viš, že jsme spali přes tři hodiny? Je skoro půl desáté.“ Protáhla se a Sam ji přitom pozoroval. „Až se najíme, co kdybychom si zaskočili někam do hospůdky?“

„Když budeš chtít,“ na to Devereaux s hlavou na polštáři a očima zabodnutýma do jejího těla. Ted, když si sedla, svezla se jí přikrývka k pasu a Svěšená, ale slibná nadra představovala pokušení pro všechno v dohledu.

„Hm,“ pravila Anne tiše a trochu nesměle. Obrátila se a pohlédla na Sama, který jí sotva viděl do obličeje. „Koukám, že si zase dovoluju.“

„Tak bych to neřekl. Snažíš se chovat přátelsky. Já se taky snažím.“

„Víš, co myslím.“ Naklonila se nad něj a políbila ho na oči. „Třeba máš jiné plány - musíš ještě něco udělat nebo tak.“

„Mě zajímá jen to, co udělat chci,“ přerušil ji Devereaux vřelým tónem. „Všechny plány se dají změnit podle libosti.“

„To zní smyslně.“

„Taky si tak připadám.“

„Díky.“

„Díky tobě.“

Sam natáhl ruku přes její krásná a hebká záda a přehodil přes ně deku.

O deset minut později (mohlo to být deset minut nebo deset hodin, myslel si Devereaux) učinili následující rozhodnutí: oba se opravdu potřebují najíst, čemuž samozřejmě musí předcházet několik orosených panáků ledové whisky, které spořádali v obývacím pokoji na pohovce pod dvěma obrovskými froté osuškami.

„Tomu se říká požitkářství.“

Sam si upravil osušku na klíně. Na BBC 1 hráli směs melodií Noela Cowarda a kouř z jejich cigaret splýval s teplým oranžovým světlem z krbu. Jenom dvě lampy svítily a dodávaly tak pokoji atmosféru, o jaké se zpívá v baladách.

„Požitkářství je sobecké,“ namítlo děvče.

„My se o požitky dělíme. Na tom nic sobeckého není.“

Sam se na ni podíval. Hawkinsova čtvrtá žena rozhodně hloupá nebyla. Jak se mu to ksakru povedlo? A povedlo se to vůbec jemu?

„Věř mi, že v tom, jak se o ty svoje požitky dělíme, je právě požitkářství.“

„Když myslíš,“ připustila s úsměvem a odložila sklenku na konferenční stůlek.

„Na tom nezáleží. Co kdybychom se oblékli a šli se navečeřet?“

„Fajn. Vydrž vteřinku.“ Zahlédla jeho pochybovačný výraz. „Ne, vážně. Mně to netrvá hodiny. Mac říkal-“ Zahanbeně se zarazila.

„Klidně pokračuj,“ vyzval ji jemně. „Rád si to poslechnu.“

„Dobrá. Jednou říkal, že když se moc snažíš změnit vnějšek, nemůžeš než pokazit vnitřek. A to by neměl člověk dělat, pokud k tomu nemá moc dobrý důvod. Nebo jen tehdy, když sám sebe nemá rád.“

Spustila nohy na zem a vstala, osušku si na těle přidržovala rukou. „Já žádný důvod nemám, ani dobrý, ani špatný, a navíc se mám docela ráda. To mě taky naučil Mac. Mám ráda nás oba.“

„Já taky,“ přisvědčil Devereaux. „Až skončíš, zastavíme se u mě v pokoji a já se převlíknu.“

„Výborně. Zapnu ti košili a uvážu kravatu.“

Usmála se a vběhla do ložnice. Devereaux vstal také, přehodil si ručník přes rameno a nahý zamířil ke stolku, kde stály na stříbrném tácu láhve s pitím. Nalil si kapku skotské a přemítal o Hawkinsově pivní filozofii.

Snaž se změnit zevnějšek - a pokaziš vnitřek. Koneckonců, nebyla to špatná myšlenka.

Mezi červenou a zelenou žárovkou na malém panelu vedle Devereauxových dveří svítilo malé bílé světýlko. Sam ho spatřil současně se svou společnicí, když procházeli po chodbě kolem jeho pokoje.

Bílé světlo znamenalo, že host má v recepci vzkaz. Devereaux polohlasně zaklel.

Zatraceně! Zdá se, že se té proklaté Ženevy tak lehce nezbaví. A hlavně ne tak rychle. Hawkins by mohl mít aspoň trochu slušnosti a nechat ho jednu noc v klidu vyspat.

„Zrovna dneska odpoledne to u mě taky svítilo,“ vykládala Anne.

„Šla jsem se přezout a koukám - něco tu svítí. Znamená to, že máš telefon.“

„Nebo že ti někdo nechal vzkaz.“

„Já jsem měla telefon. Volal Don ze Santa Monicy. Nakonec se mi ho podařilo sehnat - to víš, v Kalifornii bylo teprv osm ráno.“

„To od něj bylo hezké, že se obtěžoval vstát a zavolat ti.“

„Vůbec ne. Můj manžel má v Santa Monice dvě věci: hospodu a ženskou. A hospoda nemá v osm ráno otevřeno. Promiň, já si nestěžuju.“

Jen si myslím, že se Don prostě chtěl přesvědčit, že jsem skutečně sedm tisíc mil od něj.“ Anne se na něj naivně usmála, nevěděla, jak na to má reagovat.

„Stejně mi připadá, že je to moc práce na jednu malou kontrolu.“

Sam rozsvítil lustr v předšíní, vzadu zářila světla v obývacím pokoji tak, jak je zanechal před pěti hodinami.

„Můj manžel trpí duševní chorobou, která se projevuje u všech záletníků.“

Předpokládám, že jako právník ses s ním už setkal. Příšerně se bojí, že ho přistihnu - hraničí to až s paranoiou. Ne snad že by mu to vadilo z morálního hlediska, chápej - když ho to popadne, může mu být nějaká morálka ukradená. Bojí se o peníze - má strach, že kdybych se s ním chtěla rozvést, u soudu ho oberou o všechno.“

Vešli do obýváku, chtěl něco říci, jenomže si zase nebyl tak docela jistý, co vlastně. Rozhodl se pro cestu nejmenšího odporu.

„Tak se mi zdá, že se ten chlap zbláznil.“

„To je od tebe hezký, ale nemusíš to říkat. Na druhý straně chápu, že to je to nejjistější, co jsi mohl říct, aniž-“

„Obrát' me list,“ skočil jí do řeči a ukázal na pohovku a konferenční stůlek pokrytý novinami. „Posaď se, já tu budu hned. Nezapomněl jsem: zapneš mi košili a uvážeš kravatu.“

Sam se vrhl ke dveřím do ložnice.
„Nezavoláš do té recepce?“
„To může počkat,“ odpověděl zpoza dveří. „Nemám zájem o to, aby nám něco zkazilo večeri. Nebo návštěvu nějaký pěkný hospůdky, jestli ještě najdeme nějakou otevřenou.“
„Snad bys opravdu měl zjistit, kdo tě shání. Třeba je to důležitý.“
„Nejdůležitější ze všeho jsi ty,“ zvolal Sam, zatímco vytahoval z kufru světle hnědý plátěný oblek.
„Mohla by to být otázka života a smrti,“ namítala dívka v obývacím pokoji.
„Ty jsi otázka života a smrti,“ odpověděl a vytáhl z kupy šatstva červeně pruhovanou košili.
„Já nedokážu nezvednout telefon nebo si nepřecíst vzkaz. Nebo nezavolat zpátky třeba i někomu, o kom jsem v životě neslyšela. Přejde mi to hrozně lehkomyšlný.“
„Nejsi právník. Už ses někdy pokoušela spojit s právníkem druhý den potom, co sis ho najala? Jeho sekretářka dokáže lhát jako Mata Hari.“
„Proč?“ Anne stála ve dveřích do ložnice.
„Tak především, tvoje peníze už dostal, a tak si shání další honorář.
A proč by ne - ve tvém případě se většinou jedná jen o to, napsat dopis advokátovi druhé strany a počkat si na odpověď. Nač si to komplikovat?“
Zatímco si oblékal košili, Anne k němu přistoupila a začala mu zapínat knoflíky. „Tvoje nervy bych chtěla mít. Tady jsi v cizí zemi -“
„V tak cizí zase ne,“ přerušil ji s úsměvem. „Už jsem tu kdysi byl.
Nezapomněla jsi, že ti dělám průvodce?“
„Chci říct, že ses zrovna vrátil z Ženevy, kde ti to dalo evidentně zabrat -“
„Ne tak docela. Přežil jsem to.“
„- a teď se tě někdo zoufale snaží sehnat -“
„Proč zoufale? Nevím o nikom, kdo by mě mohl zoufale shánět.“
„Prokristapána!“ Děvče ho zatahalo za límec. „Takovýchle věci mě strašně znervozňují!“
„Proč?“
„Protože mám pocit, že za to můžu!“
„Zbytečně.“
Devereaux byl úplně vedle. Anne to myslela naprosto vážně. Rád by věděl...
Zazvonil telefon.
„Halo?“
„Pan Samuel Devereaux?“ ozval se úsečný hlas stoprocentního Brita.
„Ano, tady Sam Devereaux.“
„Čekal jsem, že mi zavoláte.“
„Zrovna jsem přišel,“ skočil mu do řeči Sam. „Ještě jsem si neprošel vzkazy. S kým mluvím?“
„V tuhle chvíli jenom s telefonním číslem.“
Devereaux se znepokojeně odmlčel. „V tom případě vám můžu sdělit, že byste čekal až do rána. Na Bezejmenná telefonní čísla zásadně nevolám.“
„Prosím vás,“ odpověděl hlas vzrušeně. „Nečekáte přece, že by vám volal někdo jiný.“
„Teď mám dojem, že jste trochu domýšlivý -“
„Myslete si co chcete, pane! Strašně spěchám a vy mi lezete na nervy. Tak kde se chcete sejít?“
„Nevím o tom, že bych se s váma chtěl sejít. Jděte se bodnout, Basile nebo jak se jmenujete.“
Na druhém konci drátu se rozhostilo ticho. Sam slyšel těžké oddechování a za pár vteřin se telefonní číslo znovu ozvalo.
„Proboha, mějte slitování se starým člověkem. Nijak jsem vám přece neublížil.“
To Sama došlo. Ten člověk mluvil, jako když má pláč na krajíčku - jasná známka zoufalství. Vzpomněl si na poslední rozhovor s Hawkinsem.
„Nejste vy ten -“
„Nejmenovat, prosím!“
„Dobře, nebudu jmenovat. Jste k poznání?“
„Jistě. Myslel jsem, že to víte.“
„Nevěděl jsem to. Takže se sejdeme někde v ústraní.“
„Pochopitelně. Myslel jsem, že to víte.“
„Nechte toho!“ Devereaux byl stejně naštvaný na Hawkinse jako na toho Angličana na drátě. „V tom případě si vyberte místo sám, ledaže byste chtěl přijít do Savoje.“
„To nejde! Je od vás milé, že přenecháváte volbu mně. Mám v Belgravii několik činžáků - jeden se jmenuje U císařského erbu. Znáte to tam?“
„Najdu to.“
„Dobře. Budu tam, v bytě 47. Do Londýna se dostanu nejdřív za hodinu.“
„Nespěchejte. Nechci se sejít za hodinu.“
„Jakže? Kdy tedy?“
„V kolik hodin tu zavírají hospody?“
„O půlnoci. To je za hodinu a něco.“
„Do prdele!“

„Promiňte?“

„Uvidíme se v jednu.“

„Výborně. Uvědomím nočního hlídače. A pamatujte, žádná jména. Jenom byt 47.“

„47.“

„A Devereauxi, přineste ty papíry.“

„Jaké papíry?“

Potulka tentokrát trvala déle a Angličan funěl ještě hlasitěji.

„Tu zatracenou smlouvu, vy osle.“

Děvče nejenže souhlasilo s tím, že večere se odbude v krátkosti a že pak bude muset Devereaux odejít, ale dokonce se tvářilo potěšeně.

Sam se už ničemu nedivil. Proč mu stále ještě unikalo, avšak co bylo stále jasnější. Slíbil jí, že si k ní zaskočí na skleničku před spaním, až se vrátí. Na hodině nezáleží, minula Anne a dala mu klíče.

Taxi zastavilo u chodníku před domem U císařského erbu. Jakmile se Sam zmínil o bytu číslo 47, vrátný ho mrštnými a tajuplnými pohyby zavedl na zadní schodiště, do nákladního výtahu a k zadnímu vchodu do bytu.

Výhrůžně vyhlížející muž se severním přízvukem Samovi zavelel, aby prokázal svou totožnost, a pak ho protáhl přípravnou, rozlehlým obývacím pokojem a chodbou do malé, spoře osvětlené knihovny, kde ve stínu u okna seděl velice ošklivý scvrklý stařec. Dveře se zavřely a Devereaux se snažil, aby jeho oči přivykly temnotě a pohledu na ohavného staříka v křesle.

„Pan Devereaux, přirozeně,“ pravil vrásčitý dědek.

„Ano. A vy jste nejspíš ten Danforth, co o něm mluvil Hawkins.“

„Lord Sidney Danforth.“ Odpudivý mužik ta slova vyplivl téměř s odporem, avšak okamžitě poté už byl samý med.

„Nevím, jak se vašemu zaměstnavateli podařilo dát dohromady takovou snůšku nehorázností, a také ani na okamžik nepřipouštím, že by něco z toho mohla být pravda. Je to všechno tak směšné! A bylo to tak dávno! Přesto si troufám tvrdit, že jsem dobrý člověk, který rád pomáhá dobré věci.“

Jsem prostě báječný. Dejte mi ty zatracené papíry!“

„Cože?“

„Tu smlouvu, vy nemožnej parchante!“

Sam zmateně hrábl do náprsní kapsy, kde měl připravenou složenou kopii zakládací smlouvy Pastýřské společnosti. Došel k ošklivému trpaslíkovi a podal mu ji, Danforth odněkud vytáhl psací podložku a rozsvítil nad sebou lampu. Popadl papíry a začal si je pročítat.

„Dobře!“ zafuněl Danforth. „Neříká se tam absolutně nic!“

Mřavý Brit sáhl po peru a začal vyplňovat prázdné řádky. Když skončil, složil smlouvu a znechuceně ji podával zpátky Devereauxovi.

„A teď vypadněte! Jsem obdivuhodný muž, štědrý dobrodinec, pokorný multimilionář, kterého každý zbožňuje. Bohatě jsem si zasloužil všechny ty pocty, kterých se mi dostalo. To ví každý. A nikdo - opakuji, nikdo - mě nemůže spojit s takovou ztřeštěností! Já se jen snažím - rozšířit obec věřících. Chápete? Obec věřících, povídám!“

„Nechápu z toho ani slovo,“ prohlásil Sam.

„Já taky ne,“ převod se provede na Kajmanských ostrovech. Banka je tu uvedena a k přesunu dojde během osmačtyřiceti hodin. Tím s vámi končím!“

„Kajmanské ostrovy?“

„To je v Karibském moři, vy idiote!“

12

Patnáct metrů před sebou spatřil na hotelové chodbě rozsvícenou bílou žárovku, ani nemusel jít dál, aby pochopil, že světlo svítí nade dveřmi jeho apartmá. Vyhnout se mu byl další dobrý důvod, proč zamířit rovnou do Annina pokoje.

„Jestli to nejsi ty, Same, tak jsem v rejži,“ zavolala z ložnice.

„Jsem to já. Jsi v docela příjemný rejži.“

„Proti tomu nic nemám.“

Devereaux vstoupil do rozlehlé ložnice s výhledem na řeku. Anne seděla v posteli a ve světle lampičky si četla nějakou knížku s pestře zbarvenou obálkou.

„Co to čteš?“ zeptal se. „Vypadá to zajímavě.“

„Je to fantastická kniha o ženách Jindřicha Osmého. Dneska dopoledne jsem si ji koupila v Toweru. Ten chlap byl netvor!“

„Ne tak docela. Spousta jeho potíží vycházela z tehdejší geopolitické situace -“

„Podle mě vycházely hlavně z jeho rozkroku!“

„Z historického hlediska je to mnohem rozumnější předpoklad, než si myslíš. Co takhle se něčeho napít?“

„Napřed si budeš muset zavolat. Slíbila jsem, že to bude první věc, kterou uděláš.“

Dívka klidně otočila stránku, Sam byl stejně zvědavý jako překvapený.

„Cože jsi říkala?“

„Volal MacKenzie. Z Washingtonu.“ Obrátila další list.

„MacKenzie?“ Devereaux si nemohl pomoci a zařval jako zvíře.

„Jenom takhle - volal MacKenzie! Sediš si tu jakoby nic a tvrdíš mi do očí, že volal MacKenzie! Jak vůbec víš, že mi volal? Nebo snad volal tobě?“

„No tak, Same, přestaň se vztekat.“ Chladná jako led otočila další stránku v té zatracené knížce. „Děláš, jako bych ho

neznala. Koneckonců, byli jsme -“

„Proboha, ušetři mě nechutných podrobností! Chci jenom vědět, jak to, že se ti sedm tisíc mil od domova náhodou podařilo mluvit se svým bývalým manželem, který kromě toho volal mne!“

„Když se uklidníš, tak ti to vysvětlím. Jestli tu budeš dál takhle nadsakovat, budu si číst.“

Devereaux napadlo, jak zoufale se potřebuje napít, ale nakonec potlačil zlost a promluvil klidným hlasem: „Už se nevztekám a velice rád si poslechnu, co mi chceš říct.“

Anne si odložila knihu do klína a pohlédla na něj.

„Tak především, když jsem přišla k telefonu, byl Mac skoro stejně naštvaný jako ty.“

„Jak to, že jsi přišla k telefonu?“

„Protože jsem si dělala starosti.“

„To je proč, ne jak.“

„Jestli si vzpomínáš - a já myslím, že si při troše dobrý vůle vzpomeneš - nechal jsi mě sedět u stolu dole v restauraci. Opozdil ses na tu schůzku a já jsem trvala na tom, že podepíšu účet a půjdu nahoru.“

Souhlasíš?“

„Dlužím ti za večeri. Pokračuj.“

„Ke stolu přišel takový roztomilý mladík ve fraku a prý, že máš naléhavý hovor ze zámoří. To jsou tady vždycky takhle nastrojení?“

„V Savoji je to zvykem. Cos mu na to řekla?“

„Že se vrátíš až pozdě - kdy, to jsem nevěděla. To ho viditelně znervóznilo, tak jsem se ho zeptala, jestli v té věci nemůžu něco udělat.“

On na to, že volá nějaký generál Hawkins z Washingtonu. Podle všeho ho ta hodnost a to město dost vyděsily. Mac to dělá takhle pořád - hned ho líp obslouží. Tak jsem ho vyzvala, aby si s tím nelámal hlavu, že si s tím starým jezevcem promluví. To se mu líbilo.“ Anne se vrátila ke knize. „A teď mu běž zavolat. Číslo máš na stole vedle v pokoji. Leží i na tvém psacím stole a dole v recepci - samozřejmě mě těší, že jsi přišel nejdřív sem.“

Je možné, že to takhle bylo, uvažoval Sam. Není to sice příliš pravděpodobné, avšak stále ještě to není úplně nemožné - něco jako ty rádiové signály, co naznačují existenci dalších civilizací v naší sluneční soustavě.

„Co Hawkins chtěl? Co ho naštvávalo?“

„Ach - nejspíš to, že jsem to vzala já,“ odušila dívka a neochotně zvedla oči od čtení. „Začal nadávat a rvát a štěkat rozkazy. Tak mu povídám, Macu, běž si vypláchnout hubu!“ To jsem mu říkala vždycky - on totiž občas používá slova, která nás v Belle Isle neučili.

Každopádně se mi podařilo ho uklidnit a nakonec se začal smát.“ Anne se zahleděla někam do prázdna. Vzpomíná, napadlo Sama, a nejsou to nepříjemné vzpomínky. „Zeptal se mě, jestli jsem už nakopla toho vyfintěného pingla tak přezdívá Donovi - a jestli ne, tak proč. Pak vyprávěl, jaké jsi báječný chlapík. Víš, Mac má o tobě hrozně vysoký mínění. O to víc je důležitý, aby ses mu ozval. Upozornila jsem ho, že budeš možná volat dost pozdě - třeba až ve tři ráno. To mu nevadilo, ve Washingtonu bude teprv deset hodin.“

„Do rána to počkat nemůže?“

„Ne. Mac na tom trval. Dokonce mě prosil, kdybys to snad chtěl nechat na ráno, abych ti vyřídila, že se po tobě sháněl jeden pán z Itálie.“

„Nedodal, že je ten pán ze Spolku nepřátel žehu?“

„Ne. Tak jako tak, měl bys mu zavolat. Jestli chceš mít klid, můžeš jít vedle.“

„Sakra, chlapče! No není ten svět malej? Jedeš přes půl zeměkoule a na koho nenarazíš než na starouška Annie! Tím pochopitelně nechci říct, že je stará...“

„Je mi to jasný,“ přerušil ho Sam. „Máš pro mě pozdravy od Dellacroce.“

Cos tomu svému hluboce věřícímu kamarádíkovi nakecal tentokrát? Že jsem ukřižoval Ježíše?“

„Proboha, to ne. To byla jen taková malá herda do žeber pro případ, že by se ti nechtělo telefonovat. Ani jsem s Dellacrocem nemluvil - nezdá se mi, že by o to měl nějaký zájem. Jsi spokojený?“

Devereaux si zapálil cigaretu, pomohla mu překryt slabou bolest, která mu začínala hlodat v žaludku.

„Povím ti pravdu, Macu. Mě znervózňuje už to, že ses mi vůbec volal.“

Mám pocit, že mi chceš povědět něco, co mě ještě víc vzdálí od Bostonu, od mámy a mého skutečného zaměstnavatele Aarona Pinkuse.

Takovejhle pocit mám z té tvý malý herdy do žeber.“

MacKenzie Hawkins ve Washingtonu vydal několik krátkých zasyknutí.

„Ty jsi strašně podezíravý chlap. Asi to bude tím, že jsi ten právník. Jak to proběhlo s Danforthem?“

„Je to blázen. Jednu chvíli řádí jako černá ruka a pak je zase jako beránek - úplnej maniak! Kromě toho podepsal ty papíry - vloží do toho deset milionů, i když si neumím představit, proč. Banka je na Kajmanských ostrovech a to asi bude důvod, proč mi voláš.“

„Myslíš, že tě chci požádat, abys tam jel?“

„Napadlo mě to.“

„To je nesmysl. Na Kajmanských ostrovech není nic zvláštního - jenom vedro, spousty bank a nafoukaných bankéřů. Chtějí z té díry udělat nový Švýcarsko... Ne, zaletím tam sám a postarám se o to. Mimochodem ti na účet připisují dalších deset tisíc dolarů. Říkal jsem si, že tě to možná potěší.“

„Macu!“ Devereauxovi se sevřel žaludek. „To nemůžeš udělat!“

„Na tom nic není, hochu. Stačí vyplnit šek pro uložení na konto.“

„Tohle jsem nemyslel. Nemáš právo mi ukládat na účet peníze!“

„Banka proti tomu nic neměla -“
„Proč by měla být banka proti? Já jsem proti! Ježíši Kriste, copak to nechápeš? To přece znamená, že si mě platíš!“
„Jednou desetinou procenta? Sakra, chlapče, já tě spíš odírám z kůže!“
„Já nechci, abys mě platil! S žádným peněm od tebe nehodlám mít nic společného! Vždyť by to byla spoluvina!“
„Víš, já se v tom zas tak nevyznám, ale určitě není správný, aby někdo využíval čas a schopnosti někoho jiného a nezaplatil mu za to.“

Hawkinsův hlas připomínal mírumilovného katechetu, který vysvětluje evangelium.
„Ježíšmarjá, drž hubu!“ zaúpěl Devereaux, když si uvědomil nevyhnutelnost porážky. „Když nechám stranou Danfortha, proč jsi mě volal?“

„No, když už ses o tom zmínil, v Západním Berlíně žije jeden chlapík, se kterým bych byl rád, aby sis promluvil.“

„Moment. Nic mi neříkej. Letenka a hotelová rezervace budou dole v recepci, než řeknu švec.“

„Ráno určitě.“

„Dobrá, Macu, dostal jsi mě.“

Topím se v tom čím dál víc jednou se z toho budu muset nějak vyhrabat, přemítal Sam.

MacKenzie si vypsál celkovou sumu nejprve číslicemi: 20 000

000, 00 \$ a potom slovy: dvacet milionů dolarů.

Kupodivu to na něj nijak zvlášť nezapůsobilo - byl to jen prostředek k dosažení cíle, a ne cíl sám. Samozřejmě ho napadlo, že by to nyní mohl klidně zabalit a usadit se v klidu na jihu Francie. Ani Dellacroce, ani Danforth by určitě neměli zájem ho žalovat. Jenomže o něco takového mu nešlo: peníze byly zároveň výrobním prostředkem i vedlejším produktem. A svým způsobem to byl také vhodný trest, který si ti dva dobráci vrchovatou měrou zasloužili.

Čas ovšem utíkal, a proto si nemohl dovolit se rozptylovat. Za pár měsíců začne léto a čeká ho ještě spousta práce. Výběr a výcvik podpůrných skupin si vyžádá nějakou dobu, také pronájem a vybavení výcvikového prostoru nebude jednoduché, zvlášť vezme-li se v úvahu nutnost tajného nákupu potřebného vybavení. Samotný výcvik potrvá několik týdnů - zkrátka a dobře, musel toho teď v krátké době hodně stihnout. V takové situaci je jen přirozené, že se objeví pokušení ustoupit od původní strategie a spokojit se se získaným kapitálem, avšak podlehnout by znamenalo dopustit se nepředstavitelné chyby.

To je bez diskuse. Stanovil si cifru čtyřicet milionů nejen proto, že se číselně podobala konečné sumě čtyř set milionů (i když to rozhodně na zakládací smlouvě společnosti vypadalo hezky), ale hlavně z toho důvodu, že čtyřicet milionů pokrývalo všechny potřeby včetně možných nouzových situací.

Kterým se jinak říká taktický ústup z opěrného bodu.

Bude tedy potřebovat čtyřicet milionů a nyní již byl téměř připraven na přijetí třetího investora.

Byl jím Heinrich König z Berlína.

Herr König nebyl tak snadná oběť jako ti druzí dva. Zatímco Sidney Danforth svůj modus operandi v Chile používal příliš často a Angelo Dellacroce si prostě nedával dostatečný pozor na své platby do Středozemí a vcelku žil dost nápadným způsobem, Heinrich König se žádné očividné chyby nedopustil a vedl klidný život bohatého statkáře v tichém městečku čtyřicet kilometrů od Berlína.

Nikoho by nenapadlo, že před dvaadvaceti lety hrál König geniálním způsobem vysoce nebezpečnou hru - hru, která mu nejen zajistila slušné jmění, ale poskytla mu i prostředky k financování nejrůznějších obchodních projektů.

Během studené války fungoval König jako agent dublér a vyděrač v jedné osobě. Nejprve začal potají udávat agenty obou znesvářených stran a pak z nich mámil peníze (štědře poskytované zpravodajskými službami) pod záminkou ochrany před pronásledováním. Brzy mu desítky zemí vydaných na hospodářskou milost a nemilost obou velmocí vydaly mezinárodně platná povolení a daňové úlevy pro jeho obchodní a výrobní podniky a nakonec se mu s lehkostí Mefistofela podařilo přesvědčit Washington, Londýn, Berlín, Bonn a Moskvu, aby zbavily jeho firmy právních omezení, které svazovaly jiné společnosti, König toho dosáhl pod hrozbou toho, že zveřejní nejrůznější tajné operace té které mocnosti.

Potom odešel König na odpočinek - k velké úlevě mnoha vlád.

Své impérium vystavěl z kostí poloviny úředníků a podnikatelů v Evropě a Americe, přičemž zůstal nedotknutelný jen díky strachu z řetězové reakce a krevní msty, kterou by mohl rozpoutat. Který úředník, náměstek, ministr nebo politik si mohl dovolit otevřít takovou Pandořinu skříňku? A tak byl König v penzi stejně bezpečný jako ve dnech své největší slávy.

Königa bylo možné nacytat jen na strach - ovšem strach nebyl k ničemu, pokud se dotýčný nebál reakce vlád a průmyslových monopolů.

V tom spočívala Hawkinsova zbraň proti němu.

Ve světě totiž existovaly tisíce obětí, které by se při své pomstě nezastavily před ničím, kdyby věděly, že všichni vědí o všech úplně všechno. Mac mohl pohrozit plošným zveřejněním.

König jistě pochopí, jak je takový přístup logický - právě to, že nikoho nic takového nikdy nenapadlo, mu zajistilo na dlouhá léta nezranitelnost.

Určitě si dokáže spočítat účinek několika set delších kabelogramů odeslaných současně několika stům mocných. No ovšem!

König se nechá přesvědčit, jakmile na něj vyhrlí dostatečnou zásobu jmen, dat a potvrzených činností.

MacKenzie sebral z postele xerokopie a přenesl je ke stolu, dává dobrý pozor, aby nepomíchal jednotlivé hromádky. Posadil se a červenou tužkou začal zatrhávat na stránkách různé odstavce.

Všechno klapalo. Šlo ostatně jen o to, realisticky zhodnotit svoje schopnosti a zajistit pro jejich využívání potřebné zabezpečení. Jednoduché jako facka. Přešel ke stolu, rozložil papíry před telefonním přístrojem a připravil se na to, že

klidně a bez emocí odrecituje důkazy o operacích, nad kterými by se začervenal i Čingischán.

Heinrich König se rozloučí s deseti miliony dolarů.

Unavený a s kruhy pod očima prošel Devereaux celníci berlínského letiště Tempelhof, už se smířil s tím, že mu nadutý, uřvaný neonacista prohlízející pasy a zavazadla orazítkuje čelo. Panebože, říkal si, dejte Němci razítko a zblázní se.

Obsah jeho vlastního kufru ho dokonale překvapil: všechno bylo pečlivě srovnáno a poskládáno s takovou péčí, jako by mu kufr balil Bergdorf Goodman. On sám k balení kufrů nikdy takto nepřistupoval, nakonec si matně vzpomněl, že při jeho odjezdu se Anne postarala o všechno. Nejenže mu zabalila, ale dokonce ho doprovodila k recepci a pomohla mu vyrovnat účet.

A to všechno proto, uvažoval Sam, že on sám nebyl ničeho takového schopen. Trpkost jeho osudu ho dohnala k zoufalé bitvě s lahví skotské, kterou prohrál. Jediné, na co se pamatoval, bylo, že poslal Hawkinsovi tu zatracenou zakládací smlouvu.

Berlínský hotel Kempinsky byl teutonskou verzí newyorského hotelu Sherry-Netherland, i když s poněkud drsnějším vzezřením: kupříkladu křesla v hale se tvářila, jako by byla čalouněná betonem, a ne kůží. Přesto tu ze všeho tekly peníze z leštěného dubového dřeva i z příšerně puntičkářských recepčních, o kterých Sam nepochyboval, že jím z duše pohrdají jakožto slabým, demokraticky orientovaným příslušníkem nižší rasy.

V recepci ho odbavili svižně a bez zbytečných řečí a do pokoje ho nechali odvést nepříjemným obstarožním Oberführerem SS, který s jeho kufrem nakládal, jako by obsahoval mor a neštovice. V obrovském apartmá (Mac Hawkins mu dopřával jen to nejlepší) vytáhl Oberführer rolety s gesty a rozhodností velitele popravčí čtyry, načež mu Devereaux v obavách o svůj život dal zbytečně velké spopitné, vyprovodil ho ke dveřím jako zahraničního diplomata a rozloučil se s ním milým Auf Wiedersehen!

Otevřel své zavazadlo a zjistil, že Anne byla natolik prozíravá, že nezapomněla přiložit plnou láhev skotské zabalenou v ručníku hotelu Savoy. Jestliže někdy nastala chvíle, kdy bylo třeba strávit nestravitelné, bylo to teď. Ne příliš - jen tak, aby se udržel při životě.

Někdo zaklepal na dveře a polekaný Sam vykuckal půl sklenice whisky na postel. Zazátkoval láhev a zoufale hledal místo, kam by ji mohl schovat.

Pod polštář! A přikrýt peřinou! Zarazil se - co to vyvádí? Co se to s ním k čertu děje? Vem tě čert, MacKenzie Hawkinsi! Zhluboka se nadechl a postavil láhev na peřínák. Pak se znovu nadechl, otevřel dveře a automaticky vydechl.

Na prahu stála světlolasá Afrodité z Palo Alto v Kalifornii, kterou v duchu klasifikoval jako Úzká a špičatá. Třetí manželka Mac-

Kenzie Hawkinse, Lillian.

„Věděla jsem, že jste to vy! Tomu chlapovi v recepci jsem tvrdila, že nikdo jiný to být nemůže!“

Sam si nebyl jistý, proč vlastně zhodnotil Lillian slovy „Úzká a špičatá“. „Úzká“ bylo rozhodně nespravedlivé - možná to myslel relativně, ve srovnání s ostatními šesti.

Takové myšlenky se honily Devereauxovi hlavou, zatímco na ni civěl - a byl si toho vědom - jako dvanáctiletý školák na stránky Playboye.

Lillian seděla naproti němu a vysvětlovala, že do Berlína přijela před třemi dny na čtrnáctidenní kulinařský kurs.

Jistě, věřit se tomu nedalo. Koneckonců byl Sam zkušený advokát, který měl příležitost zkoumat desítky zločinných mentalit a odhalovat jemné předivo lži vytvořené důmyslnými podvodníky z obou pólů společenského spektra. Přestože se jeho duše i tělo nacházely na pokraji kolapsu, nebyl z těch, kteří si nechají všet na nos bulíky. A taky to dá třetí paní Hawkinsově najevo - bez servítků! Podíval se na ni pozorněji a pak v duchu pokrčil rameny. No a co?

„A tak jsem tady, Same. Můžu ti říkat Same? - Vida, k čemu vede zájem o dobrou kuchyni.“

„Na tom není nic špatného, Lillian! Takové náhody jsou ech - náhody!“

Sam se napůl hystericky zasmál a všemožně se snažil dívat se jinam.

Na to, aby se mu to povedlo, byl příliš unavený, a tak se vzdal a nechal svůj pohled, ať se zaměří, na co libo.

„Nedokážu si představit lepší způsob, jak si prohlídnout Berlín. A jestli budeme mít štěstí, tak najdeme nějakou tenisovou halu. Slyšela jsem, že tady v hotelu mají plavecký bazén a možná i tělocvičnu -“

Lillian se zarazila k Samově velké lítosti, jeho unavený mozek se pod vlivem jejího hlasu regeneroval. „Ani nevím, jestli se nevnučuju. Jsi tu sám?“

Věděl, že by to neměl říkat. Nesmí!

„Víc sám, než kdykoli předtím.“

„Tak s tím se musí něco udělat. Jestli se neurazíš, vypadáš hrozně utahaně. Ty ses ale musel nadřít! Rozhodně potřebuješ někoho, aby se o tebe postaral.“

„Jsem pouhý stín sama sebe...“

„Chudáčku. Pojď sem a nech si ode mě namasírovat záda. Dělá to divy, uvidíš.“

„... zborcené harfy tón, ztrhané struny zvuk...“

„To je vyčerpání, drahoušku. Tak, hodný chlapeček - jen se hezky natáhni a polož Lilly hlavu do klína. No ne, ty máš tak horký spánky - a ty svaly na krku jak jsou napjaté... Tak, je to lepší?“

Bylo. Cítil, jak mu její zručné prsty rozepínají košili a jak se její jemné dlaně andělsky dotýkají jeho prsou. No a co? Když otevřel oči, neviděl nic jiného než nesnesitelně rozkošná ňadra jen několik centimetrů nad sebou.

„Máš ráda horký koupele se spoustou pěny, co voní jako růže a jaro?“ zašeptal.

„Ani ne,“ odpověděla mu také šeptem. „Po pravdě řečeno, nejradši mám teplou sprchu.“

Sam se usmál.

13

Vzduch kolem něj byl prosycen jemnou vůní, nemusel ani otevírat oči, aby věděl, odkud pochází.

Pokud si dokázal aspoň matně vzpomenout na události předchozího večera (příjemný pocit v podbřišku mu napovídal, že nejen matně), strávili většinu času ve sprše hotelu Kempinsky.

Sam otevřel oči. Lillian seděla vedle něj opřená o polštář a na krásném nakrčeném nosíku měla brýle s kostěnými obroučkami. Četla si něco na kusu roztřepené lepenky a bílá pokrývka jí sahala až na prsa, aniž by ovšem jenom na okamžik zakryla její rozkošné tvary.

„Ahoj,“ pozdravil ji tiše.

„Dobré ráno!“ Pohlédla na něj a celá se rozzářila. „Viš, kolik je hodin?“

Tahle blondýnka prostě kypí zdravím, napadlo ho. Nejspíš je to tím věčným kalifornským plaváním - nebo ji MacKenzie Hawkins naučil dělat kliky.

„Hodinky mám na zápěstí pod dekou. Takže nevím, kolik je.“

„Je za deset minut půl jedenácté. Spal jsi jedenáct hodin. Jak se cítíš?“

„Chceš mi říct, že jsme si šli lehnout - tedy, že jsem usnul včera o půl dvanácté?“

„Chrápal jsi, že tě museli slyšet až za Brandenburskou branou. Pořád jsem do tebe musela strkat, ale kdepak ty. Co děláš hlava?“

„Zatím mi sedí na krku. Proč?“

„No, po tý páře a cvičení... Ani jsi nemohl moc pít. Řekla bych, že se ti vzbouřily krvinky.“

Lillian sebrala z nočního stolku tužku a zaškrtila cosi na jídelním lístku.

„Nádherně voníš,“ poznamenal, když se na ni nějakou dobu mlčky díval a vzpomínal na to, jaký výhled mu skýtala, když jí ležel na klíně, a na její andělské dotyky.

„Ty taky, drahoušku,“ odvětila s úsměvem a sundala si brýle.

„Viš, že máš docela slušné tělo?“

„Má něco do sebe.“

„Tím chci říct, že je v jádru zdravé, vcelku souměrné a dobře roslé.“

Škoda, že jsi ho nechal takhle zakrňt. Poklepala si brýlemi na bradu jako lékař, který vyšetřuje pacienta po operaci.

„Zakrňt, to snad ne. Kdysi jsem hrál lacrosse a docela mi to šlo.“

„O tom nepochybuju, jenže to muselo být tak před deseti lety.“

Teď - podívej se. Lilly si nasadila brýle a stáhla Devereauxovi z prsou pokrývku. „Vidíš? Tady, tady a tady!“

Absolutně nulový tonus.

Svalové kapsy, které se celá léta ani nehnuly! A tady.“

„Uff!“

„Nemáš vůbec žádné zádobé svaly. Kdys naposled cvičil?“

„Včera večer ve sprše.“

„Tohle ti jde výborně, to nemůžu popřít. Ovšem to je jen bezvýznamný detail -“

„Pro mě ne!“

„- ve vztahu ke svalstvu. Tvoje tělo je chrám a ty ho nemůžeš nechat jen tak zchátrat! Naopak, zvelebuj ho! Dopřej mu možnost se protáhnout, dýchat a být k něčemu - na to ho ostatně máš. Vezmi si MacKenzieho -“

„Protestuju! Já si ho nechci vzít!“

„Mluvím obrazně.“

„Já to věděl,“ mumlal Devereaux. „Nikdy se toho chlapa nezbavím.“

Mám ho na krku nadosmrti.“

„Uvědomuješ si, že Macovi je už dost přes padesát! A podívej se, jaké má tělo. Hotová pružina plná energie...“

Lillyny oči kamsi zabloudily - tak jako oči Anne v Savoji. Vzpomínala, stejně jako předtím Anne, a nebyly to nepříjemné vzpomínky.

„Proboha,“ spustil Sam. „Hawkins strávil celý život v armádě. Pořád jenom někde běhal, skákal, zabíjel a mučil lidi. Aby zůstal naživu, musel se udržovat ve formě. Neměl na vybranou.“

„To se pleteš. Mac ví, jaký má význam rozvíjet plně své schopnosti.“

Jednou mi říkal - ale ne, to není důležité.“ Dívčina ruka opustila své místo na Devereauxových prsou a sáhla po brýlích.

„Prosím tě.“ Ložnice v hotelu Kempinsky se začínala podobat té v Savoji. Pouze ženy byly nezaměnitelné - každá z nich byla svým způsobem osobnost. „Rád si poslechnu, co Mac říkal.“

Lilly držela brýle v obou rukou a zamyšleně si s nimi pohrávala.

„Tělo má být rozšířením duše, využité na nejvyšší míru, ale nikdy nezneužité.“

„To s tou změnou zevnějšku, co pokazí vnitřek, se mi líbilo víc...“

„Co?“

„To taky říkal. Možná, že to dost dobře nechápu - mezi tělesnem a duševnem pro mě existuje propast. Dokážu si představit, že skočím z Eiffelovky, zamávám rukama a poletím nahoru, jenže bych to dost nerad zkoušel.“

„To proto, že tím bys své tělo zneužíval k nereálným účelům.“

Lepší by bylo, kdyby ses tu Eiffelovku naučil zlézat v rekordním čase.

To by mělo smysl, to by bylo fyzické rozšíření představitivosti. Hlavní je to zkusit.“

„Zlézat Eiffelovku?“

„Pokud vážně uvažuješ o tom, že z ní dokážeš odletět.“

„Vůbec ne. Jestli těmhle pseudoscholastickým řečem dobře rozumím, tvrdíš, že pokud člověka něco napadne, měl by to pokud možno v největší míře převést na tělesno.“

„Ano. Nejdůležitější je nebýt netečný.“ Lilly svá slova podtrhla mocným gestem, takže se jí pokrývka svezla z prsou. Nesnesitelně krásná, pomyslel si Devereaux. Bohužel, v tuto chvíli také nedotknutelná - nemohl ji rušit z odborné debaty.

„Buďto je to mnohem jednodušší, nebo mnohem složitější, než jak to na první pohled vypadá,“ pronesl.

„Věř mi, že je to spíš složitější,“ opáčila. „Genialita spočívá v jednoduchosti.“

„Takže ty věříš na to zvyšování latěk?“ zeptal se Sam. „Na vnitřní uspokojení z překonávání překážek?“

„Pochopitelně. Koho by neuspokojilo, že uskutečnil své sny? Že si ověřil své možnosti?“

„A ty tomu věříš.“ Neznělo to jako otázka.

„Jistě. Proč?“

„Protože zrovna teď mi představivost jede na plné obrátky a já nevím, co s tím. Pociťuju potřebu to vyjádřit tělesně, vyzkoušet si hranice svých možností. Samozřejmě v rozumných mezích.“

Doplazil se k ní a zahleděl se jí do očí, pak natáhl ruku, sundal jí brýle a odložil je na zem. Jídelní lístek mu podala sama.

Oči se jí rozzářily a na rtech se mihl jemný úsměv. „Už jsem se bála, že tě to nenapadne.“

A v tu chvíli se rozřinčel ten nacistický telefon.

Hlas v aparátu patřil člověku odkojenému válečnými filmy od Warner Brothers. Z každé slabiky číselo zlo v krystalické podobě.

„My nemohla mluvit po telefon.“

„Tak běžte do baráku naproti a otevřete okno. Budeme na sebe křičet,“ odsekl Devereaux podrážděně.

„Tady jít o čas! Vy hned jít do hala, k poslední křeslo u okno napráfo od vchodu! Pod ruka držet složený Der Spiegel! A každou třacet vteřinu skřížít noha.“

„To si tam mám jako sednout?“

„Vy byste vypadat blbě, stát a křížít noha, Mein Herr.“

„Co když tam už někdo bude sedět?“

Na druhém konci drátu nastalo nazlobené, překvapené ticho, následované zvukem, který evokoval přesvědčivý obraz pašíka s řeznickým nožem na krku.

„Slikfidovat!“ ozvalo se po zapištění.

„To je hloupost, ne?“

„Vy dělat, jak já říhala! Ne čas na hádka! My s vámi spojit v patnáct minuta.“

„Hej, počkat! Zrovna jsem vstal. Ani jsem nesnídal a musím se oholit -“

„Ve čtrnáct minuta, Mein Herr!“

„Mám hlad!“

Ve sluchátku to cvaklo a spojení bylo přerušeno.

„Ať si políbí,“ prohlásil Devereaux a pln očekávání se obrátil zpátky k Lillian.

Jenomže Lillian nebyla na svém místě. Místo toho stála na druhé straně postele v Samově županu.

„Po pravdě řečeno, miláčku, ten telefon přišel právě včas. Ty máš práci a já se už vážně musím začít připravovat do školy.“

„Do školy?“

„Der erstklassig Strudelschule,“ opáčila Lilly. „Nejsou tu takoví odborníci jako v Cordon Bleu v Paříži, ale zato je tu větší legrace.“

Začíná se v poledne. Je to na Leipziger Strasse, kousek za Unter den Linden. Opravdu si budu muset pospíšit.“

„Co bude s - námi? Co snídaně? A ty se ráno nesprchuješ?“

Lillian se zasmála příjemným, srdečným smíchem. „Der Schule končí v půl čtvrté. Sejdeme se tady.“

„Který máš pokoj?“

„Pět set jedenáct.“

„Já mám pětsetdevítku.“

„Vím. To je fantazie!“

„Nebo něco jiného...“

V hale hotelu Kempinsky vládl nepopsatelný zmatek. „Poslední křeslo u okno „napráfo od vchoda“ bylo pochopitelně obsazené nějakým postarším pánem, který poklimbával a hlava s nakrátko ostříhanými vlasy mu padala na prsa. Na klíně mu naneštěstí ležel složený Der Spiegel.

Dva muži, kteří obstoupili jeho křeslo a s rozhodností sobě vlastní ho vyzvali, aby šel s nimi, pána nejprve překvapili a posléze rozzuřili.

Sam se dvakrát pokoušel zasáhnout a vysvětlit, že on také má v ruce složený Der Spiegel, jenže to nepomohlo: gorily se zajímaly jediné o pána, který seděl v určeném křesle. Nakonec si Devereaux stoupl přímo před oba posly a každých dvacet vteřin zkřížil nohy.

Načež k němu přiběhl vrchní a dokonalou, hlasitou angličtinou mu vyložil, kudy se dostane na pánskou toaletu.

V tu chvíli se před trojicí v křesla vynořila korpulentní dáma, silně připomínající Dicka Butkuse, a začala oba gestapáky mlátit po hlavách krabicí na klobouky a obrovitou černou koženou kabelkou.

Zbývá už jen jedno, řekl si Devereaux, chytil jednoho z pochopů za krk a odtáhl ho z bojiště.

„Vy kreténe, to jsem já! Jste přece od Königa, ne?“

O půl minuty později už hnali Devereauxe východem před hotel a za roh.

Asi uprostřed ulice blokoval průjezd otevřený nákladňák s korbou přikrytou plachtou. Pod plachtou se nacházely stovky beden obsahující tisíce (aspoň to tak vypadalo) pištících kuřat.

Uprostřed korby se mezi naskládanými bednami táhla úzká ulička, která vedla k zadnímu okénku kabiny. Před okénkem stály dvě malé stoličky.

„No dovolte - to je přece směšné. A taky nehygienické, sakra!“

Samovi průvodci německy přikývli, německy se usmáli a německy ho vyhodili na korbu a vecpali do uličky, která mohla být široká tak třicet centimetrů.

Ze všech stran se na něj sesypaly ostré zobáčky, těžká plachta mu zakryla polední slunce a zápach kuřecích výkalů by porazil i vola.

Jeli asi hodinu po venkovských cestách, zastavovali jen občas, aby je mohli zkontrolovat příjemní východoněmečtí vojáci, kteří je vždy bez dlouhých řečí propustili, strkající si do kapes získané marky.

Vjeli do dvora rozlehlého statku. Na polích se pásł dobytek a skrze uličku a mračna poletujícího peří se tu a tam dala zahlédnout síla a stodoly.

Konečně vůz zastavil, pochop čísla jedna se po germánsku zakřenil a vyvedl Sama na denní světlo.

Doprovodili ho do stodoly, která páchla močůvkou a čerstvým hnojem, kde ho pak provedli - pěkně po německu - labyrintem chodbiček (zřejmě aby se nalokal svěžího puchu), až dorazili k prázdné stáji. Modré stužky naznačovaly, že stáj patří prvotřídnímu chovnému býkovi.

Uvnitř seděl na stoličce mezi haldami kravinců podsaditý muž, ve kterém Sam poznal Heinricha Königa.

Muž nevstal, jenom na Devereaux civěl a jeho malá prasečí očka obklopená záhyby sýrovité kůže metala blesky.

„Takže...“ Nehybný König to slovo nenávisně protáhl a mávl na své poskoky, aby se klidili.

„Takže?“ opakoval Sam. Hlas mu trochu přiskočil, když si uvědomil, že mu po zádech teče kuřecí trus.

„Vy jste zástupce té zrůdy, generála Hawkinse?“ zeptal se König s despektem.

„To bych rád trochu vysvětlil, když dovolíte,“ spustil Devereaux a skřípavě se zasmál. „Po pravdě řečeno ho sotva znám. Jsem jenom obyčejný právník z Bostonu, nic velkého, a pracuju pro jednoho mřňavého Žida jménem Pinkus. Určitě by se vám nelíbil. Moje matka bydlí v Quincy a čistě náhodou -“

„Dost!“ Od stoličky zaznělo burácivé pšouknutí. „Děláte tomu ďáblu spojku, zprostředkovatele!“

„No, co se toho týče, o tomto tvrzení by se dalo z právního hlediska diskutovat. V případě našeho spojení je totiž třeba nejprve osvětlit celkový záměr s ohledem na předchozí skutečnosti. A nedomnívám se -“

„Jste šaka! Hyena! Ale takoví psi jako vy začnou zpívat, když vidí, že je masa dost. Mluvte. Ten Hawkins - dělá pro Gehlena?“

„Pro koho?“

„Pro Gehlena!“

Devereaux si vzpomněl: Gehlen byl nejslavnější špión třetí říše, který po válce prodával informace všem zúčastněným stranám. Jistě by nebylo dobré, aby měl König pocit, že Hawkins má s Gehlenem něco společného - znamenalo by to totiž, že s ním má něco společného i jistý Sam Devereaux, a špiónáž nebyla zrovna jeho obor.

„Jistěže ne. Nemyslím ani, že generál Hawkins někdy o tom - jak jste to říkal? Jelen? - slyšel. Já tedy určitě ne.“ Kuřecí trus mu zvolna protékal mezi lopatkami.

König pomalu vstal a změnu polohy ohlásil dalším hlasitým uprnutím.

Poté promluvil klidně, i když nenávisným tonem.

„Přestože to říkám nerad, má generál moji úctu. Poslal mi sem uslintaného idiota. Dejte mi ty papíry, kašpare.“

„Dokumenty -“ Sam sáhl do kapsy saka pro další kopii zakládací smlouvy Pastýřské společnosti.

Němec se probíral jednotlivými stránkami, které svíral mezi prsty, jako by z nich chtěl vydojit mléko, jeho reakce byly jasně slyšitelné - střídavé bručení a pšouky.

„To je neslychané! Do nebe volající nespravedlnost! Kam se člověk podívá, všude číhá nepřítel! A všichni myslí jen na to, jak mě zničit!“

Königovi se v koutcích úst objevily sliny.

„Jednoznačně s vámi souhlasím,“ pravil Devereaux a vášnivě pokýval hlavou. „Být vámi, zahodil bych to.“

„To by se vám líbilo! Všem! Jenom koukáte, jak mě dostat! Každý zapomněl, co všechno jsem udělal pro to, abych zachoval ve světě mír, aby byli protivníci stále ve vzájemném kontaktu, abych udržel spojení mezi mocnostmi. Teď mě jen pomlouváte za zády, vykládáte lži o neexistujících bankovních kontech a dokonce i o mých skromných příbytcích. Nikdy nepřipustíte, že každou marku, kterou mám, jsem si tvrdě vydělal! Když jsem šel na odpočinek, nikdo jste to nemohl přenést přes srdce - už jste tu neměli fackovacího panáka, holku pro všechno! A teď tohle! Taková nespravedlnost!“

„Ach, jistě. Chápu.“

„Chápete starou belu! Dejte mi něco na psaní, vy pitomče.“ A s mocným uprnutím se podepsal.

14

Nad Svatopetrským náměstím se rozléhalo majestátní dunění chrámových zvonů, které se neslo kolem Berniniho kamenných strážců až hluboko do vatikánských zahrad. Tam, na lavičce z bílého mramoru, seděl tělnatý muž, v jehož tváři bylo vepsáno sedmdesát ne-li klidných, pak rozhodně zajímavých let. Měl plný obličej a kosti skryté pod záhyby kůže prozrazovaly jeho venkovský původ, jeho oči byly velké, hnědé a laskavé a obsahovaly stejné množství síly, vnímavosti i veselí.

Muž byl oblečen do vznešeného bílého roucha tak, jak se patřilo jeho úřadu - nejvyššímu ve Svaté Apoštolské Katolické Církvi, následovníku samotného sv. Petra, biskupovi římskému, duchovnímu vůdci

400 milionů lidí na celém světě.

Papež Francesco I., Kristův zástupce na zemi.

Narodil se počátkem století jako Giovanni Bombalini v malé vesničce na sever od Padovy. Jeho narození bylo zaznamenáno mírně řečeno mlhavě, protože rod Bombaliniů nebyl nijak rozsáhlý ani významný.

Na svět ho přivedla porodní bába, která většinou zapomínala hlásit plody své námahy (a námahy svých pacientek) matrikáři ve víře, že církev s tím něco udělá sama, ostatně, každý křest znamenal pro faráře peníze. Po pravdě řečeno, příchod Giovanniho Bombaliniho na tento svět by nebyl nikdy oficiálně zaznamenán, nebýt toho, že se jeho otec vsadil se svým bratrance Frescobaldim, který bydlel o tři vesnice dál na sever, že jeho druhé dítě bude chlapec. Bombalini senior nechtěl riskovat, že by mu bratranec Frescobaldi upřel vítězství, a proto se sám obtěžoval na radnici a ohlásil narození mužského potomka.

Mimochodem, součástí sázky bylo, že Frescobaldiho žena, která se čekala v tomtéž měsíci, chlapce neporodí. Pochopitelně povila chlapec a sázka padla. Toto dítě pojmenované Guido Frescobaldi se narodilo - podle kusých zpráv - dva dny po svém bratranci Giovannim.

Už v raném dětství bylo zřejmé, že se Giovanni liší od ostatních dětí z vesnice. Především ho nijak nebavilo učit se katechismus pouhým opakováním toho, co řekne učitel, chtěl si ho nejprve celý přečíst a teprve pak naučit zpaměti. To katechetu rozzuřilo, protože to zavánělo předčasnou vyspělostí a svým způsobem to podřývalo jeho autoritu, ale hoch si nedal svůj nápad vymluvit.

Skutečně, Giovanni Bombalini se choval zvláštním způsobem. I když se nikdy nevyhýbal tvrdé dřině na rodinných polích, jen zřídkakdy ho práce unavila natolik, aby nezůstal většinu noci vzhůru a nečetl všechno, co mu přišlo pod ruku. Ve dvanácti letech objevil biblioteku v Padově, která se sotva mohla měřit s knihovnami v Miláně, Benátkách a určitě ne v Římě. Ti, kdo Giovanniho znali, však trvali na tom, že přečetl všechny knihy v Padově, Miláně i Benátkách. Tou dobou ho také jeho farář doporučil pozornosti svatých otců v Římě.

Církev Giovanniho nadchla. Pokud se dostatečně dlouho modlil (což bylo méně namáhavé, i když na čas stejně náročné jako polní práce), mohl číst mnohem víc, než v kolik se kdy odvážil doufat.

Ve dvadaceti letech byl Giovanni Bombalini vysvěcen na kněze.

Podle některých to byl nejsečtější kněz v Římě, erudito fantastico.

Jenže Giovanni neměl ten správný strohý, asketický výraz vatikánského erudita a postrádal i odpovídající pocit jistoty vzhledem ke každodenním skutečnostem. Neustále hledal výjimky a nesrovnalosti v liturgické historii a zdůrazňoval (podle některých zlomyslně), že síla církevních spisů spočívá právě v protimluvech v nich obsažených.

Ve svých šestadvaceti letech už Giovanni Bombalini pořádně ležel Vatikánu v jeho nesmírném žaludku a špatný dojem zvyšoval ještě svým blahobytným vzezřením, které bylo v ostrém protikladu k vyzáblému, akademickému vzhledu římských eruditů. Pokud někoho připomínal, tak nejspíš karikaturu sedláka ze severu: postavou malý, podsaditý, obtloustlý, vypadal mnohem více jako podomek, který patří spíše do kozího chlívků než do mramorových síní vatikánských collegií.

Ani sebevětší znalosti teologie, dobromyslná povaha a nehlubší víra ve správnost veškerého konání Církve Svaté nemohly vyvážit pohoršení, které působil svým zjevem i svými názory. A tak pro něj našli místo v takových obdivuhodných krajích jako Zlaté pobřeží, Sierra Leone, Malta a nakonec omylem v Monte Carlu: jistý přepracovaný vatikánský úředník totiž špatně přečetl název Montes Claros a napsal Monte Carlo (určitě proto, že o brazilských Montes Claros nikdy neslyšel), čímž se osud Giovanniho Bombaliniho od základu změnil.

Do vřícího kotle plného vysokých sázek a žhavých vášní tak vstoupil prostě vyhlížející kněz se zamyšlenými očima, jemným humorem a hlavou nabitou vědomostmi, které by nedalo dohromady ani dvanáct mezinárodních bankéřů. Na Zlatém pobřeží, Sierra Leone a na Maltě měl totiž tak málo práce, že pokud se zrovna nemodlil nebo neučil domorodce číst a psát, hlásil se do čtenářských klubů, nakonec vlastnil desítky členských průkazů a k tomu vynikající, nikdy neselhávající paměť.

Je všeobecně známo, že lidé žijící v neustálém pohybu, kteří riskují a v podstatě pořád jsou naložení v lihu, občas potřebují duchovní útěchu. A tak začal Otec Bombalini utěšovat zatoulané ovečky, k jejich překvapení to však nebyl obyčejný kněz, který jim dává rozhřešení, ale neskutečně zábavný společník, se kterým se dalo dopodrobna hovořit skoro o všem: o hospodářské situaci na světových trzích, o historických precedencích očekávaných politických událostí a hlavně o jídle. (V tomto ohledu dával přednost prostým omáčkám před vyumělkovanými výtvary haute cuisine.) Za několik měsíců se stal Otec Bombalini pravidelným hostem v mnoha luxusních hotelových apartmá a rezidencích na Azurovém pobřeží.

Tento podivný, kulatoučký prelát byl zároveň skvělým vypravěčem, a každý se rád aspoň na okamžik potěšil jeho společností předtím, než (úspěšně) požádal manželku bližního svého.

Kromě toho na jméno Otce Giovanniho došlo několik ne nepodstatných příspěvků na rozvoj církve a frekvence těchto milodarů se stále zvyšovala.

Řím už nemohl déle Bombaliniho ignorovat, vatikánští finančníci se v tomto ohledu vyjádřili naprosto jasně.

Válka zastihla monsignora Bombaliniho na cestách po spojeneckých hlavních městech, kde se tu a tam připojoval k armádám.

Mělo to dva důvody: první byl ten, že Giovanni svým nadřízeným předal své pevné rozhodnutí, že ve světle známých Hitlerových cílů nemůže zůstat stranou, a svou tezi podepřel šestnácti stránkami plnými historických, teologických a liturgických precedentů, kterým nerozuměl nikdo kromě jezuitů a ti stáli při něm. Římu tedy nezbylo, než přivřít obě oči a doufat, že všechno dobře dopadne. Druhým důvodem jeho válečného putování bylo to, že nadnárodní zbohatlíci z Monte Carla třicátých let se stali plukovníky, generály a diplomaty a všichni ho chtěli mít po ruce. Žádostí o jeho služby bylo nakonec tolik, že ve Washingtonu si J. Edgar Hoover do Bombaliniho spisu poznamenal:

Silně podezřelý. Patrně teplouš.

Poválečné roky přinesly kardinálovi Bombalinimu rychlý vzestup na vatikánských stupních moci. Za většinu svých úspěchů vděčil svému přátelství s Angelem Roncallim, s nímž sdílel mnoho neortodoxních názorů včetně záliby v mírném, i když ne nutně řídkém popíjení vína a partičky karet po večerní modlitbě.

Nyní na bílé mramorové lavičce ve vatikánské zahradě uvažoval Giovanni Bombalini - papež Francesco - o tom, jak moc mu Roncalli chybí. Společně dokázali hodně věcí a všechny byly dobré. Podobnost jejich cesty na papežský stolec ho vždycky pobavila a pobavila by i Roncalliho - vlastně, určitě se teď v nebi usmíval.

Oba totiž představovali kompromis navržený ortodoxními skupinami uvnitř kurie, který měl sloužit ke zmírnění nespokojenosti věřících oveček. Nikdo nečekal, že takový kompromis vydrží dlouho. Jistě, Roncalli to měl ještě jednoduché - musel se potýkat nanejvýš s teologickými spory a praštěnými společenskými reformátory a neotravovali ho mladí, sotva opeření kněží, kteří se chtěli ženit a mít děti nebo - pokud byli jiného založení - dokonce vést homosexuální farnosti!

Ne snad, že by se něco z toho Giovanniho osobně dotýkalo, v celé teologii byste nenašli ani slůvko o tom, že ženit se a mít děti se výslovně zakazuje, a co se týká toho druhého, bible je v otázkách lásky k bližnímu plná nejasností, takže - co? Jenže, Panenko Maria, kolik se kolem toho nadělalo povyku!

Měl před sebou ještě spoustu práce a do toho všeho mu doktoři oznámili, že jeho čas se nachýlil. To ostatně bylo to jediné, čím si byli jistí - jinak nedokázali přesně určit, co mu vlastně je. Jenom se spolu pořád dohadovali a nakonec potvrdili, že jeho „životaschopnost“ klesá den ode dne. Chtěl po nich, aby mluvili otevřeně: Svatá Panno, přece se nebojí smrti! Navíc se na ten odpočinek docela těší - setká se s Roncallim v nebeských vinicích a zase si společně sednou k bakaratu.

Když to naposled počítali, dlužil mu Roncalli něco přes šest set milionů lir.

Lékařům tedy sdělil, že se moc dívají do svých mikroskopů a málo si všímají toho, co je na první pohled jasné. Stroj se prostě musí jednou opotřebit - a o nic jiného nejde ani v jeho případě. Načež lékaři moudře pokývali hlavami a prohlásili: „Tři měsíce, maximálně čtyři, Svatý Otče.“

Doktoři.

Basta!

Údržbáři s cugini v kurii!

A ty jejich nestydaté honoráře! Pasáci koz v Padově věděli o medicíně víc - nic jiného jim nezbyvalo.

Francesco za sebou zaslechl kroky a otočil se. Po zahradní pěšince k němu mířil mladý papežský tajemník, jehož jméno mu nějak vypadlo.

Mladý kněz měl v ruce poznámkový blok, na jehož spodní straně byl vytištěn krucifix. Vypadalo to pitomě.

„Vaše Svatost mne žádala, abychom spolu před nešporami. vyřešili několik drobností.“

„Samozřejmě, Otče. O koho jde?“

Tajemník vychrlil několik jmen bezvýznamných úředníků, jejichž funkce byla spíše okrasná, a Giovanni ho vyznamenal tím, že si vyžádal jeho úsudek o každém z nich.

„Pak je tu ta žádost jednoho amerického časopisu, Viva Gourmet.“

Vůbec bych se o ní Svatému Otci nezmiňoval, nebýt toho, že k ní bylo připojeno důrazné doporučení informační služby armády Spojených států.“

„Dost zvláštní spojení, nezdá se vám, Otče?“

„Ano, Vaše Svatosti. Poněkud nepochopitelné.“

„Co po nás chtějí?“

„Měli tu drzost požádat Svatého Otce, aby poskytl rozhovor jedné novinářce o svých oblíbených jídlech.“

„Proč je to drzost?“

Mladý prelát se na okamžik odmlčel, vypadalo to, že ho otázka zmátla. Pak s jistotou sobě vlastní pokračoval:

„Protože to říká kardinál Quartze, Svatý Otče.“

„Uvedl učený pan kardinál své důvody pro toto tvrzení, nebo jako obvykle komunikoval s Bohem sám a nám jen předal božské poselství?“

Francesco se snažil ze všech sil, aby nedal svou naprosto přirozenou reakci na Ignatia Quartze příliš najevo. Kardinál byl skoro v každém ohledu odporný chlap - erudito aristocratico z mocné italskošvýcarské rodiny, který měl v sobě tolik milosrdenství a lásky jako vydrážděná kobra. A taky tak vypadal, pomyslel si Giovanni.

„Ano, Svatý Otče,“ odpověděl kněz, jakmile se však pokusil podat očekávané vysvětlení, hlas se mu zadrhl. „Říkal - říkal -“

„Mohu se snad domnívat, Otče,“ ukončil jeho muka papež laskavým tonem, „že náš vždy skvěle oblečený kardinál byl toho názoru, že papežova oblíbená jídla nejsou právě reprezentativní?“

„Ech - tedy -“

„Chápu. Podívejte, Otče, je pravda, že mám v oblíbě prostší kuchyni než náš kardinál s tou nešťastnou věčnou kapkou u nosu, ale není to proto, že bych se v jídle nevyznal. Spíše je to proto, že se nerad předvádím - ne snad že by se náš kardinál, kterého Bůh ve své nekonečné dobrotě obdařil okem, jež mu při řeči stále šilhá doprava, rád předváděl. Nemyslím, že by ho něco takového někdy napadlo.“

„Jistěže ne, Svatý Otče.“

„Přesto mám dojem, že v této době plné nezaměstnanosti a vysokých cen by mohlo docela prospět, kdyby sám papež doporučil několik levných, a přesto vynikajících jídel. Kdo je ta novinářka? Nikomu to neříkejte, Otče, ale ženy podle mne zdaleka nejsou nejlepší kuchařky.“

„To jistě ne, Vaše Svatosti. Třeba římské jeptišky se snaží, seč můžou -“

„Zoufale, Otče! Naprosto zoufale! Kdo je tedy ta novinářka z toho gurmánského časopisu?“

„Jmenuje se Lillian von Schnabeová. Je to Američanka původem z Kalifornie, provdaná za staršího muže, který utekl z Německa před Hitlerem. Náhodou se zrovna teď nachází v Berlíně.“

„Chtěl jsem jenom vědět, kdo to je, Otče. Její podrobný životopis mě nezajímá. Jak to vůbec víte?“

„Přečetl jsem si to v tom doporučení od armádní informační služby.“

„Vojáci o ní mají patrně vysoké mínění.“

„Víc než patrně. Tak její manžel utekl před Hitlerem? K takovým milosrdným ženám se člověk nemůže jen tak obrátit zády. A když uvážím dnešní ceny potravin - ano, je třeba nadhodit pár levných papežských jídel. Sjednejte s ní schůzku, Otče. A našemu skvělému kardinálovi, který tak nešťastně trpí hlasitou rýmou, můžete vyřídít, že pevně věříme, že naše rozhodnutí mu nebude připadat drzé. Viva Gourmet. Pán Bůh byl ke mně laskavý - je v tom známka uznání. Rád bych věděl, co dělá ta novinářka v Berlíně. V Bonnu je jeden kardinál, který umí výborné Sauerbraten.“

„No ne, ty máš v zubech peří!“ zvolala Lillian, když Sam vstoupil do pokoje.

„Radši peří než kuřecí hovínka.“

„Cože?“

„Můj obchodní partner dává přednost netradičním dopravním prostředkům.“

„O čem to mluvíš?“

„Chci se osprchovat.“

„Tak tentokrát ne se mnou, drahoušku!“

„Mám hlad jako herec. Nechtěli mě ani pustit, abych si dal - jak tomu říkají? Štrúdl. Všechno ein, zwei, drei! Mach schnell! Panebože, já padám hlady! Oni si vážně myslí, že vyhráli válku!“

Lillian od něj ucouvla. „Jsi ten nejšpinavější a nejsmradlavější chlap, jakýho jsem kdy potkala. Divím se, že tě sem v tomhle stavu vůbec pustili.“

„Zabíháme.“ Sam si všiml velké bílé obálky ležící na sekretáři.

„Co je zas tohle?“

„Poslali ti to z recepce. Prý je to naléhavé a nevěděli, jestli se u nich zastavíš.“

„Mám takovej pocit, že ten pošuk - tvůj bejvalej manžel - mi to zas pěkně zavařil.“

Devereaux otevřel obálku: uvnitř spatřil letenky a nějaký vzkaz.

Ani ho nemusel číst - na letenkách to stálo černé na bílém.

Alžír. Pak si ten vzkaz přece jenom přečetl.

„Ne! Proboha, ne! To není ani za hodinu!“

„Co?“ zeptala se Lillian. „Myslíš letadlo?“

„Jaký letadlo? Jak k čertu víš, že mám letět letadlem?“

„MacKenzie volal. Z Washingtonu. Dokážeš si jistě představit, jak ho překvapilo, když jsem to vzala já -“

„Nech si ty povídačky!“ zaburácel Devereaux a vrhl se k telefonu.

„Teď to tomu parchantovi zatracenému vytmavím! I trestanci mají tu a tam den volna! Aspoň se můžou najíst a vysprchovat!“

„Neseženeš ho,“ pravila Lillian rychle. „Kvůli tomu taky volal.“

Dneska se už do hotelu nevrátí.

Sam se výhrůžně otočil, ale pak se zarazil: tohle děvče by z něj mohlo udělat dva malé. „Předpokládám, že ti taky pověděl, proč si myslí, že bych měl to letadlo stihnout. Tedy, když překonal šok z toho, že slyší tvůj krásný hlas - pochopitelně.“

Lillian se tvářila zmateně a Devereauxe napadlo, že to na něj hraje.

„Mac povídal něco o nějakém Němci jménem König. Prý se nemůže dočkat, až vypadneš z Berlína - tak nebo onak.“

„Přičemž ten nejméně nepříjemný způsob je letadlem Air France do Paříže a z Paříže do Alžíru?“

„Ano, tohle taky povídal, i když ne přesně takhle. On tě má hrozně rád, Same. Mluví o tobě skoro jako o vlastním synovi kterého nikdy neměl.“

„Kdyby byl nějaký Jákob, tak já jsem Ezau. A jinak jsem v prdeli jako Absolon.“

„Hrubost snad není na místě -“

„Hrubost je jediná věc, která je tu na místě! Co je ksakru v Alžíru tak důležitýho?“

„Jistý šejk Azaz-Varak,“ opáčila Lillian Hawkins-von Schnabeová.

Hawkins opustil hotel Watergate ve značném spěchu. Nijak netoužil po tom, mluvit se Samem, v tomto ohledu měl plnou důvěru v Lillian a po pravdě řečeno, ve všechna děvčata, zatím své úkoly plnila na jedničku. Kromě toho se měl sejit s jistým izraelským majorem, který by mu při troše štěstí mohl pomoci dát dohromady poslední kousky skládačky, která se jmenovala šejk Azaz-Varak. Než Devereaux dorazí do Alžíru, bude si muset Jestřáb zatelefonovat, což nemůže učinit, dokud nebude mít v ruce jasné důkazy, které mu zajistí zbývající část kapitálu Pastýřské společnosti.

Na tom, že Azaz-Varak je zloděj celosvětového formátu, nebylo nic nového. Za druhé světové války prodával naftu za přemrštěné ceny Spojencům i Ose, přičemž si zákazníky vybíral jen podle toho, kdo byl schopen platit na dřevo. Tím si však kupodivu nenadělal nepřátele - naopak, svým přístupem si získal úctu od Detroitu po Essen.

Jenže válka už byla dávno pryč - tahle válka. Hawkinse mnohem víc zajímalo Azaz-Varakovo počínání za jiného, nedávného konfliktu: během krize na Středním Východě.

Azaz-Varak totiž nebyl k nalezení.

Zatímco po plánech Středního Východu zněly přísahy a kletby a svět s hrůzou sledoval, jak se jednotlivé armády potírají navzájem, jak se scházejí narychlo svolané konference a jak si všichni zúčastnění mastí kapsy, nejhrabivější šejk ze všech prohlásil, že dostal herpes a odjel na Panenské ostrovy.

Sakra! To přece nedávalo smysl! A tak se MacKenzie znovu ponořil do studia dokumentů o Azaz-Varakovi, tentokrát je prohlížel očima profesionála. První náznaky našel v letech 1946 až 1948: vypadalo to tak, že šejk Azaz-Varak tehdy strávil hodně času v Tel Avivu!

Podle záznamů se svými prvními návštěvami zaslíbené země nijak netajil - všichni měli za to, že Azaz-Varak hledá nějaké izraelské ženy do svého harému. Ovšem jeho výlety do Tel Avivu pokračovaly i poté a zdaleka ne tak otevřeně: přistával v noci na soukromých letištích, která se hodila pro jeho nejmodernější (a pořádně drahá) soukromá letadla.

Že by měl záslusk na další ženy? Hawkins ani po vyčerpávajícím pátrání nepřišel na jedinou Izraelitku, která by kdy vstoupila do šejchátu Azaz-Kuvajt.

Co tedy mohl Azaz-Varak v Izraeli pohledávat? A proč tam jezdil tak často?

Tuto otázku se MacKenziem podařilo rozluštit náhodou, díky hlášení námořní rozvědky z ostrova Sv. Tomáše, kam se Azaz-Varak uchýlil během války na Středním Východě. Snažil se tam nakoupit víc nemovitostí, než kolik mu byli ochotni prodat, a tento neúspěch ho rozzuřil.

Ostrováné měli svých potíží i tak dost - ani trochu nepotřebovali Araby s jejich harémy a otroky. Kristepane, otroci! Už jenom tohle slovo samo o sobě dokázalo dohnat úřad cestovního ruchu na pokraj mrtvice. Představa, že se všichni tihle podomci a myčky nádobí jednou seberou a zorganizují povstání, byla prostě strašlivá. Azaz-Varak se tudíž střetával se systematickým, zarputilým odporem, i kdyby si chtěl koupit jenom kyblíček písku. Když se rozšířilo podezření, že se pokouší vyjednávat prostřednictvím druhých a třetích stran, vydala se nařízení, nad kterými by v Palm Beach zezelenali závisť a v ACLU zrudli zlosti. Řečeno zjednodušeně: žádní zatracení Arabové nemají právo vlastnit, pronajímat, dokonce ani navštěvovat nebo jinak vstupovat na pozemky na ostrově.

A tak si musel chamtivý šejk chtít nechtě pospíšit a zatahnout do věci americkou holdingovou společnost s názvem Buffalo Corporation, pomocí níž se snažil jednat. Zákony přece jen ještě nepřestaly platit a Sv. Tomáš patřil do majetku Spojených států amerických...

Hawkinsovi nedalo mnoho práce zjistit, že Buffalo Corporation se sídlem na Albany Street v Buffalu ve státě New York (telefon neuveden) je ve skutečnosti zastoupením neznámé firmy, která si říká Pan-

Friendship, se sídlem v Bejrútu a zřejmě také bez telefonu.

Následující rozhovory s několika izraelskými clearingovými bankami dokonale objasnily, co Azaz-Varak prováděl při svých cestách do pravlasti Židů. Skoupil totiž polovinu pozemků v Tel Avivu, většinou v chudších čtvrtích. Šejk byl pánem telavivských slumů.

Do Buffalo Corporation proudilo nájemné skoro z celého města.

A jestliže ten izraelský major (který měl na starosti týlové zabezpečení) potvrdí informace, které Jestřábovi poskytli jeho staří známí z CIA, bude jasné, že Buffalo Corporation se zabývá ještě něčím jiným - něčím, co by mohlo mít pro majitele řečené firmy (pokud to byl ten samý Arab, který dal tolik zabrat realitním agentům na Sv. Tomáši) nedozírné důsledky.

Zpráva byla jednoznačná a MacKenzie nepotřeboval nic jiného, než aby mu ji zmíněný vojenský hodnostář potvrdil. CIA totiž vypátrala, že nejdůležitějším dodavatelem petrochemických výrobků a paliva pro izraelskou armádu za války byla téměř neznámá americká firma - jistá Buffalo Corporation.

Takže šejk Azaz-Varak nejenže vlastnil půlku Tel Avivu, ale dokonce během konfliktu dodával Izraeli potřebný materiál, aby mu káhirští fanatici nezdemolovali majetek.

Taková informace vyžaduje zámožský telefonní hovor, říkal si MacKenzie Hawkins. Hovor se šejchátem Azaz-Kuvajt.

Devereaux ocenil, jak na něj byla letuška Air France milá, jenže jídlo by ocenil mnohem víc. Boeing 727 totiž neměl na palubě žádné potraviny, ty budou nakládat až v Paříži. Zřejmě (nebyl si jist, že to pochopil správně) se německá zásobovací auta zdržela v zácpě na dálnici způsobené ruskou vojenskou kolonou a to, co v letadle zbylo, rozkradl letištní personál v Praze. A vůbec, v Paříži vaří líp.

Sam tedy kouřil jednu cigaretu za druhou (přistihl se dokonce, že žvýká kousky tabáku) a pokoušel se soustředit na MacKenzieho Hawkinse. Na sedadle vedle něj se rozvaloval nějaký vyznavač východního náboženství (nejspíš Sikh) s hnědou, trochu našedlou pletí, úzkou černou bradkou, fialovým turbanem a pichlavýma očima, které kdyby nepatřily člověku, mohly by patřit kryse. O to bylo snadnější uvažovat o MacKenziem, nedalo se čekat, že by se během letu mezi nimi rozproudila živá zábava.

Takže Hawkins získal už třicet milionů a zbývalo mu jen obrat toho arabského šejka, který byl poslední plánovanou obětí. Ať MacKenzie v těch zpravodajských lejtrech vyšťáral cokoli, muselo to mít razanci neutronové pumy.

Panebože!

Čtyřicet milionů!

Co s tím proboha hodlá dělat? Jaké „vybavení a pomocný personál“ chce nakupovat - a co může být takhle nekřesťanský drahé?

Jistěže člověk nemůže unášet papeže s prázdnou kapsou, ale na druhé straně - je k tomu skutečně zapotřebí tolika peněz, že by pokryly italský státní dluh?

Jistě bylo jen to, že Hawkinsův plán únosu v sobě zahrnoval přesuny obrovských peněžních částek. A ti, kdo tyto peníze přijmou, se stanou ipso facto spoluviníky zločinu století! Další věc, která mohla Samovi posloužit: jestliže se mu podaří získat jména aspoň několika Macových dodavatelů, mohl by je vystrašit, až by zalezli a neodvážili se vystrčit hlavy. Jestřáb pochopitelně nebude nikomu říkat Ano, tu železnici koupím, protože chci unést papeže a budu ji k tomu potřebovat.

To by sotva udělal zkušený generál, který svého času přechytračil půlku pašeráků drog v Jihovýchodní Asii. Něco jiného by ovšem bylo, kdyby se s tím dotyčným spojil Sam a prohlásil: Pamatujete se na tu dráhu, co chcete prodat tomu fousatému kreténovi? Chce ji použít k tomu, aby unesl papeže. Spěte sladce. Nikdo by mu ten kus železnice

neprodal, a kdyby se mu podařilo zabránit jednomu prodeji, mohl by zabránit i dalším. MacKenzie byl voják a věděl, že fungující zásobování je nutnou podmínkou každé úspěšné operace. Bez něj se musí měnit - nebo i rušit - celé strategie. Tak praví vojenské evangelium.

Ano, uvažoval Devereaux s pohledem upřeným na německý soumrak za oknem hladového letounu Air France. Stojí to za pokus. Společně s jeho prvním záměrem - zjistit, jak hodlá Jestřáb ten únos vůbec provést - a s druhým - vypátrat, čím přesně MacKenzie své investory vydírá - to byla třetí důležitá součást jeho plánu.

Sam zavřel oči a v duchu si promítal obrazy z dávné minulosti.

Stál v přízemí jejich rodinného domku v Quincy, Massachusetts, a na velkém stole uprostřed pokoje jezdil pořád dokola miniaturní vláček, proplétal se mezi titěrnými keříčky, vjížděl na mrňavé mosty a mizel v malinkatých tunelech. Něco ho však na té scéně zarazilo: kromě mašinky a tendru byly všechny vagony úplně stejné a nesly nápis: Mrazičí vůz. Potraviny.

Na letišti Orly nařídili cestujícím do Alžíru, aby zůstali v letadle.

Devereauxovi to bylo celkem jedno - poté, co spatřil bílé nákladní auto, které zastavilo u letounu a z něhož začali lidé v bílých pláštích vykládat čisté a lesklé ocelové krabice. Dokonce se přátelsky usmál na svého krysookého souseda, přičemž si všiml, že se mu fialový turban svezl do čela. Sam ho na to mohl upozornit - už dávno věděl, že i naprosto neznámí lidé ocení, když jim řeknete, že mají rozepnutý poklopec - ovšem vzhledem k tomu, že na Orly přistoupilo ještě několik oturbanovaných hlav, které pozdravily jeho spolusedícího, aniž ho na něco upozorňovaly, zůstal raději zticha. Asi se to nehodí, napadlo ho, a kromě toho i ti noví Indové měli turbany tak nějak šejdrem. Třeba je to u téhle náboženské sekty zvykem.

Ostatně Sam nedokázal dlouho přemýšlet o ničem jiném než o lesklých ocelových krabicích, které se nyní nacházely v bezpečí uvnitř trupu letadla a z ohřivačů vysílaly neskutečně rozkošné závaný escalope de veau, tournedos, sauce Béarnaise, a pokud se nemýlil, vepřové kotlety au poivre. Bůh přece jenom existoval a usmíval se na Air France! Ach, Bože - Devereaux letmo spočítal, kolik hodin vlastně nejedl, a došel k číslu třicet šest.

Z reproduktorů v kabině se ozvala nezřetelná slova a Boeing začal rolovat na start. O dvě minuty později už letěli vzduchem a letušky začaly rozdávat jedinou literaturu, která Sama v tuto chvíli zajímala: jídelní lístky.

Objednával si dále než kdokoli jiný v letadle, hlavně proto, že mu tekly sliny a musel při řeči často polykat. Pak následovala nekonečná hodina čekání, obvykle by Samovi nijak nekonečná nepřipadala, protože by ji vyplnil koktejly, jenže dnes nemohl pít, jak se mu svíral žaludek.

Konečně nadešel čas večere: letuška procházela uličkou, rozdávala ubrousky a příbory a znovu upřesňovala objednávky vína. Sam se nedokázal ovládnout a natahoval krk přes opěradlo: vůně z kuchyně ho připravovala o rozum, jak mu vnikala do nozder a vyvolávala záplavu slin.

Pochopitelně, že se to muselo stát zrovna teď!

Ten podivně vyhlížející Sikh vedle něj vyskočil ze sedadla a strhl si turban z hlavy: v záhybech látky se objevil velký revolver, který se zarachocením dopadl na podlahu. Krysooký se shýbl, zvedl jej a zařval:

„Ajíí! Ajíí! Ajíí! Al Fatah! Al Fatah! Ajíí!“

Na tento signál se po celé délce trupu začala ozývat kakofonie „Ajíí“ a „Al Fatah“. Krysooký si odněkud z kalhot vytáhl dlouhou dýku.

Sam na něj vyjeveně zíral.

Ten člověk nebyl Sikh. Byl to Arab. Zatracený špinavý Palestinec.

Co jiného?

Letuška se dívala přímo na vražedné ostří a do prsou měla zaraženou hlaveň pistole. Snažila se ze všech sil, aby skryla svůj strach, aniž by se jí to nějak valně dařilo.

„Honem! Ke kapitánovi - honem!“ ječel Palestinec. „Tohle letadlo poletí do Alžíru! Tak si to přeje Al Fatah! Do Alžíru! Jedině do Alžíru!“

Jinak všichni zemřete. Zemřete!“

„Mais oui, monsieur,“ volala letuška. „Tohle letadlo letí do Alžíru!“

Přesně podle letového řádu, monsieur!“

Toto prohlášení Araba zdrtilo. Jeho divoké, pronikavé oči se dočasně změnily v dvě blátivé kaluže se záblesky nejistoty uprostřed bahna.

Netrvalo však dlouho a znovu se v nich objevila zuřivost, krutost a žízeň po krvi.

Roztál vzduch dýkou a začal mávat pistolí, jeho démonický řev byl s to roztříštit tlusté sklo v oknech - naštěstí se tak nestalo.

„Ajíí! Ajíí! Arafat! Slyšte, co vám praví Arafat - vy židovští psi a křesťanská prasata! Nedostanete jíst ani pít, dokud nepřistaneme! Tak pravil Arafat!“

Někde hluboko v Samově podvědomí zazněl tichý hlásek: Tak, a je to v prdeli, brácho.

15

Režisér sebou škubl: při krescendu v Musettině valčíku to vzaly dvojce housle a tři lesní rohy falešně. Konec jednání byl zase v trupu - jako obvykle.

Zapsal si poznámku, že to musí sdělit dirigentovi, kterého viděl, jak se za svým pultíkem blaženě usmívá, aniž by zřejmě disonanci zaregistroval. To se koneckonců dalo pochopit - sluch už mu přece jenom nesloužil tak, jako kdysi.

Režisér si také povšiml, že osvětlovač zase usnul nebo šel na záchod - jako obvykle. Výsledkem bylo, že reflektor ozařoval vyjeveného flétnistu dole v orchestru, a nikoli Mimi na jevišti. Zapsal si poznámku.

Samotné jeviště představovalo další problém, vlastně hned dva: létací dveře do kavárny někdo totiž pověsil vzhůru

nohama a vyříznutý trojúhelníček u podlahy odhaloval divákům pohled na několik párů bosých nohou, které podupávaly za scénou. Druhým problémem byl praktikábl nalevo: uvolnil se, takže Rodolfovi po něm sklouzla noha a roztrhl si přitom kalhoty až do rozkroku.

Režisér si povzdechl a zapsal si další dvě poznámky.

Další tradiční zpracování Pucciniho Bohémy - tradiční pro tuhle divadelní společnost. Mannaggia!

Když dopsal poslední vykřičník za svou šestadvacátou poznámkou tohoto večera, k jeho pultíku se přikolébál zástupce šéfa pokladny a podával mu vzkaz.

Zpráva patřila Guidovi Frescobaldimu, a protože všechno bylo lepší a zábavnější než sledovat zbytek jednání, režisér dopis rozložil a začal číst.

Znenadání zalapal po dechu: z tohoto starého Frescobaldiho klepne pepka, pokud ovšem Guida vůbec může něco takového klepnout.

Na lístečku stálo, že v sále je přítomna novinářka a že se chce po představení s Frescobaldim sejít.

Režisér smutně pokýval hlavou, vzpomněl si na Guidovy slzy a zoufalé protesty, když ho naposledy vyslyšel novinář. Vlastně tehdy byli dva - jeden z Říma a druhý Číňan, který většinu času mlčel. Oba komunisté.

Frescobaldiho ani tak nevyvedl z míry samotný rozhovor jako článek, který na jeho základě vyšel v novinách.

Chudý operní umělec bojuje za kulturní povznesení národa, zatímco jeho bratranec papež si žije v přepychu získaném z potu a krve utlačovaných dělníků a rolníků!

Tak zněl titulky na první stránce komunistického deníku Lo Popolo.

Ve článku se pak hovořilo o tom, jak neúnávní novináři listu Lo Popolo, vždy připravení odkrývat zločiny prokletého kapitálu spojeného s prohnitou církví, objevili, jaká strašná nespravedlnost je páchána na tomto příbuzném a v podstatě dvojníkovy nejmocnějšího a nejdespotičtějšího náboženského vůdce. Jak se jistý Guido Frescobaldi obětoval svému umění, kdežto jeho bratranec, papež Francesco, jen okrádá zbožný lid. Jak Guido používá svůj velký talent ke službě masám, aniž by bažil po hmotné odměně, spokojen jen s tím, že jeho práce přispívá k duchovnímu povznesení národa. A jak se tím liší od svého bratrance papeže, který nepřispěl k blahu společnosti ničím kromě nových způsobů, jak okrádat chudáky. Guido Frescobaldi je živoucí světec a jeho bratranec padouch, pořádající ve vatikánských sklepeních šílené orgie na hromadách zlata.

Režisér toho o Guidově bratranci mnoho nevěděl - tím méně o vatikánských sklepeních - ale Frescobaldiho znal dobře. Reportér deníku Lo Popolo načrtl portrét, který se Guidovi, jehož všichni znali, příliš nepodobal - jenže svět mimo Miláno si mohl přečíst právě jenom o tomhle vymyšleném Guidovi. Lo Popolo se v úvodníku zmínil o tom, že tento šokující příspěvek bude přetištěn ve všech socialistických novinách na světě, Čínu nevyjímaje.

Co se tenkrát Frescobaldi nazlobil a nakřičel! Z jeho křiku zazníval stud a zloba podvedeného člověka. Režisér doufal, že se mu během přestavby scény podaří Guida najít a vzkaz mu předat, to však nebylo zdaleka tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. A nechat mu lístek v šatně by bylo zbytečné, protože by ho Guido nikdy nenašel.

Role Alcindora totiž pro Guida Frescobaldiho představovala vstup na výsluní operní slávy, jediný triumf v jeho životě, který do poslední minuty zasvětil své milované musice. Byl to důkaz, že vytrvalost může někdy slavit úspěch namísto talentu.

Události na jevišti - a pochopitelně i jeho vlastní výkon dokázaly Guida dojmout natolik, že se po celou dobu přestavby scény potloukal po zákulisí se zvlhlýma očima a s hlavou hrdě vztyčenou při vědomí, že ze sebe vydal všechno, aby potěšil návštěvníky divadelní společnosti La Stala Minuscolo, druhořadé odnože světově proslulé scény.

La Stala Minuscolo sloužila jednak jako cvičiště pro mladé a jednak jako odkladiště pro staré zpěváky, nezkušení ptáčci zpěváci tu mohli poprvé zatřepotat svými hlasovými křídélky a vznést se, kdežto ti staří tu měli zajištěné zaměstnání až do okamžiku, kdy je Velký Dirigent povolá k sobě na nebeskou scénu.

Režisér si vzkaz pro Guida přečetl ještě jednou: dnes večer seděla v jevišti jakási novinářka jménem signora Greenbergová, která toužila po rozhovoru s Frescobaldim. Doporučení nepocházelo od nikoho menšího než od Informační Servizio americké armády a režisér dobře věděl, proč signora Greenbergová přiložila doporučení ke vzkazu. Od té doby, kdy ti komunisté sepsali svůj hanebný článek, Guido odmítal promluvit byť i jen slovo s kýmkoli od novin. Nechal si dokonce narůst hustý mroží knír a plnovous, aby se co možná nejméně podobal papeži.

Ti bolševici byli stejně hloupí. Lo Popolo se ze zvyku pořád snažil šťourat do Vatikánu, jenže brzy jim došlo, co už dávno věděl každý kromě nich: papež Francesco nebyl z těch, které by mohli očernit. Na to byl příliš milý.

Guido Frescobaldi je také milý, uvažoval režisér. Častokrát spolu proseděli většinu noci u lahve - on, padesátiletý režiséřský Sisyfos a o mnoho starší charakterní herec, který celý život obětoval hudbě.

Skutečný životní příběh Guida Frescobaldiho byl přece taky dramatický!

Ani sám Puccini by se za něj nemusel stydět!

Tak především, žil jen pro svou zbožňovanou operu, všechno ostatní pro něj mělo jen druhořadý význam, sloužilo jen k tomu, aby jeho hudbomilovná duše neopustila tělo. Před mnoha lety byl ženat a po šesti letech od něj žena utekla i se šesti dětmi zpátky do své rodné víscky poblíž Padovy, na víceméně bohatý statek svého otce. Rodina Frescobaldiů na tom totiž nikdy nebyla zvlášť špatně, a pokud zrovna Guido neměl dostatek prostředků, bylo tomu tak pouze na základě jeho volby a ničeho jiného. Frescobaldiové byli bohatá rodina, stejně jako jejich bratranec Bombaliniové, kteří si mohli dovolit, aby se jejich třetí syn, Giovanni stal knězem - a Bůh ví, že to nestálo málo peněz!

Jenže Guido neměl zájem ani o církev, ani o obchod, ani o zemědělství.

Toužil jenom po hudbě, lépe řečeno po opeře. Tak dlouho otravoval svého otce i matku, až ho poslali do Říma na akademii, kde se brzy ukázalo, že Guidova láska k hudbě daleko převyšuje jeho nadání.

Frescobaldi možná nepostrádal italský žár a typického ducha, ovšem na druhé straně mu chyběl hudební sluch. Papá

Frescobaldi nakonec začal být nervozní: spousta Guidových nových známých byla non sono stabile - chodili divně oblečení.

A tak papá Guidovi v jeho dvaadvaceti letech nařídil, aby se vrátil do své vsi na sever od Padovy. Už studoval v Římě osm let a žádný pokrok se nedostavil. A co víc, nikdo mu nenabídl zaměstnání - rozhodně ne v oblasti hudby - takže se zdálo, že tudy cesta nevede.

Guidovi to bylo samozřejmě jedno: nejvíc mu záleželo na tom, aby se mohl věnovat něčemu, co aspoň souviselo s hudbou. Papá to nedokázal pochopit a zároveň ho odmítl dále podporovat, takže se Guido volky nevolky musel vrátit.

Frescobaldi starší měl svého syna k tomu, aby se oženil se svou vesnickou sestřenicí Rosou Bombaliniovou, které dělalo potíže najít si manžela, když to udělá, dá mu papá jako svatební dar gramofon, aby si mohl poslouchat tu svou hudbu, kdy bude chtít. A když si Rosu nevezme, papá ho roztrhne vejpl.

Takže oněch šest let, která jeho bratranec a nyní i švagr Otec Giovanni Bombalini trávil na studiích ve Vatikánu a na cestách po zapadlých končinách světa, Guido Frescobaldi žil ve vynuceném svazku se stokilovým balíkem sobectví a hysterie, který si říkal Rosa.

Ráno o sedmém výročí svatby to Guido vzdal. Probudil se s výkřikem, začal rozbíjet okna a házet mísy se špagetami po zdech. Poté oznámil Rose, že ona a jejich šest dětí jsou ty nejodpornější kreatury na světě, jaké kdy potkal.

Basta! Čeho je moc, toho je příliš!

Rosa svolala děti a utekla domů na statek, Guido se vydal do města, kde měl jeho otec obchod s těstovinami. Tam sebral láhev kečupu, hodil ji papíncovi do obličeje a navždy zmizel z Padovy. Do Milána.

Když už mu zlý osud nechce dovolit, aby se stal slavným operním tenorem, aspoň bude blízko velkých zpěváků a skvělé hudby.

Klidně bude pucovat záchody, zametat jeviště, zašívát kostýmy, nosit v komparsu kopí. Prostě cokoliv!

Bude žít v La Scale!

A to se Frescobaldimu dařilo víc než čtyřicet let. Pomalu, ale jistě postupoval od pucování záchodů k zametání, od zašívání ke kopím.

Nakonec ho obšťastnili prvními několika slovy na jevišti - Ani tak nejde o to, abys zpíval, Guido. Spíš mluvit, víš? - a naprostá opravdovost jeho citů z něj v okamžiku udělala oblíbence nenáročných operních návštěvníků. Návštěvníků La Scala Minuscolo, kde lístky nestály tolik.

Frescobaldi se stal oddaným sluhou múz a milovaným maskotem zároveň. Vždycky byl ochoten zaskočit při zkouškách a jeho vědomosti udivovaly každého, kdo s nimi přišel do styku.

Za celá ta léta způsobil Guido někomu potíže jenom jednou, a to ještě nebyla jeho vina. Šlo pochopitelně o pokus listu Lo Popolo zdiskreditovat jeho bratrance. Naštěstí se komunističtí novináři nedozvěděli o Frescobaldiho sňatku s papežovou sestrou, dalo by jim to určitě dost práce, protože Rosa Bombaliniová se ujedla k smrti už před třiceti lety.

Režisér svižně vykořčil k Frescobaldiho šatně. Pozdě. Ta dáma, která právě hovořila s Guidem, nemohl být nikdo jiný než signora Greenbergová: vypadala jako pravá Američanka a měla - ech - velké přednosti. Její italština zněla ovšem trochu podivně, protahovala slova, jako by zívala, i když nevypadala ani v nejmenším ospale.

„Víte, signore Frescobaldi, účelem toho všeho je, abychom postavili na hlavu všechny ty bláboly, co uveřejnili ti komunisté.“

„Ach ano, prosím!“ zvolal Guido prosebně. „To bylo ohavné! Na světě nenajdete lepšího člověka, než je můj drahý bratranec, Il Papa.“

Pořád si vyčítám, co jsem to jen způsobil!“

„Jsem si jistá, že vás z ničeho neobviňuje: Mluví o vás tak hezky.“

„Ano, ano, to je celý on,“ odvětil Frescobaldi a zvlhlá očka mu mrkala. „Když jsme byli ještě kluci, hrávali jsme si spolu. Giovanni - promiňte, papež Francesco - byl ze všech mých bratrů a bratranců nejlepší. Byl to dobrý chlap, i když byl ještě chlapec - rozumíte? A jak mu to myslelo!“

„Rád vás zase uvidím,“ prohlásila signora. „Zatím jsme ještě neurčili přesné datum, ale doufám, že se s ním necháte vyfotografovat.“

Guido Frescobaldi si nemohl pomoci, aniž by přitom ztratil jedinou špetku důstojnosti, tiše plakal.

„Takový laskavý člověk! To víte, že když vyšly ty hrozné noviny, poslal mi vlastnoručně psaný vzkaz: ‚Guido, drahý bratranče a příteli, proč jsi o sobě nedal tak dlouho vědět? Až přijedeš do Říma, zastav se u mne. Zahrajeme si bocce, postavil jsem na zahradě hřiště. Žehná Ti Tvůj Giouanni.‘“

Frescobaldi si osušil oči cípem odmaskovací utěrky. „Ani náznak zlosti nebo nespokojenosti. Jinak by mě pochopitelně ani nenapadlo obtěžovat takovou osobnost. Kdo jsem já proti němu?“

„Víš, že to nebyla vaše chyba. A pochopte, že váš bratranec by byl nerad, kdyby se vědělo, že plánujeme tuhle odpověď komunistům. V téhle politické situaci -“

„Ani slovo!“ přerušil ji Guido. „Budu mlčet jako hrob! Až se mi ozvete, hned se rozjedu do Říma. Kdyby to bylo třeba kdybych měl zrovna vystupovat, nechám, ať za mě zaskočí moji učedníci. Diváci budou možná házet rajčata, ovšem pro Francesca udělám cokoliv!“

„To jistě ocení.“

„Víte,“ spustil Frescobaldi tišším hlasem a naklonil se na židli, „že kdybych si oholil tenhle knír, tak bych vypadal úplně jako můj vysoko postavený bratranec?“

„Myslíte úplně?“

„Byli jsme si podobní už od dětství.“

„Nikdy bych si toho nevšimla. Ale když o tom tak mluvíte, vidím tu jistou podobu...“

Režisér potichu zavřel dveře. Byly předtím pootevřené, neviděli ho a nemělo smysl je vyrušovat. Guida by to jistě

rozrušilo - v šatně nebylo mnoho místa. Takže Frescobaldi se pojede podívat za svým bratrancem papežem. Buonissimo! Třeba se mu podaří papeže přesvědčit, aby vrazil pár lir do La Scalá Minuscolo. Docela by se jim hodily.

Ten zpěv byl opravdu příšerný.

„Ají! Al Fatah! Arafat!“

Rozeřvaní palestínští revolucionáři se prodrali dveřmi na schody a odtud na betonovou plochu letiště Dar el Beida, přitom se objímali, líbali a mávali kolem sebe dýkami. Jeden nešťastník při těch radovánkách přišel o prst, ale nikomu to zřejmě náladu nezkažilo. Pod vedením Krysookého se skupinka rozběhla k plotu, který obklopoval letiště.

Nikdo se je nepokoušel zadržet - naopak, správa letiště dokonce nechala jejich směrem natočit světlomety, aby lépe viděli na cestu.

Zodpovědné orgány pochopily, že ti pitomeci budou chtít opustit prostor jedině takhle: odejít dveřmi a přes terminál by pro ně znamenalo obrovskou ostudu. A kromě toho, každý toužil po tom, aby Palestinci vypadli co nejrychleji, nedalo se říct, že by prospívali turistickému ruchu.

Jakmile poslední Palestinec zmizel z paluby, vrhl se Sam do kuchyňky Air France. Zbytečně. Air France si dokázala i uprostřed napjaté situace udržet chladnou hlavu i finanční důvtip. Zářivé kovové kontejnery ležely na svém místě, připraveny pro další nápor cestujících.

„Přece jsem si zaplatil za jídlo!“ řičel Sam.

„Bohužel,“ opáčila letuška s mdlým úsměvem. „Předpisy zakazují podávat jídlo po přistání.“

„Proboha, vždyť nás unesli!“

„Na letence máte napsáno Alžír. Jsme v Alžíru. Na zemi. Přistáli jsme. Nemůžu vám dát nic k jídlu.“

„To je nelidskost!“

„To je Air France, monsieur.“

Devereaux proklopýtal alžírskou celníci. V ruce držel čtyři americké pětidolarovky, rozložené jako vějíř karet. Každý ze čtyř alžírských celníků v řadě si vzal jednu, usmál se a předal ho kolegovi, aniž by ho požádal o otevření zavazadla. Konečně si mohl Sam sebrat kufr a vydat se do letištní restaurace.

Zavřeno z důvodu náboženského svátku.

Jízda taxíkem z letiště do hotelu Aletti na Rue de l'Enur El Khettabi mu ani neuklidnila nervy, ani neukonejšila jeho zoufalé prázdný žaludek. Auto bylo staré a rozvrzané a stejně tak řidič, cesta z letiště do města se pak vinula nesčetnými serpentínami a po strmých svazích, na nichž měl pasažér patrně vypustit duši.

„Je mi velice líto, monsieur Devereaux,“ pronesl dohněda zbarvený recepční dokonalou angličtinou. „Celý Alžír drží půst až do východu slunce. Taková je Mohamedova vůle.“

Sam se naklonil přes mramorovou přepážku a ztišil hlas.

„Poslyšte, chápu, že každý má právo uznávat náboženství jaké chce, jenže já jsem už dlouho nejedl a mám tu trochu peněz...“

„Monsieur!“ Recepční pohoršeně zamrkal a vztyčil se v celé své výši sto padesáti centimetrů. „Mohamedova vůle! Alláhovo přikázání!“

„Ježíšku na křížku! Já mám snad vidiny!“ Výkřik se ozval z druhého konce hotelové haly. Světla tu bylo poskrovnu a postava stála zahalena ve stínu, jedině, co Sam poznal, bylo, že hlas je hluboký a že patří ženě. Možná ho už někdy předtím slyšel, nebyl si jistý. Koneckonců si v tu chvíli nemohl být jistý zhora ničím - na takovém místě jako hotelová hala v Alžíru, uprostřed mohamedánského náboženského svátku a v posledním stadiu smrti hladem. Žádná jistota nemohla existovat.

Pak se postava vydala směrem k němu, rozrážejíc vzduch před sebou párem majestátních řader.

Plná a kulatá. No jasně. Proč se vůbec snažil vypadat překvapeně?

Deset milionů - třicet, čtyřicet milionů už ho vůbec nemohlo vyvést z míry. Proč by ho tedy měl vyvádět z míry pohled na druhou ženu MacKenzieho Hawkinse?

Ležel na posteli a ona mu na čelo přitiskla chladivý vlhký ručník.

Před šesti hodinami mu stáhla boty, ponožky a košili, načež ho požádala, aby se klidně natáhl a přestal se klepat. Vlastně mu to rozkázala.

A když už bude v tom, ať přestane blábolit o nesmyslech jako nacisté a kuřecí trus a Arabové, co chtějí vyhazovat letadla do povětří, protože letí tam, kam mají. Takové hlouposti!

To se ovšem odehrálo před šesti hodinami. Během té doby se jí podařilo odpoutat jeho myšlenky od jídla, od MacKenzieho Hawkinse a nějakého šejka jménem Azaz-Varak, i - panebože! - od únosu papeže.

Díky ní se z příšerného šílenství stala obyčejná noční můra. Jmenovala se Madge, pokud si vzpomínal, v obýváku Reginy Greenbergové seděla hned vedle něho a vždycky, když chtěla něco zdůraznit, se k němu natáhla a chytla ho za loket. To si pamatoval velice přesně, protože pokaždé, když to dělala, jí Plná a kulatá málem roztrhla blůzku - stejně jako teď hedvábnou košilkou.

„Ještě chvíli vydrž,“ konejšila ho hlubokým hlasem, kterému jako by se nedostávalo dechu. „Recepční slíbil, že dostaneš první jídlo, které udělají. Hlavně se uvolni.“

„Pověz mi to znova.“

„O tom jídle?“

„Ne. O tom, jak ses dostala sem do Alžíru. Aspoň nebudu myslet na jídlo.“

„A začneš zase blábolit. Ty mi to prostě nechceš věřit.“

„Třeba mi něco uniklo -“

„Jenom si ze mě utahuješ,“ broukla Madge a nebezpečně se nad něj naklonila, aby mu upravila ručník na čele. „Tak dobře. Stručně a jasně: můj nebožtík manžel byl jedním z největších dovozců afrického umění na západním pobřeží. Vedl

největší galerii v Kalifornii. Když zemřel, měl objednáno za sto tisíc dolarů sošek Musso-Grossai ze sedmáctého století. Co já mám proboha dělat s pěti sty nahatými pygmeji? No vážně! Udělal bys přesně to, co já - pokusil by ses zrušit objednávku a dostat peníze zpátky. A všechny obchody s Musso-

Grossai se dělají v Alžíru - zatraceně, už zase!“

Devereaux se nedokázal ovládnout: smál se, až mu slzy tekly po tvářích. „Promiň. Je to prostě líp vymyšlený než výlet do Londýna, dovolená od záletného manžela. Nebo kulinářský kurs v Berlíně. Páni, to je prostě nádhera! Pět set nahatejch pygmejů! To sis vymyslela sama, nebo ti to poradil Mac?“

„Když ty jsi hrozně podezírajej.“ Madge se jemně usmála a sebrala mu z čela ručnik. „Takhle se nedá žít. Teď vydrž, namočíš ti ho do studené vody. Snídani přinesou tak za čtvrt hodinky.“ Vstala a zamyšleně vyhlédla z okna, venku se objevovaly první oranžové paprsky přicházejícího dne. „Slunce už vychází.“

Devereaux ji pozoroval: úsvit zvýrazňoval její obdivuhodnou postavu, pozlacoval kaštanové vlasy a její tvář jako by zářila nějakým vnitřním světlem. Nebyla už mladá, ale vypadala svým způsobem líp, než kdyby mladá byla, měla v sobě jakousi otevřenost, která dokázala přijmout vlastní věk jako fakt a zároveň se mu vysmát. Taková upřímnost si Sama dokázala získat.

„Vypadáš kouzelně,“ přiznal.

„Ty taky,“ odpověděla tiše. „Máš obličej, o jakém jeden můj starý známý říkal, že je to tvář, kterou člověk rád pozná. Díváš se lidem do očí. Ten můj přítel vždycky tvrdil: ‚Dívej se lidem do očí, zvlášť v davu - uvidíš, jestli tě poslouchají.‘ A proč to nepřiznat, říkal to Mac.“

Už je to dávno. Možná to zní hloupě.“

„Vůbec ne. Podle očí se pozná, jestli tě někdo poslouchá. Jeden můj známý chodil ve Washingtonu na večírky a celý večer tam opakoval jediné slovo: ‚hamburger‘, nic víc. Přisahal mi, že devadesát procent lidí kolem na to odpovídalo ‚Zajímavé. To si budu muset prostudovat‘ nebo ‚Už jste o tom mluvil s náměstkem?‘ Vždycky poznal, kdo bude takhle reagovat, protože dotyčný se pořád díval někam jinam - víš, ten můj známý nebyl žádná důležitá osobnost.“

Madge se tiše zasmála a jejich oči se setkaly. „Lidi jako on mi připadají důležití.“

„Jsi milá.“

„Ano, snažím se.“ Znova vyhlédla z okna. „MacKenzie taky tvrdil, že spousta lidí se pokouší vyhnout své přirozené touze zajímat se o druhé - jako by zájem znamenal slabost. Povídal mi: ‚Sakra, Midgey, já se o lidi zajímám a žádný parchant si nedovolí říct, že bych byl slaboch!‘ A taky že ne.“

„Podle mě je zájem o druhé jiný způsob, jak být milý,“ přihříval Devereaux svou poslední poklonu.

Ten nejlepší způsob,“ prohlásila Madge cestou do koupelny.

„Hned jsem tady.“

Zavřela dveře a Sam si pro sebe opakoval: Spousta lidí se pokouší vyhnout své přirozené touze zajímat se o druhé. MacKenzie byl přece jenom složitější osobnost, než kolik bylo Devereauxovi milé. Aspoň do chvíle, než mu přinesou snídani.

Dveře koupelny se otevřely a v nich stála Madge s úsměvem na rtech a s veselými očima - znak toho, že si dobře uvědomovala, jak vypadá. Už neměla košilku, místo ní měla ěadra zahalená rozkošnou krajkovou podprsenkou barvy slonoviny. Kalhotky zvýrazňovaly dokonalou linii jejich stehů a odkrývaly bílou kůži, která lákala k doteku.

Došla k posteli a vzala ho za ruku, načež se posadila a nahnula se nad něj, její neuvěřitelné polokoule se ho dotkly a Sam začal dýchat poněkud přerývaně. Políbila ho, rozepjala mu opasek a lehkými, rychlými pohyby mu stáhla kalhoty.

„No ne, majore, vy jste myslel na pěkný věci -“

V ten moment zazvonil telefon.

Vesmír se opět vymkl z kloubů a zdravý rozum se utopil v náhlém přílivu hysterie. Sladká pohoda, krajková podprsenka a jemná kůže přestaly existovat. Na jejich místo nastoupily arabské výkřiky, rozkazy a pohružky strašlivými tresty, pokud nebudou příkazy splněny.

„Kdybyste přestal povykovat o prasatech, psech a zmijích, snad bych dokázal pochopit, co mi chcete říct,“ prohlásil Sam a držel si sluchátko dál od ucha. „Jenom jsem řekl, že zrovna teď nikam nemůžu.“

„Jsem vyslanec šejka Azaz-Varaka!“

„Co to k čertu je?“

„Prase křesťanský!“

„Prase křesťanský? Nemyslíte snad prase domácí?“

„Ticho! Azaz-Varak je bohem všech chánů! Je pánem pouštních větrů, má oči sokola a odvahu všech lvů z Judeje, je to princ hromu!“

„Tak na co potřebuje mě?“ zeptal se Sam a neochotně připustil, že si vzpomněl na jméno Hawkinsovy čtvrté oběti. Posledních deset milionů.

Ježíši Kriste! Vždyť o tom teď uvažuje stejně nevzrušeně jako o deseti krabičkách sušenek!

„Mlč, pse! Nebo ti uřízneme uši a přiškvaříme je k tvému nevyslovitelnému.“

„Tak ale ksakru, tohle se mi nelíbí! Buď začnete mluvit slušně, nebo zavěsím - je tady dáma.“

„Prosím, pane Deveroo,“ ozval se arabský hlas znenadání jemně, skoro prosebně. „Při Alláhovi a pro jeho lásku, nedělejte potíže. Jinak uříznou uši mně a přiškvaří mi je k nevyslovitelnému. Musíme okamžitě odjet do Tizi Ouzou.“

„Tizi co?“

„Ouzou, pane Deveroo.“

„Ouzou? Říkáte Ouzou?“

Náhle se zcela bez varování přihodila věc, kterou si Sam ani nedokázal představit. Madge vyskočila a vyrvala mu sluchátko z ruky.

„Dej mi to,“ poručila. „Tizi Ouzou znám, jednou jsme tam byli s manželem. Strašný místo! Tak poslouchej, ať jsi kdo chceš koukej, ať máš zatraceně dobrej důvod štvát máho přítele tady až do Tizi Ouzou, do té díry na konci světa! Kde není slušnej hotel ani restaurace, a to nemluvím o toaletách!“

Žena si několik vteřin držela sluchátko u ucha a krátce přikyvovala.

Sam mohl slyšet kňourání na druhém konci drátu.

„Poslyš, Madge, já bych to snad přece -“

„Klid. Tenhle parchant ani není z Alžíru... Ano... Ano... Dobře.“

Pojedeme tam oba!... Mě nezajímá, co si o tom myslíš, ty pouštní kryso - tak to prostě bude a hotovo! ... To jsou tvoje uši, kamaráde... A ještě něco. Jakmile tam dorazíme, chci, aby měl tady můj přítel připravený pořádný jídlo, rozumíš?

Žádný suchary z velbloudího trusu, jasný? Tak dobře, za pět minut.“

Zavěsila a usmála se na Devereauxe, který ležel na lůžku částečně nahý a docela bledý.

„Bylo to od tebe milé, ale nemuselas -“

„Neblázní. Ty tyhle lidi neznáš, já ano. Musíš s nima jednat tvrdě - pak jsou úplně neškodní, i přes ty svoje zatracené nože. A vůbec, myslíš, že bych tě mohla jenom na minutku opustit? Když vím, na jaký pěkný věci jsi myslel? Dokonce i v tomhle stavu.“ Ještě jednou ho políbila. „To je fakt skoro dojemný.“

Devereaux se připravil na to, že v jeho stavu by ho snadno mohly potkat halucinace, na co však připraven nebyl, byli dva beduíni, které potkal v hale hotelu Aletti.

Peter Lorre a Boris Karlofi: o něco mladší než na posledních fotografiích, které Sam viděl, ale jinak to byli oni.

Na následujících dvacet minut si vzpomínal jen matně, i když věděl, že si musí zachovat jasnou hlavu. Azaz-Varak (ať byl kdokoli a kdekoli) znamenal posledního z investorů a nastal čas, aby začal dávat dohromady svůj protiútok.

Peter Lorre seděl vpředu vedle Borise, který řídil. Vůz se proplétal ulicemi a v zatáčkách se téměř otíral o rohy alžírských domů, v polovině strmého kopce Devereauxovi došlo, že míří na letiště Dar el Beida.

„To poletíme letadlem?“ zeptal se bystře.

Odpověděla mu Madge, která seděla vedle něho. „No jasně, drahoušku.“

Tizi Ouzou leží asi tři sta kilometrů na východ. Autem by nám to trvalo věčnost. Nezapomínej, že to tam znám.“

Devereaux na ni pohlédl, mlčky se podívil a zašeptal: „Nezapomínám.“

Jedině nechápu, proč jsi tady. Víš, do čeho ses zapletla? Víš vůbec, co děláš?“

„Snažím se ti pomoci.“

„Tohle tvrdila Rosemary Woodsová taky.“

Vnitřek vrtulníku byl jen o něco menší než hala Pennsylvánského nádraží. Všude se válely polštáře, u každého sedadla stála vodní dýmka přiletovaná ke zdi a s jakýmsi Bunsenovým kahanem pod sebou.

Asi po třech minutách letu se Samovi dostalo první potrawy, na kterou se pamatoval: titěrný šálek hořké černé tekutiny, která voněla trochu jako káva a více jako lékořice smíchaná se zkaženými sardinkami.

Vypil ji jedním douškem, zkřivil obličej a podíval se na drobného sluhu, který mu ji nalil, ten zatím manipuloval s nějakými kolečky na vodní dýmce a přikládal k hořáku sirku. Odněkud vytáhl dlouhou gumovou hadičku s náústkem a podal ji Samovi.

Sam si ji vzal a začal ji zkoumat. Asi mu to nijak zvlášť neprospěje, ovšem na druhé straně bylo dobře mít v puse aspoň něco. V jeho stavu bylo všechno lepší než agonie, jakou zakoušel. Strčil si náústek mezi zuby a zatáhl.

Nebyl to ani tak kouř, spíš pára, sladká a páchnoucí zároveň.

Opravdu, velice příjemné. Po pravdě řečeno strašně milé. Dokonce svým způsobem vzrušující.

Dal si ještě šluka a pak honem další, podíval se na Madge, která se rozvalovala na polštářích naproti němu.

„Nebude ti to vadit, miláčku?“ slyšel se, jak mluví. „Byla bys tak hodná a svlékla se?“

„Na tvém místě bych toho radši nechala,“ opáčila žena vzrušujícím šepotem.

Šeptala skutečně? Její hlas mu zněl v uších v několika hlasitostech zároveň.

„Napřed blůzku, když dovolíš.“ Znovu si nebyl jistý, že to mluví on sám. „A pak bys mohla odložit sukni a trochu přitout tančit. Ano, to by myslím bylo to pravé.“

„Polož to, ksakru!“

„Ono to stojí?“

Vdechoval její vůni a bolest žaludku záhadným způsobem zmizela, místo ní cítil, jak se jeho tělo naplňuje neznámou silou. Teď mohl dokázat velké věci, byl - jak se to říká? - pánem pouštních větrů, princ hromu, vrhač blesků. Měl odvahu všech lvů z Judeje.

„To nekouříš Lucky Strike, k čertu! To je čistej hašíš!“

„Ha - co?“ Informace dorazila k té malé části jeho mozku, která ještě fungovala. Co to proboha vyvádí? Vyplivl náústek a pokusil se vyrovnat letadlo - musela to být helikoptéra, protože se pořád točila dokola. Judejský lev se scvrkával a scvrkával, až se z něj stalo přítulné koťátko.

Tehdy zaslechl kňouravá slova Petera Lorra, který vyšel z pilotní kabiny. „Letíme na jiho jihovýchod od Tizi-Ouzou.“

„Jak to?“ Madge se nesnažila skrývat zuřivost. „Říkal jsi, že letíme do Tizi a ne někam jinam! Mám přátele na Rue Joucif, ty hnido, a můj nebožtík udělal spoustu věcí pro alžírskou vládu!“

„Tisíckrát se omlouvám, paní z Deverou, ale mou vlastí je Azaz-“

Kuvajť a můj šejk je šejk šejků, bůh všech chánů, sokolí oko, lev z -“

„Když mě voláš tmoou..!“ Sam najednou zjistil, že zpívá, nebo se mu aspoň zdálo, že to zpívá on.

„Mlčte, majore!“ zařvala Madge.

„Sáám - sááám v noci, kdys měla být moou-“

„Budeš mlčet!“ vřeštěla žena.

„Přišlo mi, že se to hodí,“ mumlal Sam.

„Kam letíme?“ zeptala se Madge knouravého Araba, který se na Devereauxe díval, jako by Američan patřil pod zámek.

„Sto dvacet kilometrů jihovýchodně od Tizi-Ouzou leží část pouště, kudy procházejí jen občas beduínské kmeny. Je to dost z ruky, ideální místo pro tajnou schůzku. Tam stojí stan šejka všech šejků a boha všech chánů. Veliký Azaz-Varak přiletěl ze svého nejsvětějšího království, aby se setkal se špinavým psem jménem Deverou.“

„Když tě volám tmoou - Deverou - jenom tmoou-“

„Tak budeš už držet hubu!“

16

Mapy ležely všude, kam oko dohlédlo: na hotelovém lůžku, na konferenčním stolku, rozházené po zemi, opřené o zrcadlo na prádelníku a rozložené na gauči. Byly to silniční mapy, železniční mapy, mapy s vytýčenými vrstevnicemi, geologické a botanické mapy a dokonce letecké snímky brané z výšky 150, 450, 1500 a 6000 metrů.

Kromě toho ještě 363 fotografií pořizovaných ze země, na nichž byl zobrazen každý kousek studovaného prostoru.

Nic se nesmělo ponechat náhodě.

Před pěti minutami se konečně rozhodl. Realitní agent vysoce diskrétní a spolehlivé mezinárodní firmy Les Chateaux Suisse des Grands Sicles se dostaví každou chvíli a pochopitelně inkognito - inkognito bylo ostatně heslem společnosti.

Mac si vybral zastrčený hrad v kantonu Valais, na jih od Zermattu, poblíž Champoluc. Pozemek čítající dvě stě akrů ležel ve stínu Matterhornu a byl téměř nepřístupný.

Rozhodující pro něj byly dva faktory: především terén, který měl být pokud možno co nejvíce podobný bodu dotyku s protivníkem (jak se jej Hawkins rozhodl pojmenovat). Každá zatáčka, stoupání, svah nebo kopeček, který by se mohl objevit na přestupové nebo ústupové trase z bodu dotyku, musel být znázorněn co možná nejpřesněji. Kdyby cvičiště neodpovídalo budoucímu bojišti, neměly by manévry žádný význam.

Druhým faktorem byla právě nepřístupnost pozemku. Jeho operační základna, jak začal Mac svůj pronajatý hrad nazývat, musela být dokonale odříznuta od všech venkovských silnic a zabezpečená proti leteckému průzkumu, musela ležet v terénu, kde by bylo možné v několika vteřinách zamaskovat a ukrýt jakoukoli techniku a kde by zároveň mohlo aspoň dva měsíce žít a cvičit minimálně dvanáct mužů.

Hrad, o který šlo, měl všechny uvedené vlastnosti. Navíc neležel příliš daleko od Curychu, kam Pastýřská společnost převede svůj kapitál, na to dohlédne Devereaux, stejně jako na vlastní pronájem hradu.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře. MacKenzie opatrně překročil rozložené mapy a fotografie a zamířil ke dveřím, kde se postavil k rámu a zašeptal:

„Monsieur D'Artagnan?“ Firma Les Chateaux Suisse byla zvyklá používat pseudonymy.

„Oui, mon général,“ zněla tichá odpověď z chodby.

Hawkins otevřel a vpustil dovnitř nenápadného obtlouklého pána ve středních letech. I ten jeho navoskovaný knír vypadal nenápadně, pomyslel si MacKenzie, dalo by práci si ho všimnout v davu, tak málo toho na něm bylo zvláštního.

„Vidím, že jste si už prostudoval informace, které jsme vám zaslali,“ spustil Monsieur D'Artagnan s přízvukem, který je běžný na západ od Alsaska-Lotrinska. Zřejmě nepatřil k těm, kdo ztrácejí čas planými zdvořilostmi, a Jestřáb mu za to byl neskonale vděčný.

„Ano. Už jsem se rozhodl.“

„Který tedy?“

„Chateau Machenfeld.“

„Ahh, Le Machenfeld! Magnifique - extraordinaire! Ani nevíte, jaké kapitoly historie se odehrály na jeho zvlněných loukách, jaké bitvy proběhly pod jeho žulovými okny! Kromě toho, inženýrská síť je naprosto moderní a uspokojí i ty nejnáročnější požadavky. Výtečná volba, monsieur, a já vám gratuluji. Doufám, že vy i vaše skupina věřících bratří budete spokojeni.“

D'Artagnan hrábl do náprsní kapsy a vytáhl nejtlustší obálku, jakou kdy Hawkins viděl. Vzpomněl si, že vysoce diskrétní firma není přítelkyní kufříků a aktovek, tolik důvěrných informací uložených na jednom místě znamená příliš velké nebezpečí, a proto agenti nosili u sebe jen to, co nezbytně potřebovali.

„To jsou nájemní podmínky?“

„Oui, mon général. Připravené k podpisu tím jménem, které jste si po dohodě s firmou vybral. A ke složení půlročního nájmu předem, pochopitelně.“

„Nu, než se k tomu dostaneme, rád bych si ty podmínky ještě jednou prošel.“

„Jsou snad nějaké změny, monsieur?“

„Ne. Jen se chci ujistit, že jste všechno správně pochopili.“

„Budte bez obav, mon général, všechno jsme pochopili,“ usmál se D'Artagnan. „Sám jste vyslovil své požadavky, já je vlastnoručně zapsal, jak je u naší společnosti zvykem, a vy jste s jejich psanou formou souhlasil. Tady, můžete se přesvědčit.“ Podal Hawkinsovi papíry.

„Myslím, že víte sám, že bychom se nikdy neodvážili měnit požadavky svých zákazníků. My jen vyhledáme odpovídající hrad a zjistíme, zda zákaznickovy požadavky neodporují podmínkám majitele, který chce nemovitost pronajmout. To jsem provedl u všech hradů, které přicházely v úvahu - ani v jednom případě nenastaly problémy.“

MacKenzie si vzal dokumenty a protančil mezi mapami a fotografiemi k pohovce. Jednou rukou odhodil dva velké situační plány a posadil se.

„Chci si být jist, že to, co čtu, je to, co jsem slyšel.“

„Můžete se ptát, jak je libo. Jak je u Les Chateaux Suisse des Grands Sicles zvykem, každý agent je dokonale obeznámen se všemi podrobnostmi. Až se dohodneme, všechny dokumenty se ofotografují na mikrofilmy a uloží do trezorů v Ženevě. Doporučujeme vám, abyste provedl totéž se svými kopiemi - takhle na ně zaručeně nikdo nepřijde.“

Hawkins četl nahlas. „Vzhledem k tomu, že první strana, dále jen nájemce, přebírá nemovitost in-nomen-incognitum...“ Mac přelétl očima na konec papíru. „...a vzhledem k absenci communicatumdirectorum mezi stranou... a stranou... Sakra, vy chlapi se vyznáte v tajnejch operacích!“

D'Artagnan se usmál a jeho navoskovaný knír se lehce nadzvedl.

„Můžete se ptát, monsieur.“

Tím to začalo.

Firmě Les Chateaux Suisse des Grands Sicles se nedala upřít důkladnost a přesnost - aspoň ve světle nájemní smlouvy, která od chvíle podpisu neměla spatřit denní světlo.

Především, všechna jména a totožnosti zúčastněných byly nedotknutelné a nesměly se nikdy vyrazit žádné osobě, organizaci, soudu ani vládě. Žádný zákon, národní ani mezinárodní, nemohl tuto smlouvu zrušit, smlouva sama byla svým vlastním zákonem. Platby firmě se provádějí buď hotově, nebo pokladním šekem, v případě Pastýřské společnosti převodem z konta na Kajmanských ostrovech.

Kdykoli by bylo třeba vysvětlit „zdroj příjmů“, stane se tak pouze v případě naprosté nutnosti a ve snaze odradit případné další zvědavce.

V případě Pastýřské společnosti je „zdrojem“ volné sdružení mezinárodních dobrodinců, kteří se zabývají studiem a podporou historického náboženství.

Veškeré zásobování, vybavení, dopravu a služby poskytne zcela důvěrně firma Les Chateaux des Grands Sicles prostřednictvím svých poboček v Zermattu, Interlaken, Chamonix a Grenoblu. Všechny důležité dodávky pro Chateau Machenfeld se uskuteční mezi půlnocí a čtvrtou hodinou ranní. Řidiči, mechanici a další pracovníci budou, pokud možno, z řad Pastýřské společnosti, nebude-li to možné, mohou být k dodávkám použiti pouze ti zaměstnanci Les Chateaux Suisse, kteří u firmy bez problémů pracují déle než deset let.

Všechny platby se provedou předem v závislosti na účetní hodnotě nemovitosti plus čtyřicet procent příplatek za důvěrné služby.

„To není málo,“ namítl MacKenzie.

„Naše spektrum činností je široké,“ ohradil se D'Artagnan. „Nejsme tu pro ty, kteří shánějí maličkosti. Myslíme, že náš poplatek je toho dostatečným důkazem.“

To tedy ano, pomyslel si Jestřáb. „Poplatek“ za uzavření nájemní smlouvy - pokud k tomu dojde - činí pět set tisíc dolarů.

„Děláte svou práci dobře, pane D'Artagnane,“ prohlásil nakonec Hawkins a uchopil plnicí pero.

„Jste v dobrých rukou, monsieur. Za několik dní, jak se říká, zmizíte ze světa.“

„S tím si nedělejte starosti. Každý, koho znám - tedy úplně každý - bude jenom rád, že o mně už nikdy neuslyší. Zdá se, že kam přijdu, dělám jenom potíže.“ Jestřáb se tiše zasmál pod vousy a podepsal se jménem George Washington Rappaport.

D'Artagnan opustil pokoj s pokladním šekem na částku

1.495.000,00 \$ vystaveným na Admirální banku na Kajmanských ostrovech.

Jestřáb sebral několik fotografií a vydal se s nimi ke gauči.

Když si sedal, uvědomil si, že samotný majestátní vzhled hradu Machenfeld nestačí, potřebuje ještě mužstvo, které by mohl na získaném pozemku cvičit. Jenže bývalý generálporučík MacKenzie Hawkins, dvakrát oceněný Čestnou medailí Kongresu, si věděl rady i v tomto případě. Do dotyku s nepřítelem zbývalo ještě několik měsíců, operace však již začala.

Docela by ho zajímalo, jak to jde Samovi a Midgey. Sakra, ten chlapec se pěkně podívá po světě!

Vrtulník klesal a listy jeho rotoru vířily nad pouští oblaka písku, která byla tak hustá, že Sam poznal, že přistáli, jen díky zuchnutí podvozku, jak dosedl na zem a okamžitě zapadl do písečné duny.

Letěli poněkud dále, než se původně předpokládalo, došlo totiž k jistým problémům s navigací, přesněji řečeno, pilot se ztratil. Musela to být pilotova chyba, protože nikdo se ani neodvážil pomyslet na to, že by snad šejk Azaz-Varak rozbil svůj stan na nesprávném místě.

Nakonec však přece jen šejkovo ležení objevili.

Písek se usadil a Peter Lorre otevřel dveře. Slunce pálo a Sam se při vystupování z letounu chytil Madge za ruku, jestliže slunce pálo, písek se vařil.

„Kde to k čertu jsme?“

„Ajíí! Ajíí! Ajíí! Ajíí!“

Křik se ozýval ze všech stran a odevšad se sbíhali lidé. Arabové v turbanech, s burnusy třepotajícími se ve větru jako stovky bílých plachet, vylézali ze svých stanů a utíkali k nim. Peter Lorre a Boris Karlofi obestoupili Sama a popadli ho za ruce, jako kdyby vynášeli chciplé zvíře. Madge si stoupla před ně, tak trochu protektorsky, napadlo Sama - vypadala jako ředitelka jatek, která chce dát poslední příkazy řezníkům. Utíkající burnusy a turbany se zastavily a vytvořily uličku, která vedla na kopec k největšímu stanu ze všech.

Vzdych proťal nosový řev Petera Lorra. „Ajíí! Sokolí oko! Vrahač blesků! Bůh všech chánů a šejk všech šejků!“ Obrátil se k Samovi a zařval ještě silněji: „Na kolena, pse!“ „Cože?“ Devereaux se nechtěl hádat, jen měl pocit, že mu písek propálí kalhoty.

„Je lepší si kleknout,“ prohodil hlubokým hlasem Boris Karloff, „než si postát na žhavých uhlících.“

Písek byl skutečně dost nepohodlný a Sam, jak lidským soucitěm, přemýšlel, co asi udělá Madge, která měla nad vysokými botami jen krátkou sukýnku. Zašilhal jejím směrem.

Ten soucit jsem si mohl odpustit, napadlo ho. Madge totiž vůbec neklečela, jenom poodešla kousek stranou a stála dál zpřímá. Byl na ni úchvatný pohled.

„Potvoro,“ zašeptal.

„Hlavně neztratit hlavu,“ odvětila klidně. „To myslím obrazně - aspoň doufám.“

„Ajíí! Vizte pána hromu a blesku!“ říčel Peter Lorre.

Na konci uličky z burnusů a turbanů se u velkého stanu začalo něco hýbat. Dva poskoci rozhrnuli závěs a plácli sebou na zem, s tváří zabořenou do písku. Z temného otvoru se vyloupil muž, který dokonale zklamal očekávání vzbuzená obřadními přípravami na jeho příchod.

Pán hromu a blesku byl obyčejný vytáhlý Arab. Ze vstupního otvoru stanu na něj hleděla zřejmě nejošklivější tvář, jakou kdy Devereaux viděl: pod obrovským skobovitým nosem bylo vidět zkroucené rty, které vzbuzovaly dojem, že hustý černý knír raší Azaz-Varakovi z nosních dírek. Kůži (pokud byla vidět) měl nezdravě béžovou, což jen zdůrazňovalo hluboké tmavé kruhy pod očima s tučnými víčky.

Azaz-Varak se přibližoval, přitom čenichal nosem a cukal hlavou.

Jediný, na koho se díval, byla Madge. Když promluvil, zaznívala z jeho mečení jistá autorita.

„Ženy z mé lví sluje, z mého královského harému nechápou, jaká hrozná odpovědnost spočívá na mé dobrodružné osobě. Chtěla byste velblouda, paní?“

Madge zavrtěla hlavou také s nepopíratelnou autoritou. Azaz-

Varak z ní nespouštěl oči.

„Tak tedy dva velbloudy? Nebo letadlo?“

„Mám smutek,“ pronesla Madge sice uctivě, ale pevně. „Můj bohatý šejk zesnul právě po posledním novoluní. Víte, co praví zákon.“

Tučná očka Azaze-Varaka zasvítily nespokojeností, dvakrát mlaskl.

„Aa, to strašlivé břemeno naší víry. Musíte ještě vydržet dvě novoluní.

Ať dá Alláh vašemu šejkovi klidné spočinutí, třeba se pak stavíte v některém z mých paláců.“

„Uvidíme. Zatím má můj průvodce tady strašný hlad. Alláh si přeje, aby mne doprovázel, a to nebude možné, pokud omdlí.“

Azaz-Varak pohlédl na Sama jako na zahnívajíc mršinu.

„Má tedy dvojí poslání - jedno vznešené, druhé opovrženímhodné.

Pojď, pse, sem, do orlího stanu.“

„Tam máte jídlo, že jo?“ Devereaux se pokusil o co nejroztomilejší úsměv, zatímco se škrábal na nohy.

„Pojíme spolu, až projednáme naši záležitost. Modli se k Alláhovi, abychom skončili dřív, než přijde sníh ze severu. Máš u sebe tu nevyslovitelnou smlouvu?“

Devereaux přikývl. „Máte u sebe vepřovou kotletu?“

„Ticho!“ zaječel Peter Lorre.

„Paní,“ obrátil se Azaz-Varak k Madge, „moje služebnictvo je vám plně k dispozici. Mám krásné paláce, jistě by se vám v nich líbilo.“

„To zní zajímavě. Ještě uvidíme, kde budu za měsíc - nebo tak nějak.“

Zamrkala na šejka, jehož rty několikrát vlně zamlaskaly, než luskl prsty a vydal se ke svému stanu.

Minuty se změnilly v čtvrt hodiny, ty v hodinu a pak ještě ve dvě další. Devereaux z duše věřil, že nastává konec - slibná právnická kariéra ukončená smrtí hladem v zapomenutém kousku pouště, sto dvacet kilometrů jižně od jakéhosi nesmyslného Tizi-Ouzou v severní Africe.

Na jeho konci bylo směšné hlavně to, jak Azaz-Varak slabikoval jednotlivé věty zakládající smlouvy Pastýřské společnosti, zatímco mu osm až deset Arabů nahlíželo přes rameno a o něčem se zuřivě přeli.

Každou stránku prohlížel, jako by byla jediná, a každý právnický termín pečlivě rozebíral, aby v něm našel význam, který v něm zaručeně nebyl. Sam tu strašnou ironii dokonale chápal: vznešené právnické bláboly, které byly základem obživy každého právníka, měly teď způsobit jeho smrt.

Rozbolavělým mozkiem mu prolétl šílený nápad: kdyby se všechny právní dokumenty psaly tak, aby se daly pochopit mezi jednotlivými jidly, byla by jistě spravedlnost na mnohem vyšší úrovni a mnoho jeho známých právníků by bylo bez chleba.

Tu a tam mu některý z Azaz-Varakových pobočníků přinesl papír, ukázal na nějaký odstavec a zeptal se dokonalou angličtinou, co to má znamenat. Devereaux pokaždé vysvětlil, že to je standardní položka v každé smlouvě - a také ano - jako taková není důležitá.

Když tedy není důležitá, proč je psána takovým zmateným jazykem?

Skutečně důležité body se přece skrývají do matoucích slov, protože kdyby nebyly důležité, nebylo by třeba je skrývat.

A vůbec, dobré a správné věci se přece vyslovují jasně. Jenom špatné úmysly se musí halit do roucha tajemství. Neznamená snad slovo standardní špatný úmysl?

A tak dále. Až do chvíle, kdy Sam zařval. Nic víc. Prostě jenom zařval.

Azaz-Varak a jeho pobočníci se na něj podívali, pokývali hlavami, jako by chtěli říct „Máte naprostou pravdu“ a začali se zase bavit mezi sebou.

Když už ho začala obestírat temnota, zaslechl Sam mečení šejka šejků.

„K poušti dorazil sníh ze severu, nevyslovitelný. Tyto ohavné papíry jsou jako velbloudí stopy v písku nemají žádný

význam, rozhodně ne takový, že by mohl vzbudit hněv Alláha nebo jistých mezinárodních institucí. Má štedrá, vševědoucí osoba je podepsala - pochopitelně ne proto, že bych souhlasil s těmi nechutnými obviněními, která jsem slyšel, ale proto, abych sjednotil celý svět v lásce. Rozumiš, ty špinavý pse?“

Azaz-Varak se zvedl z hromady polštářů a nechal se doprovodit skupinou shrbených pobočníků k zástěně, která zakrývala zadní část stanu.

Peter Lorre došel k Samovi a podal mu zakládací smlouvu.

„Strč si to do kapsy. Bude líp, když na to sokolí oko už nikdy nepadne,“ zašeptal.

„Dá se sokol jíst?“

Mřavý Arab se na Sama vyjeveně zadíval. „Slzí ti oči, Abdule Deverou. Věř koránu, prvnímu odstavci čtvrté knihy.“

„Co to má ksakru být?“ Sam už skoro nemohl ani mluvit.

„Nevěřící byli pohoštěni a přestali být nevěřícími.“ „To znamená, že se bude jíst?“

„Přesně tak. Bůh všech chánů objednal své nejmilejší jídlo vařená velbloudí varlata se žaludkem z pouštní krysy.“

„Ajíí!“

Devereaux zbledl a vyskočil ze země. Pohár přetekl a nezbyvalo už nic jiného než smrt - a jak to tak vypadalo, smrt uprostřed výbuchu zuřivosti.

Budiž. Postaví se smrti tváří v tvář a nebude jí odporovat, nebude na nic myslet - jen na svůj bezmezný vztek. Proběhl kolem polštářů a rohoží ven ze stanu. Slunce zapadalo. Jeho život skončí v okamžiku, kdy poslední oranžové paprsky zmizí za obzorem.

Vařená varlata!

Krysi žaludek!

„Madge! Madge!“

Kdyby se mu jen podařilo ji najít! Mohla by přinést zprávu o jeho skonu matce a Aaronu Pinkusovi. Ať vědí, že zemřel statečně!

„Madge! Kde jsi?“

Když mu odpověděla, pocítil zvláštní závan obav, které většinou nenavštěvují ty, kdo mají každou chvíli zemřít.

„Ahoj, drahoušku! Pojď sem! Podívej, co tu mám.“

Sam se obrátil a opuchlé rty se mu roztráslly. Padesát metrů od něj stál vrtulník obklopený Araby, kteří jako jeden muž civěli do pilotní kabiny.

Jakoby v tranzu se Devereaux vydal ke skupince, Arabové bručeli a mečeli, ale nakonec ho pustili. Zachytil se okraje okna a nahlédl dovnitř - nedalo to moc práce, protože letoun při přistání zapadl po břicho do písku.

Z kontrolního panelu vrtulníku se ozvalo ohlušující praskání statické elektřiny, Madge seděla na místě druhého pilota s blůzkou rozepnutou ještě o několik knoflíčků níže.

Potom uslyšel mezi praskotem slova, která okamžitě zahнала jeho vyčerpání i hlad a nahradila je panickou hrůzou.

„Midgey! Midgey, jsi tam ještě?“

„Ano, Macu, jsem tady. To jenom Sam už skončil s tím - jak se honem jmenuje -“

„Zatraceně! Jak se mu vede?“

„Má pořád strašný hlad,“ odpověděla Madge a zkušeně manipulovala s páčkami a knoflíky na ovládacím panelu.

„Na stravovací náležitosti bude ještě dost času! Vojáci potřebují jíst, to je mi jasné, jenže napřed musí vyklidit palebnou čáru! A to dřív, než jim tam ustřelí zadek! Má ty papíry?“

„Čouhají mu z kapsy.“

„Ten chlapec je perfektní advokát, to mi věř. Jednou se dostane daleko! A teď odtamtud vypadněte, Midgey. Zavez ho na Dar el Beida a nalož ho do letadla do Zermattu, jak jsem říkal. Potvrď příjem a konec.“

„Rozumím, konec.“ Madge začala cvakat spínači jako stenografka na klávesnici psacího stroje. Přitom se otočila k Devereauxovi a usmála se na něj. „Teď si konečně odpočineš, Same. Mac říká, že si zasloužíš pořádnou dovolenou.“

„Kdo?... Kde?“

„V Zermattu, drahoušku. To je ve Švýcarsku.“

TŘETÍ DÍL

Hladký chod společnosti ve značné míře závisí na jejích řídicích pracovnících, jejichž zkušenosti a loajalita odpovídají cílům organizace a jejichž osobní zájmy ustupují zájmům společnosti jako celku.

Shepherdovy Zákony ekonomiky, Svazek CXIV, kapitola 92

17

Kardinál Ignatio Quartze, jehož ostré aristokratické rysy prozrazovaly staletí noblesse oblige, pobíhal po své vatikánské kanceláři k oknu s výhledem na Svatopetrské náměstí a zase zpátky. Jeho nosový hlas, který připomínal hvízdání letící kulky, zněl neskrývanou zuřivostí.

„Teď už ten vidlák Bombalini zašel příliš daleko! To ti povídám - tentokrát zostudil celou kurii, která ho - Běda nám nevědomým! - povznese tak vysoko!“

Kardinálovo posluchačstvo tvořil naducaný mnich s chlapeckým obličejem, který seděl - pokud mu to jeho hábit dovoľoval - na židli potažené purpurovým sametem uprostřed místnosti. Jeho růžové tváře a tučné rty možná nevypovídaly o šlechtickém původu jako rysy jeho nadřazeného, avšak naznačovaly stejnou, ne-li větší lásku k životu na vysoké noze. Když promluvil, znělo to spíše jako předení kočky.

„Byl a je jenom kompromisem, pane kardinále. Přece vás ujistili, že jeho zdraví mu nedovolí setrvat v úřadě dlouho.“

„Každý další den je moc dlouho!“

„Má jistě... vlastnosti, které jsou nám ku prospěchu. Například se mu podařilo umlčet většinu nepřátelsky naladěných sdělovacích prostředků, lidé se na něj dívají s láskou a dary církvi jsou skoro stejně tak vysoké jako za Roncalliho.“

„Prosím tě! O tom mi ani nemluv! K čemu je pokladna, která se rozpíná a stahuje jako tahací harmonika, protože Papežská stolice financuje každou pitomost, která toho tlustého sedláka napadne! A k čemu vůbec potřebujeme přátelsky naladěné sdělovací prostředky?“

Posílit se můžeme jedině bojem a to nikdo nechápe, nebo nechce chápat!“

„Já to chápu, pane kardinále. Opravdu -“

„Viděl jsi ho dneska?“ pokračoval Quartz, mnichovu větu ignoroval.

„Ponížil mne před lidmi! Otevřeně kritizoval moje africké investice!“

„Naprosto průhledný pokus zalíbit se tomu strašnému černochovi.

Pořád si na něco stěžuje.“

„A potom ještě začne vyprávět hlídačům vtipy - vtipy, představ si!

A jde mezi lidi v muzeu a sní tam zmrzlinu - zmrzlinu! - kterou mu nabídne nějaký špinavý Sicilián! Příště dá hajzlábě sto lir a lidi rozkradou záchody! Takové nehoráznosti! Svatý Petr se musí obracet v hrobě!“

„Nemůže to už dlouho trvat, kardinále.“

„Dost dlouho na to, aby zruinoval pokladnu a zaplnil kurii zoufalci a radikály!“

„Příští papež máte být vy. Střední stupeň kněžstva vás podporuje - taky se jim ledacos nelíbí, a i když mlčí, neznamená to, že by byli spokojeni.“

Kardinál se odmlčel a s protaženými ústy a pokleslou čelistí hleděl na náměstí.

„Věřím, že máme naději. A teď mi Ronaldo, podej ty plány mé vily v San Vincente. Vždycky mi uklidní nervy.“

„Jistě,“ přisvědčil mnich a vstal ze židle. „Hlavně klid. Až přijde léto, tak se toho vidláka Bombaliniho stejně zbavíte, pojede aspoň na šest týdnů do Castel Gandolfo.“

„Dej mi ty plány, Ronaldo! Jsem hrozně rozčilený, ale i uprostřed zmatku si dokážu zachovat jasný rozum a chladnou hlavu - dej sem ty plány, ty pederaste!“ zaječel kardinál.

Jakmile pobočník se svým nerozlučným poznámkovým blokem opustil místnost, papež Francesco I. vstal z vysokého bílého křesla potaženého sametem (takové sedadlo by jistě svatého Šebestiána dohnalo k šílenství) a přisedl si k novináře z Viva Gourmet na pohovku.

Okamžitě na něj zapůsobil její měkký, rytmický hlas, byl skutečně krásný a dokonale se hodil k tak zdravě vypadající ženě.

Pobočník navrhoval, aby rozhovor netrval déle než dvacet minut, papež však mínil, že by neměl trvat déle, než dokud neskončí. Novinářka se přitom trochu začervenala, Giovanni se tedy rozhodl ji trochu uklidnit, přešel do angličtiny a zeptal se jí, zda si myslí, že by si někdo při smyslech koupil poznámkový blok s namalovaným křížem. To ji rozesmálo, pobočník, který anglicky neuměl, zatím postával nerozhodně u dveří a svíral svůj blok jako papírovou relikvii.

Papeže napadlo, že bude muset pobočníka vyměnit, zase jeden mladý prelát, který se nechal zavést na scestí Ignatiem Quartzem.

Kardinál to vážně přeháněl - divže se nestěhoval do papežské rezidence, ačkoli byl starý papež ještě naživu. Jenže Francesco se již rozhodl: nedopustí, aby církev padla do hrabivých rukou Ignatia Quartz - už proto, že při mši drží pohár, jako by škrtil kuře.

Rozhovor s Lillian von Schnabeovou z Viva Gourmet byl příjemný a podnětný. Giovanni se rozpovídal o svých dvou oblíbených tématech - za prvé, dobrá a výživná jídla se dají připravit z levných surovin a mohou být ochucena jednoduchými kořeněnými omáčkami, za druhé, při dnešní drahotě je znakem ctnosti - o křesťanské lásce nemluvě - sdílet stůl se svým bližním.

Paní von Schnabeová okamžitě pochopila smysl jeho sdělení.

„Není to podobný případ, jako když Ježíš nasýtil zástup pěti chleby a dvěma slanečky?“

„Řekněme, že Ježíš nekázal k bohatším obyvatelům Nazaretu.

Většina jeho zázraků je založena na solidních psychologických principech, má drahá: já dám svůj koš ovoce, ty dáš svůj koš špaget - a máme špagety a ovoce. Tímhle spojením dosáhneme různorodosti a různorodost jsme zvyklí spojovat spíše s nadbytkem než s nedostatkem.“

„Navíc je to výživnější,“ dodala Lillian a přikývla.

„Perfetto. Chápete? Dva principios: snížit náklady a podělit se o zásoby.“

„To ale zní trochu socialisticky, nemyslíte?“

„Když mají lidé prázdné žaludky a ceny stoupají, nemají takové nálepky žádný význam. Na Borsa Valori - myslím na burze - nemají ve zvyku koše otevírat pro druhé, tam je prodávají. Na tom není nic špatného, protože je to jejich práce, a já také nemám na mysli burzovní makléře - ti obědvají v Grand Hotelu a mají k tomu účet na výlohy.

Koneckonců i to je v jistém smyslu princip „pěti chlebů a dvou slaneček“.“

Probrali mnoho receptů, které vycházely z vesnické stravy papežova dětství. Giovanni viděl, jak to na tu krásnou dámu s nádherným hlasem zapůsobilo. Sám se vyznal v zásadách správné výživy a jeho recepty přetékal uhlohydráty, proteiny, škrobem, kaloriemi, železem a všemi druhy vitamínů.

Lillian popsala snad půlku zápisníku, zapisovala si vše, co papež řekl, a jen občas ho požádala, aby jí vysvětlil nějaké slovo nebo obrat.

Asi po hodině přestala psát a položila Giovannimu otázku, které hned neporozuměl.

„A co vaše osobní nároky, Vaše Svatosti? Máte nějaké speciální požadavky na jídlo, které dostáváte?“

„Che cosa? Co tím myslíte?“

„Jsme to, co jíme - ne?“

„Doufám, že ne. Přece jen mi je přes sedmdesát, má drahá, a příliš mnoho cibule, oliv nebo pepře... To ovšem nemusíte v tom svém článku uvádět. Lidé v mém věku se pochopitelně v této oblasti přizpůsobují přirozeným potřebám.“

Lillian odložila tužku. „Nechtěla jsem vyzvídat, ale jste skutečně tak zajímavý člověk - a mě zas v Americe považují za jednoho z největších odborníků na výživu. Dejme tomu, že bych jen ráda zhodnotila, jak s vámi zacházejí vaši kuchaři.“

Ahh, řekl si Giovanni Bombalini, jak je to dávno, co o mne měla nějaká osoba opačného pohlaví takovou starost! Ani nepamatuju!

Oteklé jeptišky a zatrpklé ošetřovatelky, to ano, ale takhle přitažlivá žena... s takovým krásným hlasem...

„Tak tedy, moje drahá, ti otravní doktoři skutečně trvají na některých jídlech...“

Lillian se chopila tužky.

Mluvili ještě čtvrt hodiny, pak se ozvalo zaklepání na dveře. Francesco vstal a vrátil se do svého vysokého bílého křesla, které jako by vypadlo z nějakého historického velkofilmu.

Ve dveřích se objevil silně rozrušený kardinál Ignatio Quartze s kapesníkem u nosu.

„Promiňte, že ruším, Svatý Otče,“ spustil vztekle italsky, přičemž slovo „svatý“ vyslovil sice uctivě, ale s poněkud obscenním přízvukem.

„Právě jsem byl informován, že Vaší Svatosti se zlíbilo nesouhlasit s mými instrukcemi ohledně shromáždění Bankéřů Kristových.“

„Nesouhlasit - to je snad příliš silné slovo. Jenom jsem navrhl, aby komise celou věc ještě jednou zvážila. Zabrat celou Sixtinskou kapli na dva dny uprostřed jarní turistické sezóny se mi nezdá právě vhodné.“

„Pokud mi dovolíte projevit odlišný názor, Sixtinská kaple je naše nejoblíbenější a nejfrekventovanější místo. Všechna důležitá shromáždění se konají tam.“

„A tisíce lidí přijdou tím pádem o příležitost obdivovat její krásu.“

To není zrovna velká zásluha.“

„Nejsme lunapark, papeži Francesco.“ Z kardinálova krku se vydraly podivné zvuky, aristokratickým gestem se vysmrkal.

„Občas o tom pochybuji,“ namítl Giovanni. „Prodáváme všude takové spousty cetek - věděli jste, že tu máme stánek, kde jsou k dostání růžence z falešných drahokamů?“

„Prosím vás, Vaše Svatosti. Bankéři Kristovi opravdu očekávají, že se shromáždění bude konat v Sixtinské. Potřebujeme projednat důležité záležitosti -“

„Ano, milý kardinále. Přečetl jsem si zprávu. ‚Přirůstky v Kristu‘ jsou podle mne trochu přehnané, ale na druhou stranu předpokládám, že za tím stojí nějaké daňové výhody - nemám pravdu?“

Giovanni si najednou všiml Lillian, která uctivě, nicméně s rozhodností zavřela blok a dávala tím najevo, že touží odejít. Tak příjemné setkání to bylo! Nenechá si ho zkazit Quartzem - ten může počkat.

Obrátil se k té hezké dámě s krásným hlasem - pochopitelně anglicky, jazykem, kterému kardinál rozuměl jen matně.

„Promiňte nám naši nezdvornost, prosím. Tady ten rozčilený kardinál s vrtulí v nose mne opět usvědčil z mylného úsudku.“

„V tom případě musím říci, že jeho úsudek není zdaleka tak zdravý, jak se domnívá,“ odvětila Lillian, vstala a zastrčila notes do kabelky.

Pohlédla Giovannimu do očí a pronesla procítěně: „Nevím, jestli se sluší to říkat - nejsem ani katolička. Přesto vám to povím. Jste jeden z nejpřitažlivějších mužů, jaké jsem kdy potkala. Snad jsem vás tím neurazila.“

Giovanni Bombalini, papež Francesco L, Kristův zástupce na Zemi cítil, jak se mu v hlavě rojí vzpomínky staré půl století. Dobré vzpomínky - pochopitelně naprosto čisté, jak jinak? „A vy, má drahá, máte v sobě otevřenost - nehleďte na to, jak mylný je váš názor - která je přímo od Boha.“

„Jestli je to pravda, tak proto, že mne tomu naučil někdo, kdo vám je v mnohém podobný - i když málokdo by to byl ochoten uznat.“

„To mne těší. Předajte tomu někomu požehnání vesnického kněze.“

Lillian se usmála a vydala se ke dveřím, kde Quartze troubil fanfáry na kapesník a zpoza orlího nosu a úzkých rtů se mu dralo hlasité chrčení. Prelát ustoupil, aby mohla projít, přičemž se snažil ze všech sil tvářit, že ji nevidí. Lillian se tedy na chvíli zastavila a donutila ho, aby se na ni podíval, když dosáhla svého, mrkla na něj.

Sotva zavřela dveře, ozvala se jasná a pevná slova papeže Francesca, který ve svém spravedlivém hněvu spustil anglicky:

„Nemluv mi tu o Sixtinské kapli, Ignatio! Radši si popovídáme o těch plánech tvé vily v San Vincente, které jsem si vyžádal. Co mají být ta ‚bezpečnostní opatření‘? A jak to, že je mezi nimi sauna?“

Hawkins si rezervoval v první třídě Boeingu 747 společnosti Lufthansa hned dvě místa, potřeboval prostor a nemělo smysl obtěžovat nějakého nebohého spolucestujícího. Takhle si bude moci rozložit desky s dokumenty kolem sebe.

Schválně si vybral noční spoj do Curychu: cestující budou většinou diplomaté, bankéři a obchodníci zvyklí na transatlantické lety, kteří budou hlavně spát a nebudou mít zájem o seznamování se s novými lidmi, takže bude mít klid na svou práci.

Musí si totiž vybrat spolupracovníky, kterým hned z Curychu rozešle nabídky.

MacKenzie si nesl v kufríku obsažné osobní materiály, kterými se chtěl řídit při své volbě - poslední akta, která si oxerovoval ve zpravodajských archívech. Ti šťastní, které si zvolí, se stanou jeho mužstvem, malou armádou, která bude mít tu čest účastnit se nejneobvyklejšího manévru ve vojenské historii.

Každý z nich se po splnění úkolu vrátí domů jako nejbohatší muž ve své vlasti.

Pochopitelně, pokud to bude možné, každý z nich bude pocházet odjinud: hlavní zásada je, aby po skončení akce nikdo nevěděl o druhých.

Hawkinsův kufřík obsahoval akta o nejlepších agentech dublérech v databázích armády Spojených států. Všichni měli jednoho společného jmenovatele: v současné době se nacházeli na nuceném odpočinku.

Dublérství se totiž v poslední době přestávalo vyplácet a specialisté uvedení v dokumentech už dlouho nezavádili o žádný skutečně výnosný podnik, pro lidi jejich typu byla nečinnost prokletím, protože snižovala nejen jejich prestiž ve světě mezinárodního zločinu, ale i jejich životní úroveň.

Nabídka pěti set tisíc dolarů pro každého není v takové situaci nic, nad čím by se dalo s lehkým svědomím mávnout rukou. A každý potenciální rekrut si takovou částku zasloužil, všichni byli nejlepší ve svém oboru.

Všechno je otázka organizace - myslet a vymyslet. Každou činnost svěřit odborníkovi, každý pohyb načasovat na zlomek sekundy přesně.

To samozřejmě vyžaduje velitele, který dovede svou jednotku k dokonalosti, který se nezalekne výdajů za techniku a simulační prostředky, který v rámci možností vybuduje co nejpřesnější repliku budoucího bojiště. Zkrátka a dobře, je tu třeba zkušeného velícího generála.

A to je on sám!

Jakmile se mu podaří vybrat a shromáždit mužstvo, nastíní Mac základní strategii, načež svým důstojníkům dovolí, aby přednesli své návrhy a připomínky. Dobrý velitel vždy naslouchá svým podřízeným, i když nakonec je stejné rozhodnutí na něm.

Během několikátýdenního výcviku se ukáže, kde jsou silná místa a slabiny, cílem pak bude všechny slabiny odstranit. Čím méně členů bude mužstvo mít, tím lépe, ačkoli jich zase nesmí být tak málo, aby to oslabilo akceschopnost jednotky. Proto také dostane každý voják celý svůj žold - pět set tisíc najednou, po skončení akce. Pokud se nechá voják chytit, nedostane nic - tedy ne to, co původně čekal. Pochopitelně v takovém případě obdrží jeho rodina určitý malý příspěvek, jak je zvykem skoro ve všech armádách. Vojáci vždycky podávají v boji lepší výkony, když nemusí myslet na materiální zabezpečení svých rodin. A koneckonců, jsme přece lidi!

Pastýřská společnost rozešle příspěvky vyživovaným osobám ještě před zahájením vlastní operace, tyto částky se pak odečtou z celkové platby.

Sakra! Nejenže je profík, on je dokonce pořádně důkladný profík!

Kdyby mu ti pitomci v Pentagonu světili armádu, neměli by už nikdy problémy se sháněním dobrovolníků. Ti panáci totiž ani pořádně nerozuměli řádům. Pokud totiž voják bere řády takové, jaké jsou, a nesnaží se z nich vytlouct politický kapitál nebo v nich hledat omezilky - jsou to dobré řády. Ne sice bezchybné, ale funkční.

Ted' ovšem nebyl čas přemýšlet o pentagonských panácích.

Už se mu skoro podařilo armádu sestavit, bude potřebovat sedm odborností - maskování, demolice, sedativa, orientaci v terénu, letectví, výběr ústupových cest a elektroniku.

Sedm odborníků. Okruh potenciálních rekrutů se zatím zmenšil na dvanáct a MacKenzie věděl, že než doletí do Curychu, bude mít připraveno sedm jmen. Šlo jen o to, umět číst mezi řádky. Své nabídky rozešle z Curychu a ne z Machenfeldu - k Chateau Machenfeld nesmí směřovat jediná stopa.

I v Curychu bude muset postupovat opatrně, i když ne kvůli případným stopám - to ještě zvládne. Za žádnou cenu však nesmí padnout na Sama Devereauxe, který má dorazit několik hodin po jeho přiletu, na toho panikáře nebyl totiž připraven ani náhodou. Tenhle problém se mu jistě podaří lépe vyřešit za tlustými zdmi hradu Machenfeld.

Tak jako tak, řekl si Jestřáb, ani s tímhle bych si neměl dělat starosti - Devereauxe mají v práci děvčata a zatím se jedna jako druhá svého úkolu zhostily na výtečnou.

Byly prostě perfektní! Člověk by měl být rád, že má při sobě čtyři takové ženské.

„Za každým velkým mužem stojí jedna žena,“ tvrdil se, jenže za ním nestojí jedna, za ním stojí hned čtyři!

A lepší holky bys na světě nenašel. Sam si ani neuvědomuje, jaké má štěstí. Hawkins se rozhodl, že mu to v Machenfeldu poví.

Tedy zítra, pokud všechno půjde podle plánu.

Devereaux přecházel po nástupišti a hledal svůj vagon, situaci mu znepríjemňovalo neustálé řihání, které se mu dralo z hrdla. Celou cestu z Tizi Čertvíjak přes Alžír a Řím do Curychu neustále jedl. Madge se s ním přišla rozloučit na letiště Dar el Beida a při loučení mu nedovolila o nic víc než při jejich setkání v hale hotelu Aletti.

Sam si ovšem umínil, že už na ty ženské nebude myslet. Ať je k téhle práci pro Jestřába motivovalo cokoli, mohl to klidně přenechat Krafft-Ebingovi, on sám měl hlavu plnou jiných starostí.

Základní kapitál ve výši čtyřiceti milionů dolarů byl připraven, Hawkins má tedy vše, co potřebuje (vlastně zdaleka ne, jenže to je jiná otázka) a může celý ten cirkus spustit. Začne tedy s přípravami, sháněním potřebného vybavení a najímáním - jak to říkal? - „pomocného personálu“.

Panebože, pomocný personál! Aby mohl unést papeže!

Svět se zbláznil!

Ted' se musel soustředit na jediné: jak zastavit MacKenzieho Hawkinse.

Vlastně má před sebou dva cíle: druhým je nedostat se ani do vězení, ani do vražedných spárů mafie, britských lordů, nacistů a zvláště pak Arabů, kteří mu chtěli přiletovat nevyslovitelné k nevyslovitelnému.

Nakonec našel své kupé, které patřilo k typu, jaký proslavili Rex Harrison a Margaret Lockwoodová: stíny, tmavé sametové potahy a neutuchající dunění těžkých kol, samé příznaky nadcházející hrůzy.

Prosklené posuvné dveře, které se náhle otevírají a dovnitř vstupuje zlo.

Noční vlak, Orient Express... ruce pomalu šátrající v záhybech dlouhých tmavých plášťů, vytahující velké černé pistole... Vlak se rozjel.

„No ne! Nevěřím svým očím! To je přece major - zrovinka tady, ve starém dobrém Curychu!“

Nemělo smysl se tvářit překvapeně - koneckonců, teď byly na řadě melouny.

Regina Sommerville-Hawkins-Clark-Madison-Greenbergová stála v chodbičce a mluvila na něj přes okénko, nakonec otevřela dveře a naplnila kupé vůní rozkvetlé magnólie. Sam se posadil k oknu a jeho vlastní klid ho skoro udivoval.

„Mělas to perfektně načasovaný. Rozjelas to, jakmile se rozjel vlak. Kdybych se snažil vystoupit v Lucernu, určitě bys začala volat o pomoc.“

„Co to povidáš? Doufám, že jsi nezapomněl na hotel Beverly Hills - já na něj nezapomenu nikdy.“

„Mé vzpomínky nemají žádný začátek ani konec. Svět pořádá divoké orgie v tisících rozbitých zrcadel, onanujeme s představou Sodomy a Gomory před očima... A teď mi hlavně řekni, co děláš v Curychu, přesněji řečeno na hlavním nádraží, v tomhle vlaku a v tomhle vagoně.“

„Na tom nic není. Manny točí v Ženevě film pro United Artists.“

Nejspíš je to tak tvrdý porno, že se to nedá dělat ve Státech.“

„To je Ženeva, jenže tady jsme v Curychu. Zkus něco lepšího - Hawkinsův harém to přece dovede. Trošku víc fantazie!“

„Ne, vážně. Teď už mě urážíš!“ Regina rozhrnula kabát a dala si ruce v bok, vypadalo to, že na Devereauxe míří dva kanony. „A přitom si nemáš na co stěžovat! Jenom kvůli tobě odejdeme z domova, trmácíme se po světě, samé nepohodlí, všechno honem, honem - na kdeco dávat pozor, starat se o tebe tělesně i duševně, jenom aby ti někdo neublížil a abys měl všechno pohodlí - Panenko Marjá, co víc od nás můžeš chtít? A co z toho máme? Jenom nevděk!“

Regina se přestala tvářit vyzývavě a místo toho se dala do pláče, z kabelky vytáhla papírový kapesníček, sedla asi naproti Samovi a začala si otírat oči.

Malá, ztracená holčička, které ublížili. „No tak, no tak. To není fěr.“

Jako většina mužů byl i Sam proti ženským slzám bezmocný.

Regina sebou škubala potlačovanými vzlyky, Devereaux vstal a přiklekl k ní.

„No, no, všechno bude v pořádku. Všechno je v pořádku. Prosím tě, nebreč.“

V pauze mezi fňukáním na něj vrhla pohled plný vděčnosti. „Já myslela, že mě nenávidíš. Řekni, že to není pravda.“

„Jak bych tě mohl nenávidět? Jsi krásná - rozkošná - a hlavně proboha už přestaň brečet.“

Přitulila se k němu a přitiskla mu rty na ucho. „Promiň. To bude asi tím, jak jsem utahaná. Pořád to hrozný napětí - celý dny a noci jsem seděla u telefonu a dělala si starosti. Byla jsem zvědavá, co je s tebou. Strašně se mi po tobě stýskalo.“

Ginnin kabát je odděloval jako teplá, huňatá deka, do jejichž záhybů se mu nořily ruce. Vzala ho za ně a zavedla ho k ještě příjemnějším, teplejším a krásnějším výrůstkům, které měla pod blůzkou.

„To už je lepší. A teď už neplač.“ Nic lepšího ho nenapadlo. Zašeptala mu do ucha a zburcovala mu tím všechny žlázy v těle: „Pamatuješ se na ty báječný starý anglický filmy, co byly o vlacích, jako je tenhle?“

„Jasně. Rex Harrison zachraňuje Margaret Lockwoodovou před zlým Conradem Veidem.“

„Co kdybys zavřel dveře a zamknul? Taky bys mohl zatáhnout závěsy...“

Devereaux vyskočil, zamkl, zatáhl závěsy a obrátil se k Regině.

Ta si zatím svlékla kabát a mnohoslibně ho rozprostřela přes sedadlo.

Pod nimi znělo pravidelné dunění těžkých kol, jejich rytmus vyvolával smyslné představy. Za okny se míhala nádherná švýcarská krajina osvětlená zapadajícím sluncem.

„Kolik máme ještě času, než dorazíme do Zermattu?“ zeptal se.

„Dost,“ odpověděla s úsměvem a začala si rozepínat blůzku. „Přejet nemůžeme. Je to konečná.“

18

Hawkins se ubytoval v curyšském hotelu D'Accord pod cizím jménem, falešný pas zakoupil ve Washingtonu od jednoho agenta CIA, který zjistil, že po odchodu na odpočinek mu soud nedovolí vydat paměti. Agent mu nabízel ještě sadu falešných plnovousů a skrytých kamer, ovšem MacKenzie je odmítl. Jakmile se nastěhoval, vrátil se okamžitě zpátky do haly a za určitý obnos v hotovosti si zajistil spolupráci hlavní telefonní operátorky, protože onen obnos činil sto dolarů, ráda souhlasila s tím, že všechny telefonní hovory a telegramy pro Hawkinse bude přepojovat sama.

Ve svém pokoji pak rozprostřel na konferenční stolek sedmery desky se spisy (svůj definitivní výběr) a zjistil, že zakouší pocit nezměrného uspokojení. Sedm vybraných mužů patřilo k těm nejvychytralejším a nejzkušenějším provocateurs ve svém oboru, teď už zbývalo jen je najmout. MacKenzie si byl vědom toho, že na poli lánování lidí je jedním z nejlepších.

Věděl, že čtyřem z nich se dá zatelefonovat, zbývajícím třem bude třeba poslat telegram. Ty telefonní hovory nebudou přirozeně snadná záležitost, protože ani v jednom případě se mu hned napoprvé nepodaří hledaného odborníka zastihnout, nakonec je však sežene, a to pomocí různých kódů známých z minulosti. Bude tedy muset zavolat do jedné baskické rybářské osady na břehu Biskajského zálivu a potom do podobné osady na Krétě, třetí telefonát bude směřovat do Stockholmu, k sestře špiona, který se zatím živí jako baptistický pastor, a nakonec do Marseilles, kde dotyčný pracuje jako kormidelník remorkéru.

Lidé z celého světa! Kromě těch, kterým se dá zatelefonovat (Biskajský záliv, Kréta, Stockholm a Marseilles), musí telegrafovat do Athén, Říma a Bejrútu. To je, pane, záběr - sen každého ředitele zpravodajské služby!

MacKenzie si svlékl sako, hodil ho na postel a vytáhl si z náprsní kapsy čerstvý doutník, u něhož nejprve rozžvýkal konec a pak si zapálil. Bylo čtvrt na deset a vlak do Zermattu mu jede ve čtvrt na pět odpoledne.

Má tedy sedm hodin. Dobré znamení, kdyby na něco takového věřil - sedm hodin na sedm mužů.

Přinesl si troje desky k psacímu stolu a rozložil je před telefonním přístrojem: nejprve pošle telegramy.

Přesně dvacet dvě minuty před čtvrtou položil Jestřáb telefon a zaškrkl si červeně desky s nápisem Marseilles.

Poslední telefonické spojení bylo úspěšně zakončeno - zbývaly jen odpovědi na telegramy do Athén a Bejrútu. Řím se ozval již před dvěma hodinami, muž z Říma byl bez práce déle než všichni ostatní.

Všechny hovory proběhly naprosto hladce. V každém případě úvodní rozmluva s prostředníky - nebo prostřednicemi probíhala v uctivém, všeobecném, či dokonce abstraktním duchu. MacKenzie pokaždé použil ta správná slova - tiše a důvěrně. Každý expert, se kterým se chtěl spojit, mu obratem zavolal.

Nikdo nedělal potíže. MacKenzie své návrhy zahalil do všeobecně známého jazyka: klíčovým slovem byla zlatá hora, označení největšího výdělku, v jaký mohl agent doufat. Zlatá hora totiž znamenala pět set tisíc s malou zálohou pro případ nepředvídatelných okolností. Bezpečnostní opatření zahrnovala „uzavřené bankovní domy“, které neudržovaly styky s žádnou z mezinárodních bezpečnostních organizací, časový faktor ležel někde mezi šesti a osmi týdny, v závislosti na „technologii, kterou si složitý výrobní proces vyžádá“. K roli velitele ho kvalifikovaly služby všeho druhu prokázané vládám v jihovýchodní Asii, čehož důkazem byly jisté účty v ženevských bankách.

Pečlivý průzkum přinesl své ovoce. Jako jeden muž, všichni odborníci potřebovali zlatou horu.

Hawkins vstal od stolu a protáhl se, měl za sebou perný den, který však ještě zdaleka nekončil. Za dvacet minut bude muset odjet na nádraží, do té doby si musí promluvit s operátorkou a říci jí, co má vyřídit těm, kteří by ho snad sháněli. Příkazy budou jednoznačné: pokoj si pronajal na celý týden a do Curychu se vrátí za tři dny. Tehdy se s ním mohou spojit nebo nechat mu na sebe telefon. Ne že by se MacKenziem uchtělo vracet do Curychu, ale Athény a Bejrút měly zvláštní důležitost.

Zazvonil telefon. Athény.

O šest minut později si mohl Athény odškrtnout: další do party.

Jestřáb si přenesl ke dveřím svá nerozbalená zavazadla a přerovnal obsah kufříku, dokumenty o Bejrútu zasunul zvlášť, na lehce dostupné místo. Mrkl na hodinky: za tři minuty čtyři. Nemělo cenu to déle protahovat - je třeba vyrazit na nádraží. Ještě si zavolal operátorku a sdělil jí, že by rád nechal vzkaz.

Operátorka ho zdvořile přerušila.

„Jistě, mein Herr. Ale nemohlo by to chvilku počkat? Zrovna jsem vám chtěla přepojit mezistátní hovor. Z Bejrútu.“
Sakra!

Sam otevřel oči. Obrovskými francouzskými okny zářilo slunce a lehký větřík si pohrával s modrými závěsy. Rozhlédl se po pokoji, strop byl aspoň pět metrů vysoko a štuková výzdoba společně se složitě vyřezávanými dřevěnými obklady zdí naznačovaly, že spal na hradě.

Najednou se mu rozjasnilo: byl na hradě Machenfeld někde na jih od Zermattu. Za silnými vyřezávanými dveřmi ležela rozlehlá chodba s perskými koberci rozházenými po lesklých parketách a s těžkými mosaznými svícny. Z chodby se vycházelo na obrovské točité schodiště, které vedlo pod velikánskými křišťálovými lustry do haly, jež svou rozlohou připomínala spíše plesový sál. Tam se - mezi drahými starožitnostmi a renesančními obrazy - nacházely vstupní dveře, gigantická dubová brána nad mramorovými schody vedoucími ke kruhové příjezdové cestě, dost dlouhé na to, aby se na ni vešel celý pohřební průvod předsedy správní rady General Motors.

Co to Hawkins zase provedl? A jak?

Proč, panebože?

Na co mu takový hrad bude?

Devereaux se podíval na spící Reginu, na její tmavě hnědé vlasy rozhozené na polštáři a na její tvář opálenou kalifornským sluncem, naplň zakrytou záhyby prošíváné deky. Jestli o tom něco ví, určitě mu nic neřekne. Ze všech děvčat byla Ginny nejautoritativnější - vedla ho jako loutku až do chvíle, kdy konečně usnul. Podařilo se jí to částečně - ovšem pouze částečně - proto, že ho tak přitahovala, za jejím zdánlivě jemným magnóliovým zevnějškem se skrývala železná vůle. Byla to přirozená velitelka, která - stejně jako všichni lidé jejího založení - nacházela ve svém vůdčím postavení zdroj nezměrného potěšení. Své dary - tělesné i duševní - využívala s fantazií i s odvahou a dokonce se špetkou humoru: v jednom momentě mohla být zarytou moralistkou a hned nato se změnit v malou holčičku ztracenou uprostřed hořícího města. Chvilí představovala rozesmátou, vzrušující sirénu za dusné jižní noci a za okamžik zase tajuplnou Matu Hari, která dávala šeptem příkazy podezřelému vyhlížejícimu řidiči v temném koutku zermattského nádraží.

„Mack Feldman sedí u karlovarský soli!“

Tohle - pokud se Sam pamatoval - zašeptala do ucha tomu podivnému individuu v černém baretu a se zlatými zuby, jehož kočičí oči se nějak nedokázaly odtrhnout od její blůzy.

„Mack má dost!“ zněla šeptaná odpověď. „Dal si oči do květináče a nechal je v kufru od auta!“

Po této spíše nesrozumitelné větě Ginny přikývla, chytila Devereauxe za ruku a vyvlekla ho na ulici.

„Přendej si kufr do levý ruky a něco si pískej. Zajede do uličky a my na něj počkáme na rohu.“

„Proč to všechno? Levá ruka, pískání -“

„Dívají se na nás. Chtějí se ujistit, že nás nikdo nesleduje.“

Kam se na tohle hrabe Orient Express, pomyslel si Sam, ale nakonec si přece jen poslušně přehodil kufr do levé ruky a začal si pískat.

„Tohle ne, ty pitomče!“

„Proč ne? Já myslel, že to je nějaká hymna -“

„Jo. Tady tomu říkají Deutschland über Alles!“

Zněnil tedy nápěv, zatímco k Regině přistoupil nějaký jiný muž (tentokrát v dokonalém kabátě á la Conrad Veidt - i se sametovými klopami) a tiše promluvil:

„Máte ve voze bradavice.“

„A Mack Feldman má na prdýlce dolíčky,“ odvětila rychle polohlasem.

Během několika vteřin se zpoza rohu vyloupila černá limuzína, nasedli.

Začala hrozná dvouhodinová jízda, která vedla po klikatých, věčně někam stoupajících horských silnicích, osvětlených jen matným měsíčním světlem. Nakonec dojeli k jakési bráně, která nebyla branou, ale padacím mostem. Přes vodní příkop.

Opravdický vodní příkop! A pak další klikatá cesta do kopce, která končila na kruhovém příjezdu k největšímu venkovskému sídlu, jaké kdy Sam spatřil od chvíle, kdy byl jako chlapec na zájezdu ve Fontainebleau. Jenže ve Fontainebleau neměli žulové předprsně, kdežto tady ano - dokonce s tesanými vzory jako vystřiženými z Ivanhoa.

Nádherné místočko, tenhle Chateau Machenfeld, a to ho zatím viděl jenom v noci. Nebyl si tak docela jistý, jestli si ho chce prohlédnout za denního světla. Už na samotné představě takového kamenného monstra ve spojení s MacKenzie Hawkinsem bylo něco děsivého.

K čemu však měl tenhle hrad sloužit? Jestli si ten parchant chtěl zajistit pěkné velitelské stanoviště, proč si prostě nenajal Fenway Park? Aby takového sídlo udržel v chodu, musí tu mít spousty poskoků - a poskoci mluví. To vám řekne každý od Norimberku po newyorský soudní dvůr.

Regina pochopitelně mluvit nebude. (A jak by také ano vždyť nebyla žádný poskok.) Přesto se usilovně snažil z ní něco vytáhnout - celou cestu z Curychu, i když vlastně ne celou. Ale dobrou půlku určitě.

Tak spolu slovně šermovali, každý mluvil v jinotajích a nikdo se neodvážil žádného prohlášení, z něhož by se dalo něco odvodit. Přiznala - neměla ostatně na vybranou - že všechna děvčata souhlasila s tím, že se ve správnou chvíli objeví na správném místě, aby on, Sam, měl nějakou společnost a nepodlehл pokušením, která na něho mohla na takové dlouhé cestě čekat. A také, aby měl po ruce někoho spolehlivého, kdo by mu mohl předávat vzkazy a dávat na něj pozor. A co je na tom ksakru špatného? Kde jinde by našel takové starostlivé ženské, které by nemyslely na nic jiného než na jeho blaho? A staraly se, aby všechno vyřídil včas?

Věděla, o co se při té jeho cestě jedná?

Panenko Marjá, kdepak! Neptala se. Ani jedna z nich se na nic neptala.

Proč ne?

A proč jo? Jestřáb je požádal, aby se neptaly.

Copak ani jedna z nich si nemohla... dát dvě a dvě dohromady?

Tím chci proboha říct, že on přece necestoval jako nějaký americký agent s teplou vodou!

Ježíšku na křížku! Když byly vdané za Hawkinse - každá zvlášť, pochopitelně - tak měl vždycky co dělat s nějakými tajnými operacemi, o kterých věděly, že se na ně nesmí ptát.

Tedy už ale není v armádě!

No jo! Za to si může armáda sama! A tak dále.

Nakonec mu to začalo docházet. Regina není žádný blbec a stejně tak žádná z děvčat. Dělat někomu nastrčenou figurku, to nebyl jejich styl. Jestliže Ginny, Lillian, Madge nebo Anne něco konkrétního věděly, jako že nejspíš ano, nebudou mluvit ani na mučidlech. Jakmile by měly pocit, že došlo k nějakému úniku informací, hned by zařadily zpátečku a daly si pozor, aby se jejich činnost nedala s ničím spojit.

A rozhodně by to neprobíraly s ním.

V celém tom Jestřábově šíleném plánu byl ještě jeden problém:

Sam měl ty ženské doopravdy rád. Ať už je ke spolupráci s MacKenziem dohnalo cokoli, každá byla úplně svá, ucelená osobnost, a každá byla navýsost pravdomluvná - až ho to zaráželo. Kdyby se tedy rozhodl prozradit to, co věděl, nadělal by z nich spoluvince. Účastnice spiknutí. Na to ani nemusel být právník, aby to pochopil, a on právník byl.

Zatím byla ještě děvčata čistá. Možná ne úplně, ale z právního hlediska by se dalo diskutovat o tom, že nevěděla o ničem. Za takových okolností se nedá mluvit o spiknutí.

Děkuji vám, pane obhájce. Po zralé úvaze vám navrhuji, abyste svou fakultu požádal o vrácení školného.

Sam vyskočil z přehnaně velké postele s nebesy, jak nejrychleji mohl. Své trenýrky spatřil asi tak na půli cesty k francouzskému oknu, kam stejně mířil, a napadlo ho, jak to, že leží tak daleko od postele.

Pak si vzpomněl proč a musel se usmát.

Tedy však bylo ráno a všechno bude brzy jinak. Ginny mu svědila aspoň jeden konkrétní údaj: Hawkins dorazí pozdě odpoledne nebo navečer. Mezitím se pokusí dovědět o hradě Machenfeld co nejvíc - přesněji řečeno, jakou úlohu Jestřáb hradu přisoudil ve spojitosti s jistým papežem Francescem, zástupcem Krista na Zemi.

Měl nejvyšší čas přejít do protiútku. Hawkins byl nebezpečný protivník - o tom nemohlo být pochyb. Ovšem on, Sam Devereaux, právník z Bostonu, nebyl taky žádná nula. Hlavně neztratit sebedůvěru!

Mac jí měl dost, on sám by ji měl mít také. Zatímco si navlékal trenýrky, napadl ho první krok, který podnikne. Bilo to prostě do očí!

Takové místo (sídlo, pozemek, okres) jako Machenfeld potřebuje ke svému provozu spoustu dodávek. A dodavatelé jsou jako poskoci - vidí, slyší a mohou svědčit u soudu. Jestřábovo veličáctví by tak mohlo představovat Achillovu patu jeho plánů. Samovi došlo, že přerušit Macovi dodávky materiálu by mohla být jedna z možností - i když neměl ani tušení, jak logická možnost to je. Každopádně by už třeba nemusel potřebovat nic jiného.

Rozšíří poplašné zvěsti, které budou stejně nebezpečné a děsivé jako pohled na hrad Machenfeld. Začne u služebnictva, přejde k dodavatelům a nakonec ke všem, kdo se ke hradu přiblíží, až se hrad ocitne v naprosté izolaci a on bude moci triumfovat nad poraženým Hawkinsem, který - co je to k čertu za randál?

Rychle prošel francouzským oknem na malý balkónek s výhledem na celý hrad. Předpokládal, že je někde v zadní části, protože neviděl příjezdovou cestu, místo ní se mu otevíral pohled na rozkvetlou zahradu se štěrkovými pěšinkami, pečlivě sestřihanými stromky a desítkami jezírek vysekaných do skály. Za zahradou se rozkládaly zelené louky, které postupně přecházely v ještě zelenější lesy, za nimiž se tyčily majestátní Alpy.

Rámus nepřestával a kazil mu radost z výhledu. Zpočátku nedokázal určit, odkud hlomoz přichází, a tak zamrkal, aby přizpůsobil oči palčivému slunci... okamžitě mu došlo, že by udělal líp, kdyby se na to vykašlal. Takhle totiž spatřil zdroj hluku.

Jeden, dva, tři..., pět, šest... osm, devět! Devět různorodých - nesmyslně různorodých - vozidel sjíždělo po prašné cestě na kraji louky a směřovalo do lesa.

Dvě černé limuzíny, buldozer, obrovitý traktor s jakousi vidlicí vpředu a pět - no vážně, pět motocyklů!

Na to, aby pochopil, proč to všechno, nepotřeboval příliš mnoho představivosti. Jestřáb tady hodlal zahájit manévry! A k tomu účelu si zakoupil vlastní papežský doprovod! Plus techniku, která dokáže přetvořit okolní terén podle jeho představ - do podoby cesty, po které pojede řečený doprovod!

A to ještě ani na Machenfeld nepřišel. Jak proboha mohl a co ksakru je zase tohle?

V naprostém zmatku a plný zlosti sevřel Devereaux zábradlí balkonu a udiveně zavrtěl hlavou. Jeho oči přilákala scénka, která se odehrávala ani ne padesát metrů od něj.

V jakémsi patiu, přede dveřmi do kuchyně, stál nějaký pořízek v kuchařské čepici a zatrhával si položky v tlusté složce papírů, které držel v ruce. Před tím chlapem stála hora beden, kartonů a plechovek vysoká minimálně pět metrů!

Houby zásobování!

V Evropě už neexistovalo nic, co by Hawkins ještě potřeboval koupit. Dole leželo dost jídla, aby stačilo na vymýcení hlodomoru v Indii! Ten parchant sem natahal potraviny pro celou armádu - nejmíň na dva roky.

Limuzíny, motocykly, buldozery, traktory a jídlo pro Ztracenou brigádu! Samův protiúder číslo jedna ztroskotat na devíti směšně uspořádaných vozidlech a jednom funicím kašparovi v kuchařské čepici!

Jediná izolace, s jakou mohl v budoucnu počítat, bylo naprosté odříznutí od veškerého zásobování. Nebylo totiž absolutně nutné.

Zbývali tedy poskoci, těch deset nebo kolik služebníků, kterých bylo třeba k udržování Machenfeldu. Kuchyně, zahrada, louka (možná i s chlévy) a přinejmenším třicet nebo čtyřicet pokojů, které je třeba uklízet a leštit a oprašovat. Ježíši Kriste! Tady musí být aspoň dvacet lidí jenom kvůli tomu!

Začne okamžitě - nejlíp u řidičů těch vozítek. Přesvědčí je, aby ty zatracené věci odvezli co nejdál dřív, než bude pozdě. Potom probere jednu skupinu služebnictva po druhé a jasně jim vysvětlí, že pokud vědí, co je pro ně dobré, vypadnou z Machenfeldu ještě včas, než sem vltne Interpol.

Všechny potraviny z celého Švýcarska nebudou Jestřábovi k ničemu, když na celém pozemku nebude ani noha, nikdo, kdo by udržoval hrad v provozu. Pár dobře volených slov jako „mezinárodní zločin“, „osobní zodpovědnost“ a „doživotní vězení“ určitě způsobí, že se ta bláznivá kolona motocyklů, limuzín a buldozerů sebere a přejene se přes padací most zpátky do bezpečí.

Sam se tak zabral do své nové strategie, že si ani pořádně neuvědomil, že mu padají trenýrky a že je musí přidržovat rukou. Nyní to už dál ignorovat nemohl - sotva se chytil zábradlí, trenýrky mu sjely ke kotníkům. Rychle obnovil svou důstojnost, přičemž si s jistotou dávkou uspokojení pomyslel, že jeho hrátky s Ginny Greenbergovou musely být pekelně vášnivé. Teď však nebyl čas na slastné vzpomínky, musel jednat. Jeho hodinky ukazovaly skoro jedenáct. Netušil, že spal tak dlouho - hrátky byly jistě velmi vášnivé a velmi únavné. Zbývalo mu jen takových pět, šest hodin na to, aby odtud všechny dostal. Tak početné služebnictvo bude mít jistě spoustu osobních věcí, které bude muset sbalit a odvézt - zdá se, že věc je daleko složitější, než původně předpokládal. Hlavní však bylo vyhnat veškerý personál z Machenfeldu a nedovolit nikomu, aby se vrátil.

I kdyby k tomu měl jakýkoliv důvod. Jinak by oslabil své vlastní tvrzení, že Machenfeld znamená nebezpečí pro každého, kdo by zůstal v jeho zdech.

Evakuace!

Hrad je třeba opustit co nejrychleji!

A co pak bude dělat Hawkins?

Může se opékat na těch svých hnusných doutnících, nic jiného!

Jde jen o to, všechno dobře zorganizovat a provést.

Zatraceně, už začíná uvažovat stejně jako on! A taky začíná dostávat sebevědomí, odvalu, drzost i chuť popadnout býka za rohy a...

Do prdele! Než vůbec může s něčím začít, musí se obléci.

Vřít se francouzským oknem do pokoje, Ginny se zavrtěla a zachumlala se do pokrývky ještě hlouběji. Sam odkopl prasklé trenýrky a potichu zamířil ke svému kufru, který ležel na měkce čalouněném křesle u zdi.

Kufr byl prázdný.

Nebylo v něm ani ň.

Rozhlédl se kolem, hledaje skříň.

Skříň tu byly čtyři.

Prázdné - až na pár Ginniných věcí.

Do prdele!

Co nejtíšeji doběhl k vyřezávaným dveřím na chodbu a otevřel je.

Naproti dveřím seděl černý baret se zlatými zuby a kočičíma očima, které nyní zíraly Samovi mezi nohy. Mužovo překvapení se ještě dalo omluvit, pohrdlivý úsměšek, který následoval, nikoli.

„Kde mám šaty,“ zašeptal Devereaux, když přivřel dveře a opřel se o ně.

„V přátelně, mein Herr,“ odvětil černý baret přízvukem odpovídajícím nějakému švýcarskému kantonu, kterému vládl Hermann Gtiring.

„Všechny?“

„To je zvláštní služba hradu Machenfeld. Měl jste všechno špinavé.“

„Nesmysl!“ Sam se snažil mluvit tiše, nechtěl vzbudit Ginny.

„Nikdo se mě na nic neptal -“

„Spal jste, mein Herr,“ přerušil ho černý baret a zašklebil se. „Byl jste dost unavený.“

„A teď jsem dost naštvaný! Chci, abyste mi vrátil šaty. Okamžitě!“

„To nejde.“

„Jak to?“

„Prátelna je dneska zavřená.“

„Cože? Tak proč jste tam ty šaty nosil?“

„Už jsem vám to říkal, mein Herr. Byly špinavé.“

Sam zíral do kočičích očí, které se výhrůžně zúžily, zlaté zuby už nebylo vidět, protože úšklebek zmizel a vystřídala ho pevně sevřená ústa. Sam zavřel dveře. Musí přemýšlet, a to hezky rychle. Jak by řekl Mac, musí zvážit všechny možné taktické varianty. A dostat se ven.

Rozhodně se nepovažoval za rozeného rváče, i když zbabělý také nebyl. Byl docela velký a podle toho, co tvrdila Lillian v Berlíně, i pěkně rostlý. Když o tom však uvažoval, dalo se předpokládat, že ten maniak v černém baretu by z něj dokázal vytřískat duši. A nahý navíc nemohl odejít po schodech.

První variantu tedy po důkladném zvážení zavrhl.

Zbývala ještě okna, lépe řečeno balkónek za francouzským oknem.

Sebral ze země trenýrky, natáhl si je a přidržuje si je rukou, vyšel tiše ven. Pokoj se nacházel tři patra nad zemí, ovšem hned pod sebou viděl další balkon. Kdyby strhal závěsy a svázal je, mohl se dostat dolů bez velkého rizika.

Druhá varianta vypadala slibně.

Vrátil se do pokoje a prohlédl si závěsy. Jak by řekla jeho maminka doma v Quincy, byly to letní závěsy, lehké, zvlněné a rozhodně ne pevné. Druhá varianta se pozvolna rozpínala. Pak se zadíval na prostěradla, přičemž se snažil nevšímat si Reginy, která už ani tak neležela pod pokrývkou jako mimo ni. Kdyby svázal prostěradla se závěsy, mohly by ho udržet. Druhá varianta opět získala na síle.

Uniforma. To byl problém. K dispozici byly jen ženské šaty.

Za předpokladu, že se varianta č.2 здаří a on se dostane na zem, musí ještě zvážit varianty 3 a 4. Když se do toho pustil, sevřel se mu žaludek. Buďto mohl pobíhat po Machenfeldu ve spodním prádle, které mu bez ustání sjíždí ke kotníkům, nebo si natáhnout nějakou sukýnku Ginny a doufat, že zip vydrží.

Muž, který šíří poplašné zvěsti v potrhaných trenýrkách nebo v posledním pařížském modelu, nemá velkou naději, že by ho někdo mohl brát vážně. Spíše by měl před sebou varianty 5 a 6: buďto ho někdo šoupne pod zámek, nebo rovnou znásilní.

Do prdele!

Musí si zachovat chladnou hlavu, ovládnout se a něco vymyslet.

Pomalu. Nemůže přece připustit, aby taková drobnost jako oblečení zabránila evakuaci. Co by udělal Jestřáb na jeho místě? Jak to říkal?

Pomocný personál! To je ono!

Vyběhl znovu na balkon, chlápek v kuchařské čepici si pořád ještě něco odškrtával v papírech. Nejspíš mu to bude trvat ještě týden.

„Psst! Psst!“ Devereaux se naklonil přes zábradlí, na poslední chvíli si vzpomněl, že musí držet trenýrky.

„Hej, vy tam!“ zavolal šeptem.

Muž se na něj napřed udiveně podíval a pak se usmál.

„Ahh! Bonjour, monsieur! Ca va?“ zařval.

Sam si položil prst na ústa. „Pšš!“ Zamával na kuchaře, aby přišel blíž.

Ten poslechl a ještě cestou si něco zaškrtl ve svých papírech.

„Oui, monsieur?“

„Uvěznili mě tady!“ šeptal Devereaux naléhavě a pokud možno autoritativně. „Sebrali mi šaty. Potřebuju něco na sebe. A až se dostanu dolů, chci, abyste shromáždil všechny, co tady pracují, do kuchyně.“

Musím vám říct něco hrozně důležitého. Jsem právník. Avocat.“

Muž v kuchařské čepici zavrtěl hlavou. „Je ne comprends pas, monsieur. Désirez-vous le petit déjeuner?“

„Koho? Ne. Chci šaty. Rozumíte? Mám jenom tohle.“ Sam natáhl své roztrhané šortky tak, aby byly vidět i skrz zábradlí. Pak si ukázal na nohy. „Potřebuju kalhoty. Hned. Prosím vás!“

Výjevený výraz na kuchařově tváři se změnil v podezření možná v něm bylo i něco odporu a nepřátelství.

„Vos sous-vêtements sont très jolis,“ prohlásil, zavrtěl hlavou a vracel se ke své haldě potravin.

„Počkat! Ještě moment!“

„Náš šéfkuchař je Francouz, mein Herr, ale nic se nemá přehánět.“

Hlas se ozval z balkonu přímo pod ním, stál tam obrovský plešoun s rameny širokými skoro stejně jako zábradlí. „Domníval se, že mu děláte nemravné návrhy. Mohu vás ujistit, že o něco takového nemá zájem.“

„Kdo jste ksakru vy?“

„Na jméno nezáleží. Odjedu z hradu, jakmile dorazí nový pán. Do té doby je pro mě každé jeho přání příkazem - a ve svých přáních se o vašich šatech nijak nezmní.“

Devereaux pocítil silnou touhu pustit trenýrky a napodobit Hawkinsovu činnost na střeše velvyslanectví v Peking, avšak nakonec se ovládl. Muž na balkonu pod ním byl skutečný obr a evidentně nerozuměl žertům. Místo toho se nahnul přes zábradlí a spiklenecky zašeptal:

„Heil Hitler, ty vole!“
Muž sklapl podpatky a jeho pravice vystřelila vzhůru.
„Jawohl! Sieg heil!“
„Do hajzlu!“ Sam se vrátil do pokoje a v naprostém zoufalství vyskočil z trenýrek, pak je roztržitě sledoval, jak leží na podlaze. Snad ho tak zaujal nějaký záhyb nebo co, nebyl si jistý. Každopádně vypadaly divně.
Shýbl se a zvedl je.
Ježíši Kriste! Kdepak hrátky!
Někdo mu přestříhl gumu - dokonce hned na třech místech!
Nepřetrhl - přestříhl. Neviděl žádné uvolněné nitky nebo natrženou látku. Někdo prostě vzal do ruky něco ostrého a gumu přefízl nebo přestříhl. Schválně. A tím ho zbavil možnosti pohybu tím nejjednodušším možným způsobem!
„Panenko Marjá, to je křiku po ránu!“ Regina Greenbergová zívla a protáhla se, načež si cudně přetáhla pokrývku přes svá objemná ňadra.
„Ty potvoro,“ pronesl Devereaux s tichým vztekem v hlase. „Ty hnusná potvoro!“
„Copak je, miláčku?“
„Nech si ty miláčky, ty jižanská mrcho! Nemůžu ven!“
Ginny zamrkala a ještě jednou zívla. Když promluvila, zaznívala z jejího tonu naprostá převaha. „Víš, Mac jednou řekl něco, co mě pak celá léta drželo nad vodou. Povídal mi, že když kolem tebe všude vybuchují šrapnely a všechno vypadá bleďě a věř mi, že pro mě to párkrát vypadalo pekelně bleďě - tak má člověk myslet na všechno to dobré, co vykonal, co dokázal. Nemysli na to, jaké chyby jsi nadělal nebo na svůj smutek - to jenom způsobuje depresi. A když je člověk v depresi, nedokáže využít té správné chvíle, která třeba nastane a kdy si může zachránit krk. Je to jenom otázka přístupu.“
„Co mají ksakru tyhle bláboly dělat s tím, že nemám co na sebe?“
„Asi nic moc. Jenom jsi mi připadal v depresi. Takhle se Jestřábovi postavit nemůžeš.“
Devereaux chtěl už odpovédět příkře a bez rozmyslu, ale naštěstí se zarazil. Všiml si bezejmenného pohledu Ginny a zkusil to jinak.
„Počkej. Říkáš - postavit se Jestřábovi. To myslíš, že bych se s ním měl porvat? Zastavit ho?“
„To je na tobě, Same. Já chci jen to, co prospěje všem.“
„Pomůžeš mi?“
Ginny se na okamžik zamyslela a pak odpověděla pevně: „Ne, to neudělám. Tedy ne tak, jak si myslíš. Jsem MacKenziemmu za spoustu věcí vděčná.“
„Svatá Panno!“ skočil jí do řeči Devereaux. „Víš vůbec, co má ten šílenec za lubem?“
Hawkinsova první žena se na něj podívala nevinnými očima.
„Obyčejný poručík se přece nemůže vyptávat generála, majore.“
Nedá se čekat, že by rozuměl složité strategii -
„Tak o čem vůbec mluvíme?“
„Jsi chytrý chlapec. Mac by tě nikdy takhle nepovýšil, kdyby si to nemyslel. A já chci, aby měl nejlepšího poradce, jakého může sehnat.“
Aby mohl udělat to, co chce, co nejlépe.“ Ginny se pod pokrývkou překulila. „Hrozně se mi chce spát.“
Devereaux si jich všiml na nočním stolku, hned vedle její hlavy.
Nůžky.

19

„To s těma šatama mě fakt mrzí,“ prohlásil Jestřáb ve své rozlehlé pracovně. Sam ho probodl nenávisným pohledem a utáhl si šňůru od záclon, která mu přidržovala deku kolem beder. „Jeden by skoro předpokládal, že od tý prádelny budou mít víc klíčů - to by bylo logický, ne? Jenže na těchhle hradech nikomu nevěří. Zřejmě jsou tady zvyklí na určitéj typ hostů, jestli chápeš, co tím myslím.“
„Proboha, mlč už,“ zamumlal Devereaux, který zjistil, že si bude muset šňůru obtočit nadvakrát, deka mu pořád padala.
„Doufám, že ta ženská z prádelny ráno dorazí.“
„Určitě. Bohužel je jedna z mála, co chodí spát do vsi. To se ovšem změní, vůbec se tu bude muset změnit spousta věcí.“
„Stačí, když se změní jedna věc, a já se hned seberu a půjdu povečeřet s Azaz-Varakem.“
„No tak, Same, copak nedokážeš myslet na nic jinýho? Musíme probrat spoustu dalších záležitostí. A vážně bys nechtěl košili a kalhoty?“
Skočil bych pro ně nahoru...“ Hawkins mávl rukou přes řadu tlustě čalouněných křesel pokrytých přehozy směrem k hale.
„Ne! Nic od tebe nechci! - Vlastně ne, беру to zpátky. Jednu věc bych chtěl. Abys celej tenhle nesmysl odpískal a já se mohl vrátit domů!“
MacKenzie ukousl rozžvýkaný konec doutníku a vyplivl ho k nohám brnění stojícího opodál. „Pojedeš domů, to ti můžu slíbit. Jakmile dáš dohromady finanční záležitosti firmy a zařídíš pár účtů, ze kterých by se dalo za jistých podmínek vybírat. Pak tě sám odvezu na letiště - slovo generála.“
„Takhle může mluvit jenom někdo, kdo má místo mozku cupaninu!“
Víš vůbec, co po mně chceš? Tohle není pár stovek ze slamníku, to je čtyřicet milionů dolarů! Budu to mít na krku nadsmrti! Každá policie a každá stanice Interpolu na světě mě budou mít v záznamech!
Člověk přece nemůže pod svým jménem převést čtyřicet milionů a pak se v klidu vrátit k advokacii! Hned se to

rozkríkne.“

„Sám víš, že to není pravda. Tady ve Švýcarsku se dodržuje bankovní tajemství.“

Devereaux se rozhlédl, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá. „I kdyby, tak až... se provede jistý pokus... unést jistou osobu z Říma, už se na žádný tajemství hrát nebude! A navíc to nebude nic jiného než pokus! Rozeberou tě do posledního kousku, přijdou na každého, s kým ses setkal od chvíle, kdys vypadl z Číny, takže i na mě a na čtyřicet zasranejch milionů dolarů v Curychu a bude to v pytlí!“

„Sakra, chlapče, tohle jsme přece už probrali! Tvoje práce teď skončila - nebo skončí brzo, hned, jak to zařídíš s těma penězma. Pak už se do toho nemusíš vůbec míchat. Hergot, hochu, vždyť ty seš úplně čistej!“

„Vůbec ne.“ Devereaux se málem udusil, jak zuřivě šeptal a přitom svíral deku. „Před chvílí jsem ti řekl proč. Jakmile dostanou tebe, dostanou i mě!“

„Za co? I kdybys měl náhodou pravdu - což, já nepovažuji za možný - tak co ti můžou udělat? Za to, že jsi zastupoval jednoho starýho vojáka, kterej ti napovídal, že shání prachy pro náboženskou organizaci?“

Dovolte mi otázku, pane advokáte. Můžete přísahat, že jste byl svědkem něčeho zločinného?“

„Ty ses zbláznil!“ vykřikl Sam a klopýtavě vykročil vpřed. „Sám ses mi přiznal! Chceš unést -“ Devereaux se zarazil a místo řeči začal předvádět jakýsi tanec, mezi jeho pohyby se dalo rozeznat přehazování něčeho přes rameno a znamení kříže.

„No, chlapče, jsou přísahy a přísahy. Měj rozum. A navíc, to je svědectví z doslechu a nemá žádnou váhu.“

Sam zavřel oči, začínal chápat, co to znamená mučednictví.

Pokračoval zoufalým šepotem: „Přece jsem odešel z těch zatracenejch archivů s plným kufrem v ruce!“

„To jedinej,“ připustil MacKenzie. „Jenomže to je armádní záležitost a co my dva máme s armádou společnýho? Ještě něco?“

Devereaux zapřemýšlel. „Když se to vezme z hlediska indicí, jsme v rejži. Ani jedna z těch transakcí nebyla v pořádku.“

„Jak se to vezme,“ opáčil Hawkins a pokýval hlavou na důkaz toho, že souhlasí sám se sebou. „Nikdo nelhal, ani nikomu neubližoval.“

Žádná krádež, žádný spiknutí. Všechno bylo naprosto dobrovolný. A jestli by se někomu zdály jednotlivý metody trochu neobvyklý, tak - každý investor má na něco takovýho právo, pokud tím neomezuje práva jiných.“ Mac se odmlčel a zadíval se Samovi do očí. „A ještě jedna věc. Sám jsi říkal, že právník je především odpovědný vůči svému klientovi a teprve pak nějaký abstraktní morálce -“

„To že jsem říkal?“

„Určitě.“

„To nezní špatně.“

„Právě že je to sakra dobře řečený! Ty vůbec mluvíš jako kniha, to se ti musí nechat.“

Sam vypouklil na Jestřába oči ve snaze zjistit, co se za jeho ironií skrývá, jenže ona to nebyla ironie. Mac to myslel vážně. A když už zavládla upřímnost, rozhodl se Devereaux, že bude také upřímný.

„Poslouchej,“ vyzval ho klidně. „Řekněme, že se podaří dotáhnout do konce tohle bláznovství - jo, bláznovství, protože nic jinýho to není a ty to víš. Řekněme, že uneseš papeže a projde ti to - aspoň na pár dní. Víš, co může vypuknout potom? Víš, co může způsobit?“

„Jasně. Můžu způsobit, že mi čtyři sta milionů věřících ubožáků pošle čtyři sta milionů doláčů. Tím nechci nikoho urazit, prostě je to fakt.“

„Ani náhodou, ty parchante pošukaná! Pobouřil bys celý svět! A hned by vypukly výčitky, obviňování! Jedna vláda by ukazovala prstem na druhou! Prezidenti a premiéři by se nehnuli od telefonů! A než by ses nadál, nějaký kretén odrecituje kód, kterej má v zapečetěný černý skříňce, protože se mu nelíbilo, co mu povídal nějaký jinej kretén!“

Kristova noho, Macu, vždyť můžeš vyvolat třetí světovou válku!“

„Sákryš! A na tohle tys celou dobu myslel?“

„Snažil jsem se na to pokud možno nemyslet.“

Hawkins vhodil doutník do jeskyně, kterou v Machenfeldu vydávali za krb, založil ruce na prsou a plamen v jeho očích zvolna pohasínal.

„Same, hochu, ani nevíš, jak se pleteš. Víš, synku, válka už dávno není to, co bývala. Už v tom není ta krása - polnice, bubny, chlapi, kteří se dokážou jeden na druhýho spolehnout a společně nenávidí nepřítele, kterej chce zničit věci, na kterejch jim záleží. Kdepak, to už je pryč - teď jsou to jenom knoflíky a upocený politikové, co pořád pomrkávají a mávají rukama, aniž by věděli, co dělají. Nenávidím válku - nikdy jsem si nemyslel, že tohle jednou řeknu, ale je to tak. Nikdy bych nepřipustil, aby vypukla válka.“

Devereaux se zavrtal pohledem do Jestřábových očí a nehodlal ho jen tak pustit: „Proč bych tomu měl věřit? Všechno, co jsi zatím dělal, smrdí levotou na sto honů. Pořádnou levotou. Proč by tě měly zastavit takovýhle ohledy?“

„To proto, mladíku,“ pronesl Hawkins klidně a opětoval Samův pohled, „že jsem ti právě řekl pravdu.“

„Dobře. A co když tu válku způsobíš, aniž bys o tom věděl?“

„Zatraceně! Tohle už opravdu přeháníš!“ MacKenzie vyrazil od krbu směrem k druhému brnění, které stálo napravo od skříňce. Přílba měla zdvižené hledí a Mac je srazil dolů. „Po čtyřiceti letech dřiny na mě sehráli habaďůru panáci nahoře, sám jsi to říkal! Ne že bych se litoval, protože jsem věděl, co dělám, a byl jsem za to zodpovědný!“

Jenomže, ksakru, nechtěj po mně, abych litoval je nebo abych byl zodpovědný za něco, co ve svý blbosti vyvedou!“

Tolik tedy upřímnost, pomyslel si Devereaux. Šla do háje stejně jako varianty č. 1, 2, 3 a 4, i když na rozdíl od nich v záchvatu spravedlivého hněvu. Nezbyvá než najít jiný způsob. Sam byl přesvědčený, že nějaký se jistě namane. Ještě zbývalo hodně času do okamžiku, kdy velekněz katolické církve požehná protějším na hradě Machenfeld.

Něco se určitě najde. Pomalu se začínala rýsovat varianta č. 7 (varianty 5 a 6 našťástí nenastaly), zatím bude třeba MacKenzieho uklidnit a za žádnou cenu neztratit jeho důvěru. Koneckonců, na tom, co Mac říkal, bylo něco pravdy. Z právního hlediska.

Sam byl čistý - podle zákona. Ve všech ostatních ohledech včetně v blátě až po uši, ovšem co se týkalo přímých důkazů, každý prokurátor by si na něm vylámal zuby.

„Dobrá, Macu, nechci se s tebou hádat. Sám jsem řekl, že na tebe ušili boudu, a věřím ti, že nenávidíš válku. Možná to stačí, nevím. Já osobně se chci jenom dostat zpátky domů do Quincy, a až o tobě budu čist v novinách, rád si vzpomenu na slova starého čestného vojáka, která pronesl tady v téhle místnosti.“

„Jako kniha! Hochu, já tě fakt musím obdivovat.“

„Dokud mi tu knihu někdo neomláti o hlavu, tak to беру. Máš ty papíry pro tu curyšskou banku?“

„To ani nechceš, vědět, kolik jsem pro tebe... nashromáždil jako odměnu za účast? Mimochodem, jak se ti líbí to nashromáždil? To víš, teď jsem prezident společnosti a nemůžu se vyjadřovat jako kdejaký buran.“

„Skvělý. Kolik je základní sazba?“

„Cože?“

„Kolik dělá přírůstek?“

„Jo takhle. Co bys řekl půl milionu dolarů?“

Sam neřekl nic, nebyl mocen slova. Udiveně sledoval svou ruku a nebyl si jistý, jestli mu vůbec patří. Patřila, když ho napadlo zahýbat prsty, skutečně se pohnuly.

Půl milionu dolarů.

O čem ještě přemýšlet? Bylo to stejně šílené jako všechno ostatní, včetně jeho představy, že je z právního hlediska nenapadnutelný.

Je to jako při hře Monopoly. Koupíme si Boardwalk a Park Place...

Stop. Jdi do vězení.

Proč si dělat starosti? Stejně to nemá žádný smysl.

„To je slušné - odstupné,“ vydralo se ze Sama.

„To je jediný, co mi na to poviš? S tím, co jsem ti dal v New Yorku, si můžeš toho svého židáka koupit a on bude ještě rád!“

MacKenzie vypadal uraženě. Nejspíš čekal, že mu Devereaux zase předvede jednu ze svých nechvalně známých přehnaných reakcí.

„Řekněme, že budu skákat nadšením, až se budu dívat na to číslo napsané v šekový knížce doma v Bostonu a naproti mně bude sedět máma a stěžovat si, jakéj máj na radnici bordel. Souhlasíš?“

„Víš co?“ zamrkal Hawkins. „Ty seš vážně divnej chlap.“

„Já jsem vážně...“ Devereaux už větu nedokončil, nebylo třeba.

Ozvalo se zacvakání vysokých podpatků a do pracovny vstoupila Regina Greenbergová, oděná do běžových kalhot s poněkud těsným kabátkem zapnutým přes melouny. Vypadala ech - slibně, napadlo Sama. Lehce se usmála a obrátila se rovnou k Hawkinsovi.

„Mluvila jsem se služebnictvem. Pět jich tu zůstane, tři nemůžou, protože musí dojíždět do vsi, a já jim vysvětlila, že to nepřichází v úvahu.“

„Doufám, že se neurazili.“

Ginny se sebevědomě zasmála. „To sotva. Mluvila jsem s každým zvlášť a všichni dostali plat na dva měsíce.“

„Zbytek přijal naše podmínky?“ MacKenzie vytáhl z kapsy nový doutník.

„Včetně prémie,“ přisvědčila Ginny. „Minimálně na tři měsíce. Ti, co mají rodiny, budou tvrdit, že jeli na tu dobu pracovat do Francie.“

Nikdo se na nic nesmí ptát.“

„To je stejný jako služba v Tichomoří,“ poznamenal Jestřáb a pokýval hlavou. „Dostanou za to víc prachů, než my žoldu a nejde jim o krk.“

„I z personálního hlediska je to ideální,“ pokračovala Ginny. „Jenom dva z těch pěti jsou ženatí a pokud vím, ne zrovna šťastně. Stejskat se jim nebude - a nikomu po nich taky ne.“

„Stejně budeme muset splasit nějaké ženské,“ namítl MacKenzie.

„Pro aktivní odpočinek. Ještě si budu muset projít pozemky a vymyslet, kde je ubytovat - samozřejmě co nejdál od vlastního cvičiště. Tady náš advokát poletí do Curychu a zařídí mi tam pár věcí v bance. Co myslíš, Same - jak dlouho to může trvat?“

Devereaux se musel skoro násilím přinutit, aby se soustředil na Jestřábovu otázku. Zřejmý vliv, který měl MacKenzie na Ginny, ho šokoval, podle informací v databankách se s MacKenzii rozvedla dobře před dvaceti lety, a přesto se k němu teď chovala skoro jako školačka zamilovaná do učitele.

„Cože jsi říkal?“ Sam to sice věděl, ale potřeboval chvilku na rozmyšlenou.

„Jak dlouho ti zabere ten Curych?“

„Tak den, možná jeden a půl dne, když všechno půjde dobře.“

Hodně bude záležet na povoleních k manipulaci s účty. Myslím, že se ty převody ověřují přes Ženevu, ale nejsem si tím jistý.“

„Dalo by se to v případě nouze trochu popohnat?“

„Možná. Třeba by pomohlo, kdybychom se vzdali úroků. Jde jenom o krátkou dobu, pravda, jenže suma je to dost velká. Depozitní banky by na tom mohly papírově uřvat pár tisíc. To by mohlo stačit.“

„Sakra, chlapče, slyšíš, jak seš dobrej?“

„Jenom základy účetnictví. Každý právník ví, že jednání s bankami musí mít v malíčku. Tihle hoši znají víc způsobů, jak se navzájem obelhat, než kdokoli jiný od dob prvobytně pospolné společnosti.“

Slušný advokát si pak prostě vybere tu lež, která se mu momentálně hodí.“

„Vidíš ho, Ginny? Ten kluk je perfektní!“

„Musím přiznat, Same, že na mě děláš dojem. A Macu, napadá mě, když má tady major všechno pod palcem - co kdybych s ním jela do Curychu a dělala mu společnost?“

„Báječnej nápad! Divím se, že mě to samotného nenapadlo.“

„Taky nevím, jak ti to mohlo uniknout,“ vmísil se Devereaux klidným hlasem. „Taková milá pozornost.“

Jestřábovi podřízení se sjeli ze všech konců světa, na nádraží v Zermattu si je vyzvedl zlatozubý šofér s kočičíma očima a černým baretem, který se jmenoval Rudolf. Rudolf tak strávil perně dva dny.

Jako první se objevil muž z Kréty, dorazil bez potíží, což znamená, že se mu podařilo přejet hranice, aniž by úřady napadlo nějak blíže zkoumat jeho falešný pas, a jeho těžkosti nastaly až na nádraží v Zermattu.

Rudolf totiž odmítl muže z Kréty považovat za očekávaného muže z Kréty (a to i přesto, že dotyčný měl na sobě všechny dohodnuté poznávací znaky) a nemínil ho vpustit do svého taxametru.

Důvodem nedorozumění bylo to, že žádný záznam ve zpravodajské databance se nezmiňoval o tom, že muž z Kréty je černoch.

Proč k tomu opomenutí došlo, Hawkins netušil, nicméně bylo třeba se s tím nějak vyrovnat. Krétan byl vynikající znalec letadel, oddaný služebník Sovětů, dokud mu platili, a poté zběhlý špion s doktorským diplomem a velmi tmavou kůží. Rudolfa to zmátlo tak dokonale, že mu MacKenzie musel po telefonu pořádně vynadat, teprve pak se nechal maniak v baretu oblomit a schwarzer si mohl sednout na zadní sedadlo.

Následoval Stockholm a Marseilles, z Paříže přiletěli společně, neboť se večer před odletem setkali v Les Calvados na bulváru Jiřího Pátého a rychle obnovili staré přátelství, které sahalo až do dob, kdy společně tahali peníze ze Spojenců i z Osy. Oba nezměrně potěšilo, že ten druhý jede dobývat tutéž zlatou horu do Zermattu. Rudolf neměl se Stockholmem a Marseilles žádné potíže, protože si ho všimli dříve, než on jich, a pořádně ho za to sjeli.

Bejrút nejel z Curychu vlakem a raději si najal sanitku. Měl pro to své důvody - mezi nimi i určité neshody s curyšskou policií týkající se jakéhosi kontrabandu před lety. Po přiletu do Ženevy si tedy vypůjčil vůz na jméno jistého vysoce postaveného homosexuála, zaparkoval auto v Lausanne, spojil se s nemocnicí des Deux Enfants v Montreux a pronajal si sanitku, která ho měla odvézt jako umírajícího kardiaka, jenž si přeje strávit poslední dny života v Zermattu. Všechno si načasoval tak, aby jeho příjezd odpovídal příjezdu vlaku z Curychu, nebýt Rudolfa, všechno by vyšlo perfektně. Bohužel Rudolf na cestě z Machenfeldu píchl a ve snaze, aby dojel na nádraží včas, nedával dobrý pozor na cestu a na parkovišti u Bahnhofu měl menší nehodu. Srazil se se sanitkou.

Rudolfovi dalo tím pádem velkou práci rozeznat v silně rozčileném pacientovi se srdeční vadou, který vyskočil ze sanitky a řval něco o debilech, muže z Bejrútu.

Ovšem Rudolf se divil čím dál míň. Začínal podezírat nového pána z Machenfeldu, že má o kolečko víc, a tentýž dojem měl ohledně pánů, které měl vyzvednout na zermattském nádraží.

Navíc ta krásná žena s velkými řadry, o níž se mu zdály tak vzrušující sny, odjela na několik dní z hradu. Nic nebylo jako dřív.

Řím se s Rudolfem spřátelil skoro okamžitě, ztratil totiž ve vlaku zavazadla a zmatek, který nastal při jejich hledání, v kombinaci s navazováním kontaktu s Machenfeldem byl na muže z Říma trochu moc.

Rudolf s ním soucítil a dokonce mu dovolil, aby si sedl vedle něj dopředu.

Biskajec byl poněkud tajnůstkářský. Jakmile předložil svůj poznávací znak (bílé rukavice s vyšitou černou růžičkou), omluvil se, že musí na záchod, odkud okamžitě vylezl oknem. Po půl hodině čekání se Rudolfova netrpělivost změnila ve zvědavost a posléze v panickou hrůzu, když zjistil, že na záchodě nikdo není. Snažil se co možná nenápadně prohlížet všechny kouty, škvíry a schránky na zavazadla, zatímco Biskajec ho zpozvzdáli pozoroval, teprve, když zoufalý Rudolf zatelefonoval na Machenfeld, Biskajec, který hovor poslouchal z vedlejší budky, se rozhodl, že tentokrát asi nejde o léčku.

Celou cestu seděl Biskajec na zadním sedadle a Rudolf na něj. slovem nepromluvil, dokud nepřijeli na Machenfeld.

Jako poslední dorazily Athény. Jestliže byl však Biskajec podezřivý, Athénan byl rovnou paranoik. Hned zkraje zatáhl ve vlaku za ruční brzdu a zastavil soupravu v nákladové části nádraží, zatímco průvodčí pobíhali po vagónech a snažili se zjistit, co se děje, Athénan vyskočil ven a přes koleje doběhl na nástupiště, kde se schoval za betonovým sloupem. Nedalo mu příliš práce Rudolfa odhalit.

Vlak nakonec přece jen vjel do stanice a Rudolf sledoval, jak cestující vystupují, Athénan viděl, jak jeho nervozita roste. Když na nástupišti zůstali jen železniční zřízení, příkradl se Rudolfovi za záda, poplácal ho po rameni a zároveň vytáhl své poznávací znamení - rudou šálu.

Naznačil gestem Rudolfovi, aby ho následoval, načež se rozběhl na konec nástupiště, na koleje a zpátky do nitra nákladového nádraží, brzy Rudolfovi utekl a začal si s ním hrát na jukanou mezi stojícími vagony.

To mu vydrželo asi pět minut, pak toho nechal, jal se konejšit vyplašeného Rudolfa a dal se jím dovést k vozu.

Když MacKenzie Hawkins spatřil auto, jak zahýbá na příjezdovou cestu, musel si znovu blahopřát. Od chvíle, kdy v hotelu D'Accord začal posílat telegramy, uběhlo pouhých dvaasedmdesát hodin, a během této doby se mu podařilo shromáždit všech sedm podřízených důstojníků.

Sákryš!

Vzhledem ke známé pravdě, že se zlodějnou v bance nejdál dojdeš, se Samova cesta do Curychu (nebo lépe řečeno do Staats Bank, kde se měl soustředit kapitál Pastýřské společnosti) setkala s úspěchem tak nečekaně rychle, že mohl stihnout odpolední vlak zpátky do Zermattu. Protože Regina Greenbergová šla někam nakupovat, nechal jí v hotelu

D'Accord vzkaz: Jsem na kuželných, přijdu pozdě.

Potřeboval ten čas nutný na jízdu vlakem pro sebe, musel přemýšlet, uvažovat. Jak totiž hodiny ubíhaly, varianta č.7 nabývala stále zřetelnějších tvarů - hlavně díky papírům, které mu v bance předal zpocený úředník, jenž po setkání se Samem náhle zbohatl.

Ze čtrnácti dokumentů se čtyři týkaly převodů peněz ze Ženevy, Kajmanských ostrovů, Berlína a Alžiru, pochopitelně bez nahromaděných úroků, na dalším papíře byl sepsán celkový majetek Pastýřské společnosti, požadavek na naprosté utajení, hesla a číslo účtu, jeden dokument zněl na jméno rodiny Devereauxových (Sam to nevysvětloval a bankéř se na nic neptal, s položkou zacházet, jako by neexistovala) a osm dalších dokumentů definovalo osm svěrenských účtů.

Jeden tento účet byl o dost větší než ostatní a obsahoval čtyři sloupce čísel, bylo jasné, že patří čtyřem lidem najednou. Devereaux nemusel dlouho přemýšlet, komu asi: paní Hawkinsové první, druhé, třetí a čtvrté.

Zbývalo tedy sedm svěrenských kont, každé na stejnou částku.

Sedm

Jestřábův pomocný personál.

MacKenzie si tedy k únosu papeže najal sedm mužů. (Sam ani nenapadlo, že by mezi nimi mohly být ženy, čtyři Macovy bývalé manželky byly s to zvládnout cokoli, co vyžadovalo ženskou ruku.) A těchhle sedm chlapů jsou jeho - jak to říkal? podřízení důstojníci.

MacKenzie také přiznal, že podřízení důstojníci zanedlouho dorazí na Machenfeld.

„Co to vůbec má být, tihle ‚podřízení důstojníci‘?“ ptal se ho Devereaux.

„Mužstvo, synku, mužstvo!“ odpověděl Jestřáb se zřetelným zábleskem v očích.

„A co myslíš tím ‚zanedlouho‘?“

„Máme zvýšenou bojovou pohotovost, chlapče. Všichni muži jsou na svých místech a očekává se úder.“

„Tedy během několika dní?“

„Možná i dřív, podle toho, jestli nepřítel podnikne nějaká opatření.“

Cestou na základnu budou totiž naši vojáci muset přejít přes nepřátelské území.“

„O čem to ksakru meleš?“

„To tě nemusí zajímat. Hlavně to v tom Curychu dobře vyřídí. Než začnu vysvětlovat úkoly, chci, aby moji podřízení pochopili, že velení se o ně dobře postaralo. Budou pak víc oddaní věci, budou víc držet při sobě... a to je věc velitele, víš. Vždycky to tak bylo.“

A to byl také důvod, proč varianta č.7 dostávala ostré obrysy. Vyřídí to u Curychu... než začnu vysvětlovat úkoly... velení se o ně dobře postaralo.

Jestřáb si najal lidi, aniž by jim pořádně řekl, o co se vlastně jedná.

Z vojenského hlediska na tom nebylo nic zvláštního, ovšem když uvážíme možnosti nepřítele - tedy celého světa pár vhodně volených slov jako „Víte vůbec, co chce ten maniak udělat? Chce unést papeže!“ nebo „Velí vám chlap s papírem na hlavu!“ nebo „Tenhle pošuk urazil kulky jedný čínský soše!“ - prostě, něco takového by snadno mohlo pomocný personál donutit, aby si začal hledat jiné pole působnosti.

Šlo o to, všechno správně načasovat. A využít psychologie. Pokud ho dobře chápal, chtěl Hawkins jít na své podřízené ze dvou stran: předloží jim technicky dokonalý, ze strategického hlediska „proveditelný“ scénář únosu a zároveň jim strčí pod nos dokumenty ze Staats banky v Curychu, podle nichž každý z podřízených bude bohatč bez ohledu na výsledek operace! Proti něčemu takovému se těžko bojuje, jenže právě to bylo cílem varianty č.7.

Sam se totiž s podřazenými důstojníky seje jako první. Především zpochybní Jestřábův zdravý rozum, kriminálníka nikdy nic nevystraší tolik jako představa, že jeho šéf není při smyslech. Taková drobnost může člověku snadno vynést deset, dvacet let nebo v tomto případě rovnou provaz.

I evropští zločinci se jistě doslechli o paranoidním generálovi, kterého vyhodili z Číny, koneckonců, stalo se to docela nedávno. A až jim tohle všechno vypoví, hodí na stůl eso.

Skutečné eso, protože nic vyššího už v jeho hře ani existovat nemohlo: neodolatelná nabídka.

Ve vlaku do Zermattu si projde jednotlivé papíry, zvláště ty týkající se svěrenských účtů, a opíše si jednotlivá hesla a čísla účtů na sedm zvláštních lístků.

Každému z těch chlapů dá pak jeden takový lístek, jeden jako druhý budou moci vypadnout z Machenfeldu, nerozhlízet se ani napravo, ani nalevo, zamířit rovnou do Curychu a vybrat si prachy.

Každý podřízený důstojník na tom vydělá jmění a nebude muset hnout prstem! Neodolatelné!

Giovanni Bombalini, Kristův zástupce na Zemi, vyšel do své milované zahrady, aby tam našel samotu, nepřál si nikoho vidět a s nikým mluvit. Měl vztek na celý svět - na svůj svět a v takovém případě je vždycky lepší, když se člověk uchýlí do ústraní a medituje.

Povzdech si. Má-li být k sobě upřímný, musí si přiznat, že má vztek na Boha. Bylo to přece tak nelogické! Zvedl oči k odpolednímu nebi a ze rtů mu splynulo jediné vyčítavé slůvko: „Proč?“

Sklonil hlavu a vykročil po cestičce obklopené rozkvetlými liliemi, živou oslavou krás života.

Který pro něj má skončit.

Doktoři mu právě předložili poslední zprávu: život z něj vyprchává stále rychleji. Zbývá mu maximálně šest, sedm týdnů. Na smrti samotné nebylo nic zlého - dobrý Bože, jak by ji uvítal! Jenže život byl samý boj a jemu se ještě nepodařilo dát dohromady síly, které by pokračovaly v jeho a Roncalliho započatém díle. Potřeboval čas, aby z moci svého úřadu spojil různé roztržité skupinky. Proč to Bůh nechce pochopit?

Tak co, dobrotivý Pane? Proč mi nedat ještě trochu času? Slibuju, že se nebudu rozčilovat, ani urážet toho usmrkaného, promiň, nejsvětější Otče - kardinála ani tu jeho bandu předpotopních zlodějů. Půl roku by docela stačilo,

pak bych s vděčností a oddaností spočinul u náruči Kristově. Nebo snad pět měsíců? Za pět měsíců by se dalo taky hodně stihnout...

Giovanni se ze všech sil snažil postřehnout, co na to Bůh, pokud však nějaká reakce byla, byla zároveň příliš slabá na to, aby se k Giovannimu dostala.

A co kdybys, drahý Otče, promluvil se Svatou Pannou? Třeba by tě dokázala spíše přesvědčit než já. Říká se, že ženy jsou u těchto věcech mnohem výmluvnější...

Pořád nic, jenom ho začala bolet kolena - neklamná známka toho, že jeho staré kosti už nesnášejí takovou námahu a že se bude muset posadit. Jak to říkala ta hezká giornalista? Existují určitá cvičení Basta! To by mu ještě chybělo, aby zkolaboval, zrovna až bude dělat kliky! Ignatio Quartze by zastrčil jeho tělo pod postel a našli by ho až za týden. Mezitím by Quartze oblnul celou kurií.

Papež dorazil ke své zamilované bílé lavičce a usedl na chladný kámen. Od zahradní zdi přilétl jemný vánek a rozčeřil listí stromu nad jeho hlavou, bylo to znamení? Rozhodně ho to osvěžilo. Pak větřík ustal, vzduch znehybněl a místo šustění listí se ozvaly kroky.

Byl to nový papežův pobočník, mladý černý kněz z newyorské diocéze, výborný student, který už odvedl spoustu dobré práce v Harlemu.

Francesco si vybíral právě takové schopné mladé preláty - i přes silný odpor, který tím vzbuzoval. Byla to jedna ze součástí jeho plánu.

„Vaše Svatosti?“

„Ano, synu. Vypadáš rozrušeně - děje se něco?“

„Obávám se, jestli jsem něco nezkazil. Byl jsem vyplašený, vy jste nebyl u sebe a mne nic jiného nenapadlo. Je mi to opravdu hrozně líto.“

„No, zdá se, že nebudeme znát dosah té hrozné katastrofy, dokud mi ji nevyličíš. Nenašel jsi náhodou u mě ve skřini kardinála Quartze a nedal jsi ho zatknout?“

Černý kněz se usmál, Ignatio dal svůj nesouhlas s osobou nového pobočníka jasně najevo a Francesco dělal, co mohl, aby tu urážku zmínil.

„To ne, Vaše Svatosti. Slyšel jsem, jak zvoní váš soukromý telefon - ten, co máte v šuplíku v nočním stolku. Prostě zvonil a zvonil.“

„A zvonil by pořád, synu,“ přerušil ho papež. „Není totiž napojený na vatikánskou ústřednu - drobné potěšení, které si dopřávám. Takže jsi ho zvedl. Kdo volal? Číslo má jen pár mých dobrých přátel a známých z dřívějšího. Nevadí, že jsi to vzal. Kdo volal?“

„Jeden monsignor z Washingtonu, Svatý Otče. Byl hrozně rozčilený -“

„Áá, Monsignor Patrick Dennis O’Gilligan! Ano, ten mi volá často.“

Hrajeme spolu přes telefon šachy.“

„Tedy, byl strašně rozčilený a myslel si, že mluví s vámi. Ani mě nepustil ke slovu. Drmolil tak, že jsem ho ani nestihl zarazit.“

„Jo, to je celý Paddy, má starosti. Zase ti Berriganovi? Ti ho jednou -“

„Ne, Svatý Otče. Něco mnohem horšího. Zavolal si ho prezident.“

Mluvil něco o zpovědním tajemství a jestli je to přípustné. Chce přestoupit na katolickou víru, Svatý Otče!“

„Che cosa? Madre de Dio!“

„A to není všechno, Vaše Svatosti. Šestnáct poradců z Bílého domu chce taky co nejrychleji najít Krista - pokud jim Vatikán povolí jistá privilegia a hlavně něco, čemu říkají křesťanská imunita.“

Giovanni si povzdychl. Taková spousta práce!

Aspoň čtyři měsíce, nešlo by to - Pane?

20

Sama napadlo, že všichni ti neznámí muži mají něco společného: jeden jako druhý byli svalnatí, jako by neustále užívali zdravého vzduchu a udržovali se ve formě - kupříkladu tak, že lámali kamení pod dohledem bachařů. I jejich oči si byly podobné - zpočátku vypadaly ospale, víčka napůl zavřená, jenže to byl jen klam - jakmile jste si je prohlédli blíže, ukázalo se, že pod víčky se nacházejí pohyblivé oči, kterým jen tak nic neujde.

Jeden z nich byl vysoký blondýn, který jako by vypadal ze švédského pornofilmu, dále černoch, který pořád tiše přikyvoval a mluvil angličtinou, která zaváněla přednáškovými sály univerzit, ještě jeden chlapík s temnou pletí a ostrými severskými rysy, jehož přízvuk připomínal distingované obchodníky ubytované v Savoiji, dva Francouzi, kteří zřejmě dělali do lodí, vlasatý chlapík v těsných kalhotách, který se při chůzi pohyboval tanečním krokem a dával si pozor na zadek - evidentně Ital, a konečně Řek s divokým výrazem v očích, který nosil červený šátek a neustále vyprávěl vtipy, kterým nikdo nerozuměl.

Chovali se k sobě s přehnanou zdvořilostí, ta docela ladila s jejich vystupováním, které naznačovalo pečlivou výchovu a dobrý původ, nebýt těch neklidných očí. V obrovském sále hradu Machenfeld, kam si je dal Jestřáb svolat před večerí, se rozhodně cítili jako doma.

Sešli se, ovšem v zajmu mezinárodní bezpečnosti se nepředstavili, nesmělo padnout jediné jméno.

Sam dorazil na hrad v sedm hodin večer. Mohl se vrátit už o hodinu dříve, jenže posledních pět kilometrů musel ujít pěšky, zermattská taxi mohla totiž jezdit jen do určité vzdálenosti a Rudolf nebyl k nalezení.

Když se totiž Sam chtěl na informacích zeptat, jaké telefonní číslo má hrad Machenfeld, dověděl se, že žádné takové místo neexistuje.

Snad ho to mělo odradit, ale perspektiva úspěchu varianty č. 7 ho poháněla kupředu. Jako právník věděl, kdy má

vyhráno. MacKenzie ho přivítal se smíšenými pocity. Samozřejmě ho potěšilo, že ty papíry přivezl tak rychle, ovšem na druhou stranu se nezachoval moc pěkně k Regině. Byla na něj tak roztomilá a teď se s ní nemůže ani pořádně rozloučit.

Jak to?

Protože její věci už poslali na letiště. Ginny se vrací domů do Kalifornie - jenom se ještě staví v Římě, podívat se do muzeí a tak.

Tolik tedy Ginny, pomyslel si Devereaux. Trochu ho to rozesmutnilo, jenomže teď musel hlavně myslet na variantu č.7. Navíc ho napadlo, že lépe to už načasovat nemohl.

MacKenzie se mu svěřil, že první večer se žádné pracovní záležitosti probírat nebudou - jenom společenská zábava, procházka po zahradě, koktejly, večeře a koňak. Proč? Inu proto, že musí dát svým podřízeným příležitost navzájem se oťukat, zkontrolovat, zda nemají v pokojích štěnice, namazat si zbraně a hlavně se přesvědčit, že Machenfeld není past nastražená Interpolem. Sam asi uslyší v noci nejrůznější hluk, většina návštěvníků si totiž bude chtít prohlédnout hrad v noci, což je jenom dobře, protože přitom nepochybně narazí jeden na druhého a aspoň si uvědomí, že všechno je v pořádku.

Až se ráno dají do pucu, Jestřáb jim poprvé vysvětlí, o co půjde, předtím si však určitě najde čas na to, aby se rozloučil se Samem. Jeho mladý přítel mu bude chybět, to je bez debaty, ovšem generálovo slovo je svaté - je to tmel, který drží jeho pluky pohromadě.

Devereauxova práce skončila. Rudolf ho odveze do Zermattu, odkud pojede ranním vlakem do Curychu a odpoledne odletí do New Yorku.

Nicméně by si měl Sam uvědomit jednu věc - pro případ, že by náhodou znervózněl nebo se mu zvýšil tlak. Ještě asi tak měsíc s ním budou ve spojení dva společníci prvního investora Pastýřské společnosti, pana Dellacroe - jmenují se Chmaták a Řezník, jestli se Hawkins neplete, a je to jenom dočasné opatření - nic ve zlém.

Ano, Sam chápe. MacKenzie mu už nemusí nic vysvětlovat. Devereaux ukončil rozhovor s tím, že se musí oholit a osprchovat po té horské túře, vrátí se na koktejl.

Ve svém pokoji našel Sam nůžky, jimiž mu Ginny zlikvidovala trenýrky, a nastříhal sedm proužků papíru třináct centimetrů dlouhých a tři centimetry širokých. Na každý z nich napsal totéž:

Naprostě nutné! Musím se s vámi setkat ve svém pokoji - třetí patro, zadní trakt, poslední dveře v severní chodbě napravo. Čekám vás přesně ve 2.00 ráno. Závisí na tom váš život. Jsem přítel. Pamatujte, ve dvě ráno!

Složil papírky, aby se mu vešly do dlaně, a zastrčil je do kapsy u saka. Poté vyndal z kufru několik kartiček s čísly účtů a hesly a uložil si je do kalhot. Jeho neodolatelná es!

Vrátil se do sálu a začal předvádět všechny společenské roztomilosti, které se člověk naučí v Bostonu.

S každým mužem si potřásl rukou. A přitom mu podstrčil vzkaz.

V půl druhé ráno už byl připraven. Ital se objevil jako první, s tenkými černými rukavicemi a v baletáckých cvičkách s gumovou podrážkou. Po něm se začali objevovat další v podobném odění: rukavice, cvičky nebo tenisky, černé svetry a přiléhavé kalhoty se širokými opasky, se zastrčenými noži a s pouzdry na pistole, v několika případech si všiml i klubek drátu.

Banda profesionálních psychopatů, pomyslel si Sam, zatímco je s klidnou, nicméně nepřiliš přesvědčivou autoritou žádal, aby se posadili a uvolnili se, pokud chtějí, mohou i kouřit.

Vzhledem k tomu, že všichni už uvolnění byli a většina jich kouřila, nebyl si tak docela jistý, že schůzi zahájil tím nejlepším možným způsobem. Na druhou stranu je však pravda, že ty nejlepší přednášky obvykle začínají poněkud neobratným úvodem.

Neotálel tedy a spustil, začal zeširoka. Rozhovořil se o člověku jako o bytosti společenské, která hledá v nebi významy mimo rámec svého každodenního boje o přežití a nachází útěchu v tom, co sama nedokáže pochopit, totiž v primitivní víře. Protože se přírodní jevy vyznačují jistou organizovaností a strukturou, znamená to, že musí existovat nějaká síla, duch, vševědoucí inteligence, která takový složitý celek vytvořila. Přesto ji nikdy nikdo dokonale nepochopil.

A v tomto nepochopení je jistá krása, neboť lidé stále hledají onu vševědoucí a vševědoucí sílu, která stvořila Zemi, je samé, která je zná a miluje.

Bez tohoto věčného hledání by člověk byl pouhým zvířetem, díky němu se dostává na vyšší stupeň a soucit se stává součástí jeho duševního vybavení.

Sam vysvětlil, že názvy a symboly nejsou samy o sobě důležité, protože všechna náboženství jsou si v zásadě podobná. Základem je rozlišení dobra a zla, nicméně jména a symboly hrají jistou mystickou úlohu a přinášejí útěchu milionům lidí na celém světě. Tomu se říká vira. Chudí a ujařmení se modlí k symbolům, mají je v úctě a obracejí k nim své naděje. Pro miliony jsou tyto symboly světlem v temnotách jejich ubohých životů.

Devereaux se odmlčel, nastal čas přejít k věci.

„Pánové, stojíte tváří v tvář zločinu, který svým rozměrem nemá obdoby, který má své kořeny v samé podstatě zla a který nemůže za žádných okolností uspět, může jen způsobit vaši smrt nebo doživotní uvěznění. Ve zdech tohoto hradu se pohybuje muž, který vás chce okrást o to nejcennější, co máte - o vaši svobodu, dokonce o váš život!

A to jenom proto, že sní o nemožném. Jeho nevyrovnaná - bohužel, skoro šílená - mysl pojala utkvělou představu, že dokáže čelit okamžité a kruté reakci - pomstě - celého světa! Chce vás zavést přímo do propasti zapomnění. Chce unést papeže církve katolické! Jedním slovem, je to blázen!“

Sam se zarazil a probodl očima jednoho po druhém. Cigarety zůstaly na půli cesty k ústům, otevřeným v neličeném údivu, vyvalené oči hovořily jasně o šoku.

Dostal je! Celou porotu měl obtočenou kolem prstu! Jeho slova na ně zapůsobila jako rachot hromu!

Přišel čas, aby vyložil na stůl svá es - ta neodolatelná čísla a hesla, díky nimž každý muž v této místnosti

nepředstavitelně zbohatne. A jenom proto, že neudělá nic jiného, než že se vyhne zbytečnému riziku.

„Pánové, uvědomuji si, že jste šokováni a je mi to velice líto. Říkal jsem to nerad - ovšem, jak říkal již onen velký Říman, Marcus Aurelius: Všichni musíme plnit svou povinnost ve chvíli, kdy se to osudu zlíbí. Na druhou stranu však indický prorok Baga Nišjád tvrdí:

Kbelíky plné slz můžete vylít na zrní a rýže vzkličí jako klenoty. Nemám tu, pánové, klenoty, ale mohu každému z vás přinést bohatství.

Zaslouženou odměnu. Peněžní částky, které zmenší vaši bolest a umožní vám vrátit se do svých domovů, kde budete moci žít klidně, svobodně, beze strachu. A v dostatku. Tady vám dávám tyto kartičky, každá z nich je pro vás vstupenkou do vašeho osobního ráje. Dovolte, abych vám to vysvětlil.“

Jak řekl, tak učinil.

Sedm podřízených důstojníků si prohlíželo kartičky, přitom se po sobě tázavě dívali.

„Mluvíte francouzsky?“ zeptal se jeden Francouz.

Devereaux se zasmál - snad až moc srdečně, napadlo ho. „Vůbec ne.“

„Děkuji,“ odpověděl Francouz a obrátil se k ostatním. „Vous parlez vous français?“

Přikývli jako jeden muž.

A začali se domlouvat francouzsky.

Tiše a svižně - až do okamžiku, kdy všech sedm hlav znovu souhlasně přikývlo. Sam byl dojat, věděl, že se snaží najít vhodný způsob, jak mu vyjádřit svou vděčnost.

Proto ho také překvapilo, když k němu dva z nich přiskočili, chytili ho za paže, otočili ho a začali mu svazovat ruce za zády.

„Co to ksakru vyvádíte?“ zařval. „Co mi to děláte s rukama? A co je tohle?“

Pohodil hlavou směrem k Řekovi, který si sundal červený šátek a začal ho smotávat.

„A co tohle?“

Tím mýnil několik kovových cvaknutí, která nepříjemně připomínala zvuk natahovaných zbraní.

„Nepostrádáme ten soucit, o němž jste mluvil, monsieur,“ prohlásil Francouz. „Dáme vám možnost vybrat si - chcete, abychom vám zavázali oči, než vás popravíme?“

„Cože?!“

„Budte statečný, signore,“ pravil Ital. „Všichni přece víme, jak to chodí. Abychom mohli hrát tuhle hru, každý musí přijmout riziko.“

„Ja,“ mlaskl Viking. „Je to hra. Někdo vyhraje, jiný prohraje. A vy jste prohrál.“

„Cožéé?!“

„Odvedte ho do patia,“ nařídil druhý Francouz. „Služebnictvu vysvětlíme, že se chceme pocvičit ve střelbě.“

„Macu! Macu! Macuů!“ Vedli ho chodbou, několik rukou se mu pokusilo zakrýt ústa, ale pokoušel je. „Proboha! Hawkinsi! Kde jsi, do prdele?!“

Znovu ucítil na tváři cizí dlaně, sedm mužů ho vleklo chodbou ke krásnému točitému schodišti. Devereauxovi se znovu podařilo otevřít ústa a začal zuřivě kousat do všeho, co bylo po ruce, dlaně a paže se na okamžik odtáhly. To Samovi stačilo, aby kopl nohou dozadu a na chvíli se vytrhl.

Vyřít se na schody, přičemž zakopl a skutálel se dolů.

„Hawkinsi! Vylez, ty parchante! Ti šílenci mě chtějí zastřelit!“

Odrasil se ode zdi a přeletěl přes podestu, jeho výkřiky byly poněkud nezřetelné, avšak jejich celkový význam byl dostatečně srozumitelný.

„Grázlové! Šátek přes oči - au! Pistole! Sakra - vy - aúúú!“

Hawkinsi! Ježíši Kriste, moje hlava!“

Na konec schodiště dopadl jako hromádka neštěstí. Jestřáb vyšel ze své pracovny s doutníkem v zubech a několika mapami v ruce, podíval se na ležícího Sama a pak na skupinku svých podřízených důstojníků.

„Sakra, chlapče. Tohle všechno mění!“

Zase mu sebrali šaty, jenomže tentokrát ve skříni nevisely žádné pařížské modely a jídlo mu nosil Rudolf.

Jestřáb mu vyložil, že k záchraně jeho života musel použít celou váhu své velitelské autority a že se to jeho podřízeným vůbec nelíbilo.

„Po pravdě řečeno, málem jsem tu měl na krku vzpouru ještě dřív, než armáda vyvěsila vlajky,“ prohlásil Hawkins druhého dne ráno.

„Cože vyvěsila? Vlastně na tom nezáleží.“

„Myslím to vážně, synku. Musel jsem postupovat tvrdě a dát jim jasně najevo, že ve zvlášť naléhavých případech neexistuje žádná jiná autorita než velící generál, všeobecný konsensus nevyjímaje. Chvilku to celé viselo na vlásku, ale já už jsem zvládl drsnější chlapíky. Takováhle štěňata, ať jsou sebelepší, mě nemůžou vystrašit. To se pozná už podle očí.“

„Pořád to nechápu,“ zakňučel Devereaux. „Všechno jsem jim to tak krásně vysvětlil! Úplně všechno - pozadí, motiv! Ježíši Kriste, dokonce jsem jim nabídl prachy! Měl jsem je v hrsti!“

„Neměl jsi v hrsti nic,“ odušil Jestřáb. „Udělal jsi dvě zásadní chyby. Především jsi předpokládal, že taková zkušená důstojníci jako oni přijmou peníze jen tak, bez toho, aby si je nějak vydělali.“

„Nech toho!“ vykřikl Devereaux. „Na tyhle řeči o tom, že i kriminálníci mají svou čest, ti neskočím ani náhodou!“

„Podle mě se pleteš, hochu, ovšem jestli se na to chceš dívat takhle, prosím. Ještě ta druhá chyba -“

„Jaká?“

„Jedna z nejstarších a nejprofláknutějších pastí Interpolu je připravit ostře sledovanéj bankovní účet a poslat někoho,

aby si z něj vybral. Dost mě překvapuje, žes to nevěděl. Takhle jsi jich připravil sedm.“

Sam si přetáhl deku přes hlavu, bohužel i tak slyšel jasně Mac-Kenzieho slova.

„Víš, Same, podle mě je život řada přihrádek - některé jsou spolu spojené, jiné oddělené. A každou chvíli se stane, že tyhle propojené přihrádky musí uznat existenci jedna druhé. Tys mi v Pekingu zachránil život - použil jsi všechny svoje schopnosti a zkušenosti k tomu, abys mě vytáhl z té bryndy, která mě tam podle tebe čekala. A včera, tady ve Švýcarsku, jsem já zachránil život tobě - s nasazením všech svých schopností a zkušeností. Jsme si tím pádem kvit. Naše přihrádky už v tomhle ohledu nejsou propojené. Tak si teď dávej bacha, synku.

Já už za nic nenesu odpovědnost. A na to ti dávám čestný slovo generála.“

Po čtrnácti dnech Sam věděl jistě, že přijde i o poslední zbytky zdravého rozumu. Pouhé pomýšlení na šaty ho dohánělo k šílenství.

Po celý svůj život považoval oblečení za neoddelitelnou součást existence - někdy dokonce příjemnou součást přinášející uspokojení - ale nikdy to nebyla věc, o které by dlouho přemýšlel.

Pěkný sako - a cena taky není špatná. Kup si ho. Košile? Maminka říkala, že bych si měl koupit košile. Co je špatného na značce Filene?

To, že jsem právník? No dobrá, bude to J.Press. Košile a šedé kalhoty. Ponožky? Vždycky jich měl plný šuplík. Taky trenýrky a kapesníky.

Oblek si v dospělosti kupoval jen několikrát a vždycky to byl svým způsobem svátek. Přesto nikdy nepodlehli pokušení nechat si nějaký ušít. A když sloužil v té zatracené armádě, měl civilní saka a kalhoty po ruce jen proto, aby se do nich mohl převléci z té zatracené uniformy. Ne. Šaty pro něj nebyly nikdy to hlavní.

Ted' ano.

Ovšem nutnost - kupříkladu neztratit rozum - donutí člověka přemýšlet.

A tak Sam začal uvažovat a základem toho, co vymyslel, bylo, že bude pomalu měnit svůj postoj.

Pochopitelně postupně a v závislosti na vnějších faktorech. Když už je tak dokonale i z právního hlediska namočený do zločinů Pastýřské společnosti a nemá možnost z ní vystoupit, proč by měl dál bojovat?

Život je skutečně rozdělený na přihrádky a on byl právě nyní uvězněn v jedné velké přihrádce jménem MacKenzie Hawkins se čtyřiceti miliony dolarů.

Je možné - řekněme - že když se to vezme kolem a kolem, jeho negativní přístup ničemu neposloužil, možná by měl svoji energii využít konstruktivnějším způsobem, najít způsoby, jak přispět k úspěchu věci. Koneckonců, když se Pastýřská společnost položí, spadne mimo jiné i na hlavu druhého a jediného úředníka.

Tyto své myšlenky začal (neochotně a zpočátku nepříliš přesvědčivě) vyslovovat začátkem třetího týdne během MacKenzieho každodenních návštěv. Brzy si uvědomil, že pouhým mluvením na něj nezapůsobí, Jestřáb musí vidět, že o věcech přemýšlí, že je jeho přerod opravdový.

Ve středu se dostal k tomuhle:

„Macu, už jsi uvažoval o právních aspektech toho - víš čeho -“

„Říkáme tomu bod dotyku s protivníkem. Jaké právní aspekty máš na mysli? Mám dojem, že v tomhle směru jsme si všechno vyříkali.“

„Nemám ten pocit. Vedl jsem už spoustu obhajob, od Bostonu až po Peking...“

„O čem to mluvíš?“

„Vlastně o ničem. Jenom jsem - ne, nic.“

Ve čtvrtek pokračoval: „Ten... bod dotyku... by mohl mít jisté následky, které tě třeba nenapadly. Aniž bys o tom věděl, může být vedení Pastýřské společnosti napadeno chorobou...“

„Povídej, chlapče.“

„No... Radši ne. To nic, jenom dohady. Co to bylo vůbec dneska odpoledne za randál? Znělo to zajímavě.“

Jestřáb si ho pátravě prohlédl, dříve než odpověděl. „Sakra, taky že to bylo zajímavý! To je právě ta nejlepší část manévru - dolaďovat jednotlivý úkony! Člověka to vážně vezme u srdce! A cos měl ksakru na mysli s tou chorobou?“

„Nemysli na to. To víš, právnickej mozek si nedá pokoj. To jsou ty manévry fakt takový... perfektní?“

„Jo...“ Hawkins si přesunul doutník z jednoho koutku úst do druhého.

„Zdá se, že to jde dobře.“

V pátek: „Jak vám šlo dneska cvičení? Znělo to skvěle.“

„Cvičení? Sakra, to není žádné cvičení, to jsou manévry!“

„Promiň. Jaký to bylo?“

„Trošku to skřípalo. Vyskytlo se pár problémů.“

„To je mi líto. Ale já věřím, že to dokážeš dát do pořádku.“

„Jo...“ Jestřáb pochodoval před postelí s rozžvýkaným doutníkem v puse. „Nejspíš budu muset ještě přibrat diverzní skupinu - tak dva, tři chlapy. Zapomněl jsem uvažovat. A vůbec, Same, nebýt tebe, tak jsem to měl dneska v kupě celý!“

„Už jsem ti říkal, že toho lituju. To já jsem zapomněl uvažovat -“

MacKenzie se zastavil a vypadlo z něj: „To myslíš vážně?“

„Ano,“ odpověděl Devereaux pomalu a s důrazem. „První věc, kterou se právník musí naučit, je zacházet s fakty, s důkazy. Vcelku, ne po částech. Já jsem si jednotlivá fakta izoloval a to byla chyba. Opravdu, je mi to líto.“

„Nebudu tvrdit, že tomu blábolení rozumím, ale jestli si vážně myslíš to, co já, tak o čem jsi to ksakru včera mluvil? A především?“

Ty ‚následky‘ bodu dotyku.“

Trefa do černého, pomyslel si Devereaux. Nedal však na sobě nic znát, zůstal i nadále klidným, zvědavým advokátem, kterému leží na srdci blaho jeho klienta.

„Tak dobře, já ti to teda povím. Víš, jak je to s těma svěřenskejma účtama. Kromě hlavního účtu, kterej, předpokládám, je tvůj, může těch tvejch sedm chlapů (nebo jejich určený zástupci) vybrat až tři sta tisíc na první heslo. Druhý heslo je na výpise, kterej potřebuje tvůj podpis a kterej podle mě hodláš poslat do Curychu těsně předtím, než vyrazíte k bodu dotyku. Je to tak?“

„To s těma účtama jsem si fakt dobře promyslel. Co je na nich špatného?“

„Zatím nic. Až odešleš ten papír, bude mít každý z nich pět set tisíc, že jo? To je jeho plat, ne - půl milionu za bod dotyku. Každý stejně.“

„Za šest neděl práce to není zlý.“

„Musíme ovšem zvážit ještě další věci. Obhajoba jako taková, to není jenom dokazování nevin. A někomu by třeba nemuselo stačit napsat knížku, i když je pravda, že nakladatelé teď platí slušně.“

„O čem to mluvíš?“ Jestřáb típl doutník o pelest.

„Co může zabránit těm tvejm podřízeným, aby se - pochopitelně přes prostředníky - spojili s úřady a dohodli se s nimi? Až bude po všem. Budou mít tvoje peníze a ještě se vyhnou trestu, protože budou spolupracovat. Nezapomínej, že mluvíme o největší ráně v dějinách lidstva. Klidně by si mohli vydělat pěkných pár tisíc navrch.“

MacKenzieho vyvalené oči se náhle rozšířily úlevou a uspokojením, dokonce se triumfálně usmál. „Tohle ti teda dělalo starosti, hochu?“

„Já bych to nezlehčoval -“

„To taky nehodlám. Nikdy jsem to nebral na lehkou váhu. Ani jeden z mejch chlapů nic takového neudělá, protože každé bude utíkat, jako by mu za patama hořelo. A nevystříčí hlavu ze strachu, že by potkal nějakýho svýho kumpána.“

„Teď ti nerozumím“, pronesl Sam skličene.

Jestřáb usedl na postel. „Na všechno jsem pamatoval, chlapče.“

Tak, jako jsem tě vlastně uvázal k nabitýmu kánonu. Přišel jsem na to díky tobě. Hodlám se totiž s každým ze svých podřízených rozloučit osobně - a přitom mu věnuju akcie na doručitele, který budou mít hodnotu dalšího půl milionu. A povím mu, že on je ten jedinej, kterej něco takového dostane, jelikož jako každé správné generál jsem si celou akci zaznamenával, a když jsem to vyhodnotil, ukázalo se, že úkol by nemohl být splněn bez jeho osobního přispění. V tu chvíli nemá na vybranou - nikdo nemůže ohlásit zločin, kterej by se nedal provést bez jeho osobního přispění - zvlášť, když za to dostal půl milionu navíc - a rozhodně nebude chtít, aby se jeho kolegové dověděli, jak si polepšil.“

„Panebože!“ Sam nemohl zabránit tomu, aby v jeho hlase nezazněl obdiv.

„Clausewitz říká, že s Berberem se nedá bojovat stejným způsobem jako s královskejma dragounama. Všechno je otázka použitelné taktiky.“

Devereauxe znovu zarazila Jestřábova šílená odvaha. Tiše, skoro šeptem, pravil: „Proboha, tady jde o - tři a půl milionu dolarů!“

„Správně. Počítá ti to rychle. A pro každý děvče milion, takže to máš další čtyři miliony. K tomu přičti původně plánovaný zůld důstojníků, to je taky tři a půl. A abys věděl - i když bych si to asi měl ještě rozmyslet - mám taky jedny akcie pro tebe. Takže tvůj plat dělá taky rovně milion.“

„Cože?“

„Něco mi říkalo, že jsi nepochopil, proč potřebujeme pro začátek těch čtyřicet milionů. Víš, já jsem si to číslo jen tak nevyčucal z prstu - to byl výsledek chladný rozvahy. Sehnal jsem si brožurku burzovní komise, kde se psalo o tom, jak má vypadat dobře financovaná společnost.“

Ještě předtím, než firma začne uvádět svoje služby na trh, potřebuje na předběžné mzdy asi tak patnáct milionů. K tomu je třeba přidat náklady na kapitalizaci, cestování, zálohy, honoráře právníkům - tady jsem tě trošku natáhl, synku, ovšem věděl jsem, že nakonec dostaneš mnohem víc - a cenu nemovitostí a dalšího vybavení spojeného s prodejem...“

Sam nevědomky vypnul uši. Přesto jednotlivé pojmy jako „nákup letadel odhadovaný na pět milionů“ a „krátkovlnné spojovací prostředky v ceně jednoho až dvou milionů“, „vybavení spotřebním materiálem“ a „pobočky společnosti“, které k němu přicházely s ohromující jasností, ho vedly k pochybám o tom, kde vůbec je. Leží snad nahý pod dekou někde ve Švýcarsku nebo sedí úplně oblečený na schůzi správní rady Chryslera? Naneštěstí pro jeho žaludek mu všechno došlo, když Jestřáb shrnoval obsah svého projevu.

„Ta knížečka mluvila jasně o hotovosti, která má tvořit rezervní kapitál. Doporučovali tam bodové rozpětí od dvaceti do třiceti procent, tak jsem si prostudoval, jak to u společností s ručením omezeným chodí, a ukázalo se, že rezervy se pohybují okolo deseti, patnácti procent. To mi přišlo málo, a tak jsem se rozhodl pro dvacet pět procent.“

A přesně tolik máme, původní plán rozpočtu zněl na něco kolem třiceti milionů, k tomu připočteme čtvrtinu, takže deset milionů jako rezervu - celkem to dělá čtyřicet milionů a tolik jsem sehnal. Podle mě je to sakra zdravá ekonomika.“

Devereaux nebyl chvíli mocen slova, myšlenky se mu zběsile míhaly hlavou, ale mluvit nemohl. Ze šíleného vojáka MacKenzieho se zčistajasna stal finanční expert a to bylo mnohem hroživější než cokoli z toho, co zažil doposud.

Vojenské principy ve spojení s průmyslovými tvoří vojensko-průmyslový komplex.

Takže Jestřáb je chodící vojensko-průmyslový komplex!

Pokud někdy existovala naléhavá nutnost MacKenzieho zastavit, teď se ztrojnásobila.

„Na tebe nikdo nemá“, hlesl nakonec Sam. „Odvolávám všechny svoje výhrady. Rád bych se zapojil, vážně. Nech mě, ať si ten svůj miliónek vydělám.“

francouzsky, ale také z toho důvodu, že ve francouzštině zněla taková jména jasně a zřetelně.

Americký černoch z Kréty byl pochopitelně Noir, Viking ze Stockholmu Gris, Francouz z Biskajského zálivu dostal jméno Bleu a jeho krajan z Marseilles Vert. Nahnědo natřený běloch z Bejrútu byl Brun, Říman Orange a Athénan Rouge, díky svému všudypřítomnému červenému šátku. Aby svým vojákům dodal pocit důležitosti a smysl pro disciplínu, propůjčil jim Jestřáb hodnosti kapitánů.

Mělo to svůj nezanedbatelný smysl vzhledem k tomu, že hned jeho druhý rozkaz zbavil muže části jejich osobnosti. MacKenzie trval na tom, že činnost v bodu dotyku se bude provádět s punčochami přetaženými přes obličej. Vlasů a vousy musí být co nejméně, nejlépe žádné, a pleť musí být napudrována nebo vybělena do odstínu obvyklého v Evropě.

Důstojníci přijali jeho rozkaz bez diskuse a začali se činit s nůžkami, žiletkami a bělicími činidly, nikdo si nepřál lišit se od svých kolegů víc, než bylo naprosto nutné. V anonymitě spočívala jejich bezpečnost a všichni to dobře věděli.

Nadešel čtvrtý týden manévru. Lesní cesta podél machenfeldské louky se změnila tak, aby co nejvíce připomínala místo dotyku s protivníkem, vyvýšeniny byly zarovnané, stromy vyvráceny z kořenů a celé trsy křovin přeneseny jinam. Vybrali si a připravili i druhé místo - úzkou a klikatou okresku, která se vinula po strmém svahu hluboko v lesích.

Při terénních úpravách se postupovalo podle 123 fotografií, které pořídila milá římská turistka jménem Lillian von Schnabeová. Paní Schnabeová se však svým autorstvím nijak nepyšnila, svitky filmů se dostaly na hrad přes dvě skupiny nezávislých posílů, kteří o sobě nevěděli, a přes vyjeveného Rudolfa, který v Zermattu obdržel filmy ukryté v několika krabíčkách dámských tamponů. Podivnou zásilku uložil do kufru svého taxíku, kde ji schoval pod bedýnku s náradím, měl také svou hrdost.

Na středu čtvrtého týdne si Jestřáb naplánoval první kompletní nácvik celé akce, pochopitelně to muselo být takticko-pořadové cvičení, kdy rozmísťoval své muže v terénu a ukazoval jim pravděpodobnou polohu nepřítele. Motocykly burácely, limuzíny se hnaly po cestách a muži s punčochami na hlavách vyskakovali ze svých úkrytů jako čertíci z krabiček. MacKenzie si na stopkách odměřoval jednotlivé fáze operace - podle jeho plánu čítala celá akce osm fází od příchodu do bodu dotyku po přerušení boje a odchod. A jeho důstojníci se vážně překonávali! Bylo jim jasné, že úspěch operace závisí na tom, jak každý z nich v jednotlivých fázích odvede svou práci, a představa porážky nebyla příjemná ani jednomu z nich.

Proto také kapitáni jednomyslně protestovali proti dalšímu Jestřábovu opatření, kterým měla být naprostá absence jakýchkoli zbraní.

Skrutě umístěný nůž nebo kus drátu jim už v mnoha šarvátkách dobře posloužil a většinou představoval jediný rozdíl mezi svobodou a smrtí, ovšem MacKenzie byl neoblomný. Především to bude důkaz a jistá záruka toho, že do zaplacení výkupného papež nepřijde k úhoně, proto se zakazují všechny pistole, nože, dráty, různá bodla a boxery, stejně jako všechny smrtící chvaty kromě základních prvků juda.

Nakonec důstojníci souhlasili. „U nás ve Švédsku se říká,“ prohlásil kapitán Gris s nordickým přízvukem, „že jedno volvo v garáži je lepší než doživotní volná jízdenka na dráhu. Já souhlasím s velitelem.“

„Oui,“ přisvědčil kapitán Bleu z Biskajského zálivu. „Za tyhle prachy bych jim byl ochoten třeba zpívat gaskoňský ukolébavky, kdyby na to přišlo.“

Ukolébavek pochopitelně nebylo zapotřebí, spánek měly přivodit krátké injekční stříkačky s pentothalátem sodným. Každý důstojník bude mít přes prsa pás se stříkačkami zasunutými do gumových kapes, ve kterých byly původně náboje. Snadno se odtamtud vytahují a pokud se zapichnou do správného místa na pravé straně krku, začne uspávací prostředek působit během několika vteřin. Jediný problém je oběť znehybnět na tu chvíli, než usne, to však není nic zvlášť obtížného a v rámsu, jaký budou tropit motorky a auta, se pár výkřiků ztratí.

A tak se důstojníci zařídili podle moudrých slov kapitánů Grise a Bleua a své námitky přehodnotili. Svým způsobem to pro ně byla výzva, kterou by byl hřích nepřijmout, a nikomu z nich se nechtělo shánět volňásků na dráhu, když může mít garáž plnou nejmodernějších bouráků.

Každý kapitán měl svůj obor, ve kterém byl odborníkem. Kapitáni Gris a Bleu byli experty na maskování a na vyhledávání únikových tras. Kapitán Rouge se vyznal v demoličních pracích, sám vyhodil do povětří šest přístavišť v Korintské úžině, když se dověděl, že dovnitř vlouvají americké lodě. Sedativa byla specialitou kapitána Bruna, Angličana, který si obarvil kůži nahnědo, aby mohl žít v Bejrútu, na většině narkotik měl osobní zájem. Letectví a elektronika byly zastoupeny kapitánem Noirem, o jehož výkonech v Houstonu a posléze v Moskvě se v jistých kruzích dodnes mluvilo s úctou, a kapitánem Vertem, kterého nutnost donutila vybudovat v Marseilles síť složitých rádiových stanic, byl to velice rušný přístav a jeden nikdy nevěděl, kdy narazí na někoho z Interpolu.

Odborníkem na místní zvyky byl samozřejmě kapitán Rouge, jenž znal Řím jako své baletácké boty. Připraví popisy osmi nenápadných oblečeních a vymyslí nejméně čtyři různé způsoby přesunu do bodu dotyku, pokud možno veřejnými dopravními prostředky. V posledních dnech čtvrtého týdne se měli totiž kapitáni jeden po druhém odebrat do Říma a osobně si prohlédnout bojiště.

Letiště Zaragolo také nepředstavovalo žádný problém, na tom se všichni shodli. Stejně tak vrtulník v bodu dotyku. Přiletí večer před útokem a kapitáni Gris a Bleu se zaručili, že maskování bude dokonalé.

Sákryš, řekl si MacKenzie, když zmáčkl stopky po úspěšně ukončené osmé fázi manévru. Jednadvacet minut! Nepotrvá dlouho a dotáhnou to na ideálních osmáct. V prsou, kdysi ověšených medailemi, se mu vzedmula vlna pychy. Pod rukama mu vzniká nejlepší útočná síla v moderní vojenské historii.

I tři prostí vojáci (diverzní skupina) podávali výtečné výkony.

Chtěly se po nich jen dvě věci: aby leželi na zemi a ječeli, jako když je na nože bere. Jinak, jak se pro vojáky sluší a patří, neměli ani potuchy, o co jde. Kapitán Brun je přivezl z makových polí v tureckých horách, kam se vrátí okamžitě po skončení akce. Dali se najmout za pevnou taxu, neměli ani zájem vyzvídat a samozřejmě bydleli odděleně, v

kasárnách mužstva, a nejedli v důstojnické jídelně.

Říkalo se jim prostě vojíni Jedna, Dva a Tři.

Po skončeném nácviku se důstojníci rozestoupili kolem tabule, kterou si Jestřáb přinesl na cvičiště i se stojanem. Z punčoch na hlavách jim odkapával pot a ti, kteří na sobě měli kněžské obleky, je svlékli a zkontrolovali, zda se nepoškodily. Pak se objevily nepostradatelné cigarety a sirky - zapalovače ne, protože ze zapalovačů je možné snímat otisky prstů. Tři vojíni se samozřejmě vzdálili tak, aby byli na dohled, avšak ne na doslech. Nehodilo se, aby se řadoví příslušníci mužstva podíleli na taktické analýze. Rozbor začal. I přes své nezměrné potěšení se Hawkins příliš nešířil o kladech a okamžitě přešel k záporům, přitom čmáral na tabuli s takovou neochvějnou autoritou, že se jeho důstojníci klepali jako plísňená děcka.

„Přesnost, pánové! Na ničem nezáleží tolik jako na přesnosti! Ani na vteřinu nesmíte zapomínat na naprosté soustředění! Kapitáne Noire, vy se nějak nemůžete vejít do času mezi první a šestou fází!“

Kapitán Gris má zase problémy se sutanou přes uniformu. Nacvičte si to, člověče! Kapitáni Rouge a Brune, to, co jste předvedli v páté fázi, to byla hrůza! Vezměte si to rádio a projděte si to ještě jednou! A kapitán Orange, ten udělal vůbec největší chybu ze všech!“

„Che cosa? Já nedělám chyby!“

„Sedmá fáze, kapitáne! Když se zbabrá sedmá fáze, je celá operace v háji! Jde o tu výměnu. Vy z nás mluvíte italsky nelíp. Já vytáhnu z auta papeže a strčím tam toho Frescobaldiho. A kde jste k čertu vy?“

„Na svém místě, Generale!“

„Stál jste na opačný straně silnice! A kapitáne Bleu, na to, že jste expert přes maskování, jste byl ve čtvrté fázi nenápadnej jak dršťky v mlíce! Krejte se, chlape! Schovejte se za listí!“

A teď něco k tý šuškaně, že některým z vás se nelíbí osmá fáze, únikové trasy do Zaragola, a že by radši viděli v bodu dotyku dvě helikoptéry.

Takže mi dovolu, abych vás upozornil, že to je otázka krytí před radarem. Jeden vrtulník s italskými znaky ještě proklouzne, když poletí hodně při zemi. Dvou by si okamžitě všimli a já nemám ten pocit, že by někdo z vás toužil po tom, sedět pět set metrů ve vzduchu a mít kolem sebe celý to jejich špagetový letectvo! Tím jsem pochopitelně nemyslel nic zlého, kapitáne Orange.“

Důstojníci se na sebe podívali. Zřejmě spolu o osmé fázi diskutovali a nijak se jim nezamlouvalo, že malý vrtulník vyzvedne jenom Jestřába a papeže. Velitel jim však vyličil situaci v dostatečně živých barvách a navíc - únikové cesty pečlivě připravili Gris a Bleu, kteří se nejen vyznali ve svém řemesle, ale kromě toho je budou muset použít také. A rozumělo se samo sebou, že na zemi je útěk bezpečnější.

„Stahujeme své připomínky,“ prohlásil kapitán Vert.

„Dobře,“ zabručel MacKenzie. „Teď přikročíme k -“

Dál se už nedostal, v dálce, na samém konci louky, se vynořila postava Sama Devereauxe v teplácích. Utíkal ve vysoké trávě a vyřvával z plných plic.

„Raz a dva, raz a dva, jogging, to je zábava! Běhat se nám patří, kdo běhá, má za tři! Raz a dva, raz a dva, jogging radost rozdává!“

„Mon Dieu!“ zaúpěl kapitán Bleu. „Ten pošuk toho snad nenechá!“

Už takhle blbne pět dní!“

„Ještě než ráno vstaneme,“ přisadil si Gris. „A kdykoli máme chvilku klidu, poskakuje nám pod oknem a vriská!“

Ostatní důstojníci se také přidali k všeobecnému nesouhlasu. Přijali generálův rozkaz, aby toho idiota nezastřelili, a dokonce neochotně svolili k tomu, aby se mohl občas protáhnout venku - pochopitelně s podmínkou, že ho budou vždycky doprovázet dva hlídači. Ten pitomec stejně nikam neuteče - rozhodně ne v teplácích a do půl těla nahý.

Jeho účast na vlastní operaci však rezolutně odmítl.

A tak tu pobíhal a snažil se na ně udělat dojem svou fyzickou kondicí - zoufalý, neschopný atlet, který se svým kolegům nevyrovná, ale který se nikdy nepřestane snažit.

„Dobrá, dobrá,“ připustil Jestřáb a potlačil chuť se zasmát. „Ještě si s ním promluvíme a řeknu mu, aby se trochu krotil. Beztak to dělá jenom kvůli tomu, aby se mohl dostat mezi vás.“

Dobře věděl, že je všechny dohání k šílenství. Pochopitelně se mu občas zdálo, že se zhroutí vyčerpáním, ovšem vědomí, že jeho šaškárny mají očekávaný účinek, ho posilovalo. Všichni se mu vyhýbali, a kdykoli ho spatřili, snažili se co nejrychleji zmizet, jeho praštěné chování se stalo nepříjemným ořepaným vtípem. I tři psy, které někdo přivedl kdoví odkud, aby hlídali na chodbě před jeho dveřmi, museli odvést do křídla, kde spalo mužstvo, protože pořád štěkali. Od té chvíle si Sam dával záležet na tom, aby co nejvíce běhal pod okny jejich ložnic, psi, které už zjevně nebavilo nechat se věčně seřvávat za své naprosto přirozené reakce, teď jenom zvedali hlavy a hleděli na něj s němou nenávistí.

Stejně tak mužstvo a MacKenzieho důstojníci. Sam je otravoval a postupně ho začali brát jako nutné zlo. Za několik dní toho využije ke svému prospěchu.

Přestože nesměl jíst společně s Macem a jeho bandou psychopatů, Jestřáb ho i nadále každý den odpoledne navštěvoval, když Sama přivedli zpátky do pokoje a sebrali mu tepláky. Devereaux chápal, proč to dělá: Hawkins potřeboval někoho, komu by se mohl svěřovat se svým nezdolným optimismem a před kým by se mohl vytahovat, přitom mu mimo jiné uklouzlo, že on i jeho muži teď na pár dní odjedou, aby si prohlédli bod dotyku. Po návratu pak ještě mohou dodatečně přizpůsobit strategii místním podmínkám.

Sam si ovšem nemusí dělat starosti: nezůstane v Machenfeldu sám. Bude tu mít hlídače, psy a personál.

Sam se usmál. Až totiž Jestřáb a jeho poskoci vypadnou z hradu, nastane čas pro jeho vlastní akci. Už začal připravovat své strážce, Rudolfa a ještě jednoho zabijáka, který se patrně nijak nejmenoval: několikrát je přesvědčil,

aby si sedli doprostřed louky, zatímco on bude běhat kolem. Nebylo to těžké měli spíš radost, že mohou zůstat na místě, a tak tam seděli a mířili na něj výhrůžně vypadajícími pistolemi, zatímco Sam běhal a občas se zastavoval, aby provedl pár dechových cvičení. Postupně přitom zvětšoval vzdálenost mezi sebou a hlídači, až se dnešního dne ocitl až 250 metrů od nich.

Varmádě se přece jen něco dověděl o ručních zbraních, pamatoval si, že žádná pistole není nijak zvlášť účinná na větší vzdálenost než padesát metrů - pochopitelně, co se přesnosti týče. Rozptýl je něco jiného, jenže troše rizika se stejně nevyhne. Zastavit Jestřába byl ten typ úkolu, který ve válce dělá z prostých vojinů hrdiny. Jakže to říkal MacKenzie? „Nic nemůže překonat odhodlaného člověka, ani veškerá munice na světě...“

Sam byl odhodlaný. Perspektiva třetí světové války získávala den ze dne zřetelnější obrysy.

Vymyslel si jednoduchý plán - a relativně bezpečný. Původně byl v pokušení nazvat ho varianta č.8, avšak vzhledem k tomu, že jeho očíslované varianty hanebně zkrachovaly, si to nakonec rozmyslel.

Bude běhat tady, na jižním konci louky, kde je les na kraji hustší a tráva vyšší než jinde. Vzdálí se od svých strážců tak, jako dnes odpoledne, a začne cvičit - mimo jiné kliky. Tím se dostane blíže k zemi, do trávy.

Ve vhodnou chvíli se co nejrychleji odplazí k lesu a doběhne k plotu, přes který ovšem nebude přelézat. Místo toho si sundá tepláky a pořádně potřhané je přehodí na druhou stranu. Když všechno půjde tak, jak předpokládá, Rudolf a Bezejmenný budou pobíhat sem a tam a volat na něj, tehdy Sam zařve, jako by ho na nože brali, a zmizí v nejhustším lese.

Rudolf s Bezejmenným pochopitelně dorazí k plotu, uvidí tepláky na druhé straně a podniknou patřičné kroky: jeden přeleze plot a druhý se vrátí do hradu pro psy.

Sam počká, až uslyší štěkot, pak se vrátí do Machenfeldu, projde normálně dveřmi, sebere někde šaty a zbraň. Poté by mu už nemělo dělat problémy sebrat auto a donutit vrátného pod hrozbou zastřelení, aby mu otevřel vrata.

Musí to vyjít!

Co by se na tom mohlo pokazit?

Ať si Jestřáb nemyslí, že je sám, kdo umí vymýšlet strategie! Teď pozná, zač je toho loket, plést se do cesty bostonským právníkům, co dělali pro Aarona Pinkuse!

Z myšlenek ho vytrhl křik - ocitl se na dohled od cvičiště a uviděl podivné dopravní značky a auta. Rudolf a Bezejmenný na něj řvali, aby se koukal vrátit, samozřejmě jim vyhoví. Nemá přece právo účastnit se manévru.

„Promiňte, hoši!“ zavolal na ně bez dechu, zatímco utíkal směrem k nim. „Dáme si to ještě jednou k bráně a zpátky a pro dnešek to bude stačit!“

Rudolf a Bezejmenný protáhli obličje a vstali. Rudolf na něj udělal neslušný posunek a Bezejmenný zahrozil pěsti.

Sam si zvykl každé odpoledne končit sprintem ke bráně, nemohlo mu uškodit, když si ještě před útekem prostuduje terén. Třeba si bude muset bránu otevřít sám - podle toho, jak velká bude v ten okamžik vládnout panika. Bude-li maximální, může se stát, že dokonce nechají vrata otevřená.

Zasněně klusal kolem vodního příkopu, když tu náhle spatřil něco, co naprosto změnilo tok jeho myšlenek. Branou vjížděla velká černá limuzína a vrátný se podlézavě usmíval a ukláněl, když Sam zaslechl, co na něj volá řidič, ztuhl a mozky mu prolétlo, že teď by stálo za to skočit do vodního příkopu a utopit se.

„To se mi snad jen zdá!“ křičela Lillian Hawkins - von Schnabeová zpoza volantu. „Sam Devereaux v teplácích! Tys na mě vážně dal a začal jsi s tím svým tělem něco dělat!“

Pokud při Lillianiných slovech o utopení jenom uvažoval, další hlas ho dohnal rovnou k zábradlí.

„Rozhodně vypadáš líp než v Londýně!“ volala Anne ze Santa Monicy, čtvrtá paní Hawkinsová - Svěšená, ale slibná. „Ten výlet ti fakt prospěl!“

22

Devereauxův plán na útek se nezhroutil tak, jako varianty č.1 až 4, ani se mu nevyhnul jako variantám č.5 a 6. Také neskončil ve vodopádu náđavek jako varianta č.7, prostě nezbylo, než ho odložit.

Najednou musel počítat se dvěma dalšími strážkyněmi, přičemž jedna z nich byla překvapením i pro MacKenzieho, ten se tím nijak netajil. Zmínil se o tom nenápadně, nemaje vůbec v úmyslu nechat si narušovat plány, a jak bylo jeho zvykem, rozhodl se obrátit nepříjemnost ve výhodu.

„Annie má problémy, doktore,“ prohlásil Jestřáb v Devereauxově pokoji. „Možná bys o tom mohl trošku zapřemýšlet a něco s tím udělat - až to budeme mít za sebou.“

„Všechny problémy jsou malicherné ve srovnání s...“

„Její ne. Víš, rodina Annie - celá její zatracená rodina strávila víc času ve vězení než na svobodě. Matka, otec, bratři - ona je jediná dcera - mají trestní rejstříky dlouhý jak hladovej tejdén.“

„To jsem nevěděl. V databankách o tom není ani zmínka.“

Devereaux přestal být na okamžik ve střehu: tentokrát se ho MacKenzie nepokoušel podvést. V jindy rozzářených očích se objevil smutek. Mluví tedy pravdu, jenže v aktech o Anne skutečně nenašel nic, co by nasvědčovalo, že měla takovou minulost. Pokud se dobře pamatoval, psalo se tam, že pochází z učitelské rodiny z nějaké díry v Michiganu, kde její rodiče psali básně ve středověké francouzštině nebo tak něco. Teď už jsou po smrti.

„Aby taky byla,“ opáčil Jestřáb. „Všechno jsem to nechal změnit - kvůli armádě. A kvůli všem ostatním, hlavně kvůli ní. Pro to děvče to bylo něco hrozného, něco, co ji pořád táhlo dolů.“ MacKenzie ztišil hlas, jako by ho ta slova bolela, ale neměl jinou možnost, než je vyslovit.

„Annie byla děvka. Dostala se do toho, když dospívala. Šlapala chodník - nevěděla tehdy, co jiného by mohla dělat. Neměla žádný domov. Když zrovna nešlapala, chodila po knihovnách, prohlížela si tam časopisy a snila o tom, jaký by to bylo, žít jako slušnej člověk.“

„Víš, ona se pořád snažila na sobě pracovat. I teď v jednom kuse čte. Je to strašně chytrá a dobrá holka - vždycky byla.“

Sam si vzpomněl na hotel Savoy, na Anne, jak leží v posteli s Ženami Jindřicha VIII. na klíně. A pak na slova, která pronesla ve dveřích, když se šla obléci, slova, která pro ni očividně mnoho znamenala.

Devereaux pohlédl na Hawkinse a tiše mu je zopakoval: „Když se budeš moc snažit změnit vnějšek, pokaziš vnitřek. Prý jsi jí to říkal ty.“

MacKenzie se zatvářil zaraženě, zřejmě nezapomněl. „Měla potíže.

Jak jsem povídal, je to strašně dobrá a chytrá holka a nevěděla o tom. Já to poznal hned. To by poznal každý.“

„Co má za problémy teď?“

„Ten zatracenej všivák, její manžel. Žije s ním už šest let a pomohla mu, aby se z plážového gigola stal majitelem restaurací. Ona mu ty hospody postavila a je na ně sakra pyšná! Navíc se jí takovej život líbí - má výhled na moře, kolem sebe příjemný lidi. Žije slušně a dokázala to sama.“

„No a?“

„No a on ji chce z toho vyštípat. Narazil si nějakou jinou buchtu a nemá zájem, aby se mu do toho Annie pletla. Klidnej, tichej rozvod - a pak táhne k čertu.“

„Ona se nechce rozvádět?“

„Na tom nezáleží. Jde o to, že nechce přijít o ty hospody! To je pro ni zásadní věc, Same - znamenají všechno, o co se v životě snažila.“

„On jí je přece nemůže jen tak sebrat. To je otázka majetkového vyrovnání a v Kalifornii jsou na to jako rasi.“

„On taky. Zajel si do Detroitu a vyhrabal její trestní rejstřík.“

Sam se odmlčel. „Tak to už je problém,“ připustil po chvíli.

„Uděláš s tím něco?“

„Tady s tím toho moc udělat nemůžu. Budeme muset jít na konfrontaci, oko za oko, zub za zub. Musíme vyhrabat něco na něj.“ Devereaux luskl prsty - zázračný právník, který právě dospěl ke geniálnímu rozhodnutí. „Povím ti, jak na to. Pusť mě odtud. Poletím rovnou do Kalifornie, najmu v Los Angeles toho nejlepšího detektiva - jako v televizi - a toho všiváka dostanu!“

„To zní dobře, hochu,“ mlaskl Jestřáb. „Ten bojovnej duch se mi líbí - koukej, ať ti vydrží. Aspoň tak měsíc, dva.“

„Proč ne teď? Mohl bych -“

„Bohužel nemůžeš. To nepřichází v úvahu. Musíš tady zůstat po celou dobu operace. Ale promluv si zatím s Annie a zjisti od ní, co potřebuješ. Lillian může taky pomoci, je to schopný děvče.“

Těmi slovy se MacKenzie vyrovnal s nepříjemností a získal výhodu:

Sam byl nyní pod dohledem dalších dvou lidí. Rudolfa a Bezejmenného mohl přechytračit, ovšem děvčata nikdy.

Už několik hodin po jejich příjezdu však bylo Samovi jasné, že Lillian na něj nebude mít příliš mnoho času, jak bylo jejím zvykem, začala vyvíjet horečnou činnost a k ruce si vzala dva machenfeldské služebníky. Práce začínala každý den ráno, když armáda vyjížděla na manévry.

Mělo to něco společného s horními patry hradu.

Obývalo se bušení kladiv, vrzání pil a rachot padající omítky. Po dlouhém točitém schodišti se nosil nábytek a ty kusy, které byly příliš velké, se nahoru dopravovaly kladkami upevněnými v oknech. Na cimbuří se objevily keřky a stromky v květináčích, jak si Sam všiml ze země při svém běhání, výš než do třetího patra ho nepustili. Každý den tahala Lillian a její dva pomocníci kupy barev, štětců a prken, když už by nebylo slušné, aby Sam její činnost dále ignoroval, zeptal se, co se vlastně děje.

„Trochu to tam dáváme do pucu, nic víc,“ odpověděla mu.

Nakonec se na hradbách objevily bedny šterku a písku, několik kamenných laviček a (jakožto rodilý Bostoňan se Sam nemohl mýlit) mramorová modlitebna.

Devereauxovi v tu chvíli došlo, co Lillian provádí. Přeměňuje horní patro a ochozy hradu Machenfeld v papežskou rezidenci se vším všudy). S pokoji, zahradami a modlitebnami!

Panebože! Papežská rezidence!

Zato Anne trávila většinu času v Samově společnosti. Protože MacKenzie nepovažoval za vhodné, aby dívky jedly v důstojnické jídelně - jejich přítomnost by mohla mít na jednotku rozkladný účinek - Anne a Lillian dostávaly jídlo v Devereauxově pokoji (Sam přitom seděl pod dekou, pochopitelně). Lillian tam však chodila jen málokdy, většinou pobíhala o poschodí výš a „dávala to tam do pucu“.

A tak byli Sam s Anne skoro pořád spolu, jejich vztah přitom byl, kupodivu, dokonale platonický. Pravda je, že Sam se o nic nepokusil, ovšem Anne mu také nedala nic najevo. Vypadalo to, že oba chápou, jaké šílenství panuje kolem nich, a ani jeden netoužil po tom, toho druhého do toho namočit. Tím se vlastně chránili navzájem, a čím víc spolu hovořili, tím víc Sam chápal, co měl MacKenzie na mysli, když mluvil o Anne. Byla to ta neupřímnější a nejbezelstnější osoba, kterou v životě potkal. Jistě, všechny čtyři byly upřímné, jenže u Anne šlo o něco jiného. Zatímco ostatní dosáhly určitého postavení a dobře si uvědomovaly svou cenu, Anne nebyla nikdy spokojená. Vyzářovala z ní jakási účelnost, která s neuctivostí sobě vlastní hlásala světu, že Anne dokáže růst, získávat zkušenosti - ovšem, proboha, nemusí to dělat tak, jako kdejaký zaprášený suchar!

Devereaux pochopil, v čem spočívá skutečné nebezpečí: mohl by se dát odradit od svého úmyslu. Skutečně si už začal myslet, že tuhle dívku hledal dobrých patnáct let.

A o takových věcech nesmí přemýšlet! Zvláště nyní, když ho konečně napadl plán, který má smysl.

Uskuteční ho okamžitě, jakmile Hawkins a ta jeho banda paranoiků vyrazí k bodu dotyku.

Poslední sladké (a falešné) tony dozněly, Guido Frescobaldi se ještě jednou uklonil a setřel si slzu. Nastal čas, kdy

musí zavrhnout své umění a věnovat se důležitější věci: zaběhnout do své šatny a zamknout si bednu s líčidly.

Zavolali mu! Pojede do Říma, kde ho obejmě jeho milovaný bratranec, nejzbožňovanější papež v historii - Giovanni Bombalini, Francesco, zástupce Krista na Zemi! Ach, taková radost! Setkat se s ním po tolika letech!

Nesmí o tom však nikomu nic říct - taková je součást ujednání, tak si to přeje Bombalini - Madre di Cristo - papež Francesco, a kdo by si dovolil kritizovat rozhodnutí tak moudrého muže? Přesto se tomu Guido trochu divil. Proč Giovanni trval na tom, aby svým představeným nalhal, že jede navštívit rodinu do Padovy? I jeho přítel režisér při tomhle vysvětlení překvapeně zamrkal.

„Víš, Guido, to bys třeba mohl tu svou rodinu požádat, aby se pomodlila ke svatému Petrovi o pár lir pro nás, co? Letos jsme měli slabou návštěvu.“

Co může režisér vědět? A jak se to dozvěděl?

Giovanni, pokud se pamatoval, nikdy nepatřil k tajnůstkářům.

Jenže kdo byl on, Frescobaldi, aby pochyboval o správnosti úsudku svého milého bratrance papeže?

Guido dorazil do své miniaturní šatny a začal se svlékat, přitom mu zrak padl na sváteční šaty, které visely na skříni. Pojede v nich do Říma. Najednou se zastyděl a začal si připadat jako hrozný nevďěčník.

Giovanni je na něj přece tak hodný! Jak ho jen mohlo napadnout pochybovat!

Ta novinářka, co je svedla dohromady, ho požádala, aby jí sepsal všechny svoje míry. Když se tomu podivil, vysvětlila mu, proč. A on se rozplakal.

Giovanni mu chtěl koupit nové šaty.

Jestřáb se vrátil z Říma i se svými důstojníky, poslední prohlídka bodu dotyku proběhla bez potíží a žádných změn v plánech nebylo zapotřebí.

Také průzkumná činnost vynesla své ovoce, jak bylo jeho zvykem na nepřátelském území, Hawkins si natáhl uniformu protivníka (v tomto případě černý oblek a kolárek), získal propustku do Vatikánu a potvrzení, že je jezuita, který provádí kontrolu nákladů pro vatikánskou pokladnu. Tím pádem si získal volný přístup k časovým rozvrhům a termínovníkům na všech úrovních.

Jeho předpoklady se potvrdily.

Papež odjede do Castel Gandolfo ve stejný den jako v posledních dvou letech. Koneckonců, byl to pořádkumilovný člověk, který si dovedl uspořádat čas v souladu se svými potřebami. Castel Gandolfo ho očekává, nemůže nepřijet.

Papež také použije tentýž doprovod jako obvykle, neměl ve zvyku hýřit nebo se předvádět. Jeden motocykl jako předvoj, pak po dvou jako přední a zadní křídlo. Jenom dvě limuzíny v první Svatý Otec a jeho nejbližší pomocníci, ve druhé pak tajemníci a nižší preláti s dokumenty, které papež potřebuje ke své práci.

Konvoj pojede po silnici, o níž vždycky mluvil s nadšením, kdykoli se zmínil o Gandolfu: po krásné Via Appia Antica plné kopců a památek starého Říma.

Via Appia Antica, čili bod dotyku s protivníkem.

V Zaragolu, na letišti pro místní zbohatlíky, přistála dvě malá trysková letadla. Kapitán Noir na jméno etiopského velvyslanectví zakoupil fiátek, který měl turecké diverzní skupině posloužit jako bojové vozidlo, a zaparkoval ho v hlídané garáži poblíž policejní stanice, kde se nikdy nic zvláštního nedělo.

Guido Frescobaldi byl na cestě do Říma, kde se o něj postará Regina.

Schová ho v malém pensionce zvaném U dóžete na Via Due Macelli, kousek od Španělských schodů, a bude o staříka pečovat až do dne, kdy vypukne bitva. Tehdy ho ráno nacep roztokem thiopentalu, který ho zbaví vědomí přinejmenším na dvanáct hodin.

Jestřáb měl v úmyslu si Guida vyzvednout, až pojede s fiatem do bodu dotyku, Regina ho do té doby samozřejmě patřičně ustrojí a jeho podivný oblek - vlastně sukně - zakryje dlouhým kabátem.

Zbývalo vyřídit ještě poslední věc - odvézt obě limuzíny používané při manévrech do Valtournanche, místa vzdáleného několik kilometrů na severozápad od alpského města Champoluc, na zřídka používané letiště, kde většinou přistávali jenom návštěvníci horských chat. Limuzíny tam tedy nebudou vypadat nijak podezřele, navíc byly registrovány na jména neexistujících Řeků a Švýců nikdy neobtěžovali Řeky, kteří si mohou dovolit taková auta.

Lillian se může postarat o přesun, lépe řečeno na něj dohlédnout, přitom použije ty dva muže, co jí pomáhali připravit papežský příbytek.

Až budou auta na místě, mohou oba pomocníci zmizet společně s Lillian - Mac jim za tu námahu pochopitelně vyplatí prémie.

Jakmile se vrátí z boje a papež se v bezpečí - a v naprosté tajnosti - nastěhuje do svého nového bydliště, zbaví se i Rudolfa a toho šílence, jak se honem jmenuje... Kuchař bude muset zůstat, ovšem i kdyby se náhodou dověděl, pro koho vaří, tak co? Je to přece jenom francouzský hugenot a hledá ho policie v šestnácti zemích.

Takže zbývá Anne. A samozřejmě Sam.

Sam nebude dělat potíže, má ho tak dokonale obtočeného kolem prstu, že bez něj nemůže jít ani na malou. Ale co s Annie? Neměl tušení, co má to děvče za lubem. Proč nechce odejít? Proč proti němu dokonce vytáhla jeho starý slib?

„Přisahal jsi, že kdykoli za tebou kterákoli z nás přijde a bude potřebovat tvou pomoc, že nás nenecháš ve štychu. Že nikdy nedovolíš, aby se nám stala nějaká nespravedlnost, když tomu budeš moci zabránit.“

A já jsem tu, potřebuju tě a nespravedlnost se stala. Nemám, kam jít, bych šla. Prosím tě, nech mě tady.“

Neměl tedy na vybranou. Koneckonců, čestné slovo generála...

Proč ale? Že by kvůli Samovi?

Sákryš!

Zemře tedy v Gandolfu. Mohl dopadnout hůř, uvažoval Giovanni Bombalini, když se díval z okna své pracovny. Ještě před půl stoletím se mohl těšit nanejvýš na hrob na Zlatém pobřeží, kterému by předcházela nekonečná obřad vedený

napůl v latině a napůl v nářečí Kwa, zatímco jemu by po hlavě rejdlily mouchy. Gandolfo má oproti tomu svoje výhody.

Bude tam také moci lépe pracovat, těch pár zbývajících týdnů využije k tomu, aby uspořádal své záležitosti - což nebude těžké - a aby nastolil pokud možno co nejpevnější kurs pro budoucnost církve.

Vezme si s sebou několik set posudků na nejmocnější diecéze a rozhodne o desítkách povýšení, zajistí tím rovnováhu sil a podpoří nové, mladé myšlenkové proudy (které často nemají nic společného s tělesným mládím).

Pořád si musel připomínat, že přitom nesmí zlikvidovat vzpurnou starou gardu, tihle ostřílení mazáci prošli boji, o jakých se žádnému samozvanému církevnímu reformátorovi ani nesnilo. Rozhodně není lehké změnit názory, na kterých člověk stavěl celý svůj život - ovšem dobří staří bojovníci vědí, kdy ustoupit a zůstat v pozadí, kdykoli připraveni poskytnout dobrou radu - a nic víc. Ostatní (Ignatio Quartze a jemu podobní) potřebují nakopnout.

Papež Francesco dospěl k závěru, že k jeho posledním činům na tomto světě bude patřit i tu a tam nějaký kopanec. Bude mít podobu duchovního odkazu, který se po jeho smrti přečte kurii a poté se zveřejní.

Bylo to jistě trochu opovázlivé, ale pokud Bůh nebude chtít, aby tenhle spis dokončil, může ho kdykoli povolát k sobě.

Už na něm začal pracovat a nadiktoval první části svému černému pobočníkovi, také rozeslal každé vatikánské kanceláři přípis, v němž mladého černocho ustanovil vykonavatelem své závěti pro případ, že by měl spočinout v náručí Kristově.

Giovanni se dověděl, že když obdržel přípis, Ignatio Quartze asi hodinu zvracel. Kardinálovi to muselo pěkně pocuchat dutiny, pomyslel si se zadostiučiněním.

„Vaše Svatosti?“ Ze dveří do ložnice vyšel černý pobočník s kufrem v ruce. „Nemůžu najít tu malou šachovnici. Ve stolku u telefonu není.“

Giovanni zapřemýšlel a pak se nervózně zasmál. „Asi bude na záchodě.“

Od té doby, co monsignor O'Gilligan vyřešil své problémy s hromadnými konverzemi tím, že jim vysvětlil princip pokání, hraje strašlivě razantně. Potřeboval jsem se v klidu soustředit.“

„Ano, pane.“ Mladý kněz se usmál a položil kufr na zem. „Přidám ji do zavazadla k mešním rouchům.“

„Máme už tedy sbaleno? Říkám, máme“, i když jste všechnu práci dělal sám.“

„Téměř, Svatý Otče. Vaše tabletky si nechám v kufru u sebe.“

„Možná by láhev brandy byla lepší.“

„Tu mám také, Vaše Svatosti.“

„Jsi skutečně Boží člověk, synu.“

23

RIGIRATI! COSTRUZIONE!

Slova byla napsaná na velké plechové desce pověšené na dřevěných kozách, které zabíraly celou šířku silnice.

Deska se tvářila velice úředně, až po červené odrazky a znak římské městské rady. Pro všechna příjezdající vozidla uzavírala část Via Appia Antica a místo toho nabízela objížděku vedoucí dolů z kopce.

Protože tahle část Via Appia byla nejužší ze všech, neměla vozidla žádnou jinou šanci než použít objížděku - dokonce ani fiat, který Jestřáb ráno vyzvedl z garáže u policejní stanice a který teď ležel převrácený dole pod kopcem, neměl jinou možnost.

Žádné auto se totiž na cestě nemohlo otočit, a aby se mohl vrátit, musel by řidič jet pěkný kousek pozpátku, přes nespočetné výmoly a nepřehledné zatáčky. Kdyby se mu nechtělo, mohl to samozřejmě zkusit vzít přes pole, avšak ta byla nerovná a přehrazená kamennými zídkami starými pěkných pár století - zkrátka a dobře, pole byla nejen zrádná, ale navíc bylo zakázáno po nich jezdit.

Takové myšlenky probíhaly hlavou kapitánu Noirovi, který s nabíleným obličejem pod punčochou ležel v křoví na kraji cesty za dřevěným zátarasem. V dálce zaslechl burácení motorek.

Všechno bylo připraveno a bod dotyku se blížil.

Místo vybral generál skvěle - samé stromy, pole a kopce. Únos se mohl klidně odehrát i tady, bez všech těch starostí s objížděkou, ovšem samotná objížděka patřila v jistém smyslu k nejdůležitějším součástem plánu: vozidla sice mohla couvat, ale proč by to někdo dělal, když objet překážku je jistější?

I tak měl kapitán Noir v ruce silnou pišťalku pro případ, že by se kolona rozhodla jinak. Kdyby zapískal, znamenalo by to, že plán A, první fáze, poloha jedna až tři padají a místo nich nastupuje plán B, fáze nula nula, polohy sto jedna až sto deset, čili únos přímo na Via Appia.

Za zátarasem se vyloupila postava motocyklisty, jehož modrá helma s bílým křížem zářila ve slunci jako obrovský klenot předvoj Vatikánu, jak ho nazval generál. Uniformovaný jezdec jel střední rychlostí, kdyby uháněl příliš rychle, cestující v autech by se na hrbolaté staré silnici nejspíš utloukli.

Motocyklista si všiml zátarasu s cedulí a zajel k němu, kapitán Noir zadržel dech. Strážník seskočil z motorky, sklopil stojan a zamířil k překážce. Udiveně zdvihl obočí, natáhl krk, zda neuvidí nějaké známky stavebních prací, a něco nesrozumitelného zamumlal.

Otočil se a zvedl ruce, první automobil se teď nacházel asi padesát metrů od zátarasu.

Strážník se vrátil ke své motorce, nasedl, zakroutil řídítka a rozjel se plnou rychlostí k automobilu, aby si promluvil s někým uvnitř.

Téměř okamžitě se otevřely zadní dveře a vystoupil kněz v černém hábitu, společně s motocyklistou pak došli k překážce a prohlédli si cestu, která vedla dolů z kopce.

Začali se spolu rychle a nesrozumitelně domlouvat, z jejich gest bylo patrné, že si nevědí rady. Nakonec si kněz vykasal sutanu a rozběhl se k autu, kde seděl papež.

Kapitán Noir neměl nejlepší výhled, avšak lehký větřík k němu donesl úryvky vzrušeného hovoru. Polkl a v ruce sevřel píšťalku.

Potom ke svému velkému ulehčení zaslechl smích, kněz se vrátil k prvnímu vozu, přikývl, ukázal rukou směrem doleva a nasedl.

Riskantní rozhodnutí padlo, generál znal svého protivníka dobře.

Kolona, vedená předvojem, zamířila dolů z kopce, všechna vozidla jela opatrně, nejnižší rychlostí, a jakmile zmizela za první zatáčkou, Noir vyskočil z trávy a rozběhl se k zátarasu. Přetáhl ho přes vjezd na objíždku a strhl kovovou tabuli, tak se objevila druhá, na které stálo:

DINAMITE! FERMA! PERICOLO!

Dokázal to! Ježíši Kriste, on to dokázal! Podařilo se mu uniknout z Machenfeldu a teď byl na cestě do Říma. Když všechno půjde dobře, nikdo na to nepřijde až do rána a to bude pozdě! Jestřáb už bude mířit k bodu dotyku.

Neexistoval způsob, jak by se mohli dovědět, že zmizel, ledaže by vyrazili dveře jeho pokoje, což bylo za daných okolností vysoce nepravděpodobné.

Anne s ním nemluvila a utekla do svého pokoje v jižním křídle, vyvolal totiž hádku, kterou muselo být slyšet až na vrcholku Matterhornu a při níž Anne používala slov, která patrně pochytila od své zločinecké rodiny.

Rudolf a Bezejmenný s ním nechtěli mít absolutně nic společného a už vůbec ne být mu nablízku. Jakmile se pohádal s Anne, začal si stěžovat na strašné bolesti v rozkroku. Pak se stočil do klubíčka a křičel.

„Panebože! Kuvajtská encefalitida! Viděl jsem to v poušti v Alžíru před pěti tejdnama! Ach, Kriste! Musel jsem to dostat. Varlata natečou jak pumlice a jsou ještě těžší! Doktora! Sežeňte mi doktora!“

„Žádnýho doktora. Nikdo sem zvenku nesmí, dokud se nevrátí pán.“ Rudolf se tvářil neoblomně.

„Tak si radši dávejte pozor!“ houkl Sam. „Je to hrozně nakažlivý.“

Načež omdlel, svíraje si přirození přes tepláky. Rudolf a Bezejmenný vystrašeně ucouvli ke stěně, když se konečně probíral, bolesti šílený Sam se odvrátil z pokoje a nahoru po schodech - aby se odebral k Pánu za strašlivých muk a s obrovskými varlaty.

Rudolf s Bezejmenným se drželi zpátky, dokud za Samem nezaklaply dveře jeho ložnice, když je pak ještě na chvíli otevřel, spatřil oba své hlídače, jak pobíhají po hale s kapesníky na tvářích a rozprašují kolem sebe dezinfekční roztok.

Cesta byla volná - krásná, snadná cesta z Machenfeldu! Lillian a dva sluhové měli odvézt limuzínu na nějaké letiště někde na jihu. Zaslechl, jak Jestřáb vysvětluje své bývalé ženě cestu. Jízda potrvá asi čtyři hodiny a auta má nechat na silnici poblíž západní přistávací dráhy.

Letiště. To znamená letadla, která létají do Říma! A i kdyby ne, jsou tam telefony a rádio!

Okamžitě pochopil, co musí udělat. Schová se v kufru druhé limuzíny, té, kterou bude řídit jeden z těch poskoků. Bylo snadné pokazit zámek, když se loučil s Lillian a pomáhal jí s kufrů.

Jakmile jeho hlídači zmizeli v oblacích dezinfekce, Sam svázal tři prostěradla, sešplhal na dvůr, doběhl k autu a vlezl si do kufru.

Tam si přetáhl prostěradla přes horní část těla, vděčný za to, že má své tepláky, a čekal. Předpokládal, že lidská přirozenost mu poskytne příležitost - a nemýlil se.

Vozy projely branou a cesta začala. Po třech a půl hodinách poskakování, klesání a stoupání ve švýcarských horách Sam uslyšel krátké zatroubení, odpověděla mu houkačka prvního automobilu a limuzína zastavila. Řidič vyskočil ven, obešel kufr a Devereaux uslyšel nezaměnitelné šumění.

Otevřel kufr, tiše vylezl ven a přetáhl močícího Švýcara heverem.

Ani ne za půl minuty z něj Sam stáhl kalhoty, bundu, košili a boty, natáhl na sebe zatím jen kalhoty a bundu - což stačilo, aby nebyl ve tmě poznat - načež se usadil za volant a dvakrát stiskl klakson.

Lillian zatroubila také, jako že rozumí, a okamžitě se rozjela. Letiště ve Valtournanche (jak stálo na tabuli u cesty) představovalo určitý problém, ale na druhé straně ho u srdce hřála obdivuhodná suma peněz, kterou našel ve Švýcarové bundě. Pět tisíc amerických dolarů!

Jestřáb tomu chlapovi určitě vyplatil prémii!

A tak se zrodil další plán - vynikající finále.

Teď dokáže Jestřába zastavit, aniž by volal policii! Zastavit ho, překazit dotyk s protivníkem a rozpráshit jeho armádu! Aniž by se musel bát popravčích čet, katů nebo doživotního vězení. Byl to dokonalý, bezchybný plán.

Na západním okraji letiště se silnice zatáčela, Sam zpomalil a v okamžiku, kdy Lillian zajela za ohyb cesty, vypnul motor, sebral košili a boty, vyskočil z auta a schoval se v lese.

Ve tmě čekal, až dojde k nevyhnutelnému. Slyšel, jak Lillian couvá, vystupuje i se svým společníkem z vozu a vrací se k opuštěnému automobilu.

„No to snad není pravda!“ zuřila Lillian. „Ten nevděčník vezme roha na poslední chvíli! Teď, když mu Mac vrazil tolik peněz. Já to ovšem tušila, jeho krční svaly neměly žádný tonus a to je vždycky známka slabosti. Pojď sem a vlez si dovnitř! Už jsme skoro tam.“

O hodinu později Devereaux, oděný do kožené bundy a kalhot, které mu byly příliš velké, odpočítával 2500 dolarů do rukou vyjeveného pilota v hangáru ve Valtournanche jako cenu za co nejrychlejší odlet do Říma. Sam si vybral chlapíka, který byl o hodně menší než on a jehož svaly neměly vůbec žádný tonus. Letci, kteří přijímají takovéhle kšefty, nebývají většinou příkladem vysokých morálních kvalit a Sam netoužil po tom, aby byl nucen vystoupit někde v alpském průsmyku - z výšky tisíc metrů.

Dokázal to! Letěli a do Říma dorazí ještě před svítáním. A potom Sam Devereaux, nejchytřejší mladý advokát v Bostonu, přednese nejlepší závěrečnou řeč své kariéry.

Kapitáni Gris a Bleu, vtěsnaní do policejních uniforem, stojí ukryti za kmeny javorů po stranách cesty a nehýbali se -

jenom palci se dotýkali dutých jehel, které vyčnívaly z obrácených prstenů.

Jak jejich velitel správně předpokládal, motocykly jedoucí po stranách papežovy limuzíny se stáhly dozadu před zadní voj, motory - také podle předpokladu - řvaly, až uši zaléhaly.

Vozidla projela jedno po druhém. Když se mezi javory objevili poslední dva motocyklisté z doprovodu, Gris a Bleu vyskočili z podrostu, levou paží chytili každý svého muže za krk a vpíchli jim injekci.

Během několika vteřin oba hlídači ztuhlí.

Gris a Bleu položili motorky na cestu a odtáhli nehybná těla do křoví, pak společně vběhli do lesa a utíkali dolů, ke svému dalšímu stanovišti, kde měli ukryté kněžské sutany.

Kapitáni Orange a Vert leželi na břiše ve vysoké trávě na vjezdu do druhé zatáčky, skrz dlouhá stébla zahlédli konvoj a museli se usmát, když zjistili, že zadní voj zmizel. Zbylí dva strážníci za vozem se snažili ze všech sil udržet své motorky na hrbolaté cestě.

Když kolem projel papež, kapitán Orange se pokřižoval, zatímco kapitán Vert si odplivl. Už hezky dlouho neměla církev francouzského papeže, tihle Taliáni si na to dali zatracený pozor.

Papežská limuzína zmizela za zatáčkou. Orange a Vert vyskočili jako jeden muž a vrhli se na strážníky na motocyklech. Doprovod zmrtvěl ještě dříve, než papežův vůz dorazil pod kopec. Zbývalo jen několik sekund, než se ozvou výbuchy kouřových bomb z převráceného fiatu, znamení začínající čtvrté fáze. Orange a Vert vyrazili do svých postavení pro sedmou, nejdůležitější fázi ze všech. Fáze pět a šest, tedy likvidace spojení protivníka a uspání papežových pobočníků, začnou za okamžik.

Fáze sedm představovala vyvrcholení celé operace - výměnu papežů.

Guido Frescobaldi za Giovanniho Bombaliniho.

Výbuchy z fiatu zněly děsivě a hysterický jakot Turků snad ještě děsivěji. Jestřáb se spokojeně ušklíbl. Sákryš! To je pohled! Ten kouř, rámus a - no, to řvaní je možná trochu přehnané.

Kolona se překvapeně zastavila a ozvaly se vzrušené hlasy. Jeden motocykl a dvě limuzíny stály na rozbité okrese ohraničené na jihu strmým svahem a na severu hustým lesem.

Perfektní, pomyslel si Jestřáb, zatímco držel v houští zmítajícího se Guida Frescobaldiho.

Kapitán Noir dorazil na své místo a dal znamení kapitánům Rougovi a Brunovi, kteří leželi deset metrů od sebe, připraveni uskutečnit pátou fázi: likvidaci veškerého spojovacího vybavení.

Nadešla správná chvíle.

Osamocený vatikánský policista seskočil z motorky a rozběhl se ke kouřícímu fiatu plnému vřiskajících pasažérů. Dveře obou limuzín se rozletěly a kněží křičeli, mávali rukama a štekali rozkazy na všechny strany. Pak se vydali k převrženému vozu.

Ted! Noir, Rouge a Brun, oblečení jako kněží, vběhli ze svých úkrytů. Brun a Rouge se vrhli na přední sedadlo první limuzíny a zpretrhali všechny dráty, které jim přišly pod ruku, Noir utíkal ke druhému autu - papežovu - a otevřenými dveřmi proklouzl k přístrojové desce.

Najednou po něm ze zadního sedadla chňapla ruka zahalená v bílé látce. Na rozdíl od sutany však ta ruka byla černá.

A hmat, kterým ho chytila za krk - zatímco mu druhá zpracovávala hlavu rychlými údery - patřil k těm, které Noir dobře znal. Z pouličních šarvátek v Harlemu!

Noir škubl bolavou hlavou a znenadání se ocitl tváří v tvář svému černému soukmenovci.

V bílé církevní sutaně!

Noirovi bylo proti srsti, že musí uzemnit de facto bratra, jenže nemohl dělat nic jiného. Ten katolík byl dobrý, ale neměl za sebou hodiny pro pokročilé nad 138. ulicí a v Amsterdamu. Noir mu zabodl palec a ukazováček do citlivého místa, černý kněz vykřikl a pustil kapitána, který ho napůl přetáhl přes opěradlo a zasadil mu úder do zátylku. Pak se už plně věnoval své práci: trhání drátů a rozbíjení ciferníků.

Thlustý bílý stařík na zadním sedadle - to bude asi on, napadlo Noira - si přitáhl bezvědomého černocho k sobě a položil si jeho hlavu na klín, jako kdyby tomu klukovi něco vážně bylo.

„Neboj, dědo, bude v pořádku. Já vážně nevím, jak to vy chlapi děláte - fakt. Tuhle jsem byl doma a koukám - baptisti to tam všecko ověsili mašličkama. A byl klid. Jasně, jsou tu ještě poldové -“

Ten parchant! Co se ještě pokazí? Jaké další pastí ho čekají na sluncem ozářeném letišti Leoparda da Vinci? Byla to hotová noční můra, jenomže on bohužel nespál!

Ten zatracený trpajzlík - pilot z Valtournanche - trval na tom, že jeho letadlo musí prohlédnout inspektoři z protidrogového oddělení!

Nikoho nezajímalo ani za mák, jestli letadlo nevezve ukradené zlaté pruty, neproclené diamanty nebo supertajné plány NATO, hlavně když na palubě není ani špetka marjánky! Vášnivě Samovy protesty na tom nemohly nic změnit. Vlastně ano. Pojali podezření a podrobili ho osobní prohlídce.

„Per favore, signore. Kde máte spodní prádlo? Kde jste ho nechal?

- Prohlídněte to letadlo ještě jednou!“

„To je šílenství!“ řval Devereaux. „Kvůli trenýrkám přece -“

„Che cosa?“ tázal se capitano podezíravě.

„Trenýrky!“ Sam rukama naznačil, jak vypadají. „Kde bych v nich mohl schovat...“

„Aháá,“ přerušil ho capitano. „Švýcaři v horách nosí dlouhý spodky. S kapsami. S padacími mosty. A spoustou knoflíků. Knoflíky jsou duté.“

„Já nejsem Švýcar! Jsem Američan!“

Kapitán zvedl obočí. „Aháá - takže mafie, signore?“

A tak to šlo dál a dál, dokud se Sam nerozloučil s deseti stodolarovkami a kapitán si tím pádem neuvědomil, že mu

vlastně končí směna.

„Kde můžu sehnat taxík?“

„Napřed si vyměňte peníze, signore. Žádný taxikář nebude mít drobné na sto dolarů.“

„Už nemám stovky. Jenom pětistovky.“

„V tom případě zavolají policii. Takové bankovky nemůžou být pravé. Potřebujete liry.“

Ježíši Kriste, napadlo Sama, ještě policie do toho! Policajti a hysteričtí taxikáři, to bylo to poslední, co potřeboval. Do jeho plánu na zastavení Jestřába rozhodně nijak nepasovali.

A tak strávil skoro hodinu ve frontě před směnárnou, kde mu vousatá paní za přepážkou oznámila, že takhle velké bankovky se musí napřed přezkoumat.

„Děkuji, signore,“ pravila ta mužatka nakonec. „Prohlédli jsme si je na čtyřech různých přístrojích. Jsou opravdu velmi hezké. Tady jsou vaše liry. Máte u sebe prázdný kufřík?“

Bylo tři čtvrti na deset. Ještě je čas! Když vezme v úvahu provoz, cesta do Říma potrvá asi tak hodinu, a pak musí počítat s další půlhodinou, než se dostane na jižní předměstí a najde Via Appia.

Jízda po Via Appia nezabere jistě víc než dvacet minut. Pozná značky, které viděl při manévrech - tím si byl jistý. Až se dostane do bodu dotyku, zbyde mu ještě nejmíň půl hodiny!

Zastaví Jestřába, zabrání třetí světové válce, vyhne se doživotnímu vězení a vrátí se domů do Bostonu s opravdovým účtem ve Švýcarsku!

Sakra! Kdyby měl u sebe dva doutníky, zapálil by si je oba najednou.

Proběhl halou ke dveřím, nad nimiž visely tabulky s nápisy hlásajícími Taxi ve třech jazycích. S jazykem na vestě vyletěl ven.

Celé prostranství bylo zaplněné nehybnými vozíčky obtíženými tunami zavazadel, kolem nich postávali lidé a jejich nálada se blížila k bodu varu.

Sam zatahal jednoho turistu za rukáv. „Co se děje?“

„Ty kurvy taxikářský stávkujou!“

Sam vycouval. Kapsy měl vycpané miliony lir, na parkovišti jistě najde někoho, kdo ho odveze.

Měl štěstí - za deset minut půl dvanácté. Čím rychleji chlapík pojedje, tím víc tisíců dostane. Muž souhlasil.

11:32. Ještě to stihne. Musí!

Nesmí propást příležitost svého života!

A proč si to nepřiznat: poslední příležitost.

Gris a Bleu si utáhli opasky kolem sutan, klečeli teď za křovím na okraji staré silnice. Oba byli připraveni vyrazit k provedení šesté fáze - znehybnění doprovodu. Převržený fiat ležel přímo před nimi, všude se valila oblaka kouře a pět papežových pomocníků, dva řidiči a zbývající strážník se ze všech sil snažili vytáhnout z vozu ječící Turkey.

Početní převaha protivníka nemusela nutně znamenat nevýhodu, jakmile se Gris a Bleu připojí k té skrumáži utopené v dýmu, budou pracovat rychle a jejich kněžské obleky ještě přispějí k všeobecnému zmatku. Nedá jim mnoho práce odrovnat jednoho protivníka po druhém.

Rouge se k nim připojí na západě a zastaví každého, kdo by pojal podezření a chtěl utíkat zpátky k autům.

Ted! Gris a Bleu se vyřítli z křoví přímo mezi kouř, mávající paže a výkřiky.

Členové papežské suity se káceli na zem s blaženými úsměvy na tvářích.

„Svažte je! Podejte mi provaz!“ zařval Gris na Turkey, „oběti nehody“, kteří vylézali zpod auta.

„Ne tak těsně, vy šilenci!“ doplnil Bleu rychle. „Pamatujte, co říkal velitel!“

„MonDieu!“ vykřikl Bleu zčistajasna, chytil Grise za rameno a ukázal před ně na zem. „Qu ést-ce que cest qa?“

Uprostřed silnice ležel na zádech Rouge se zdviženou rukou a ohnutým zápěstím, jako by zmrzl uprostřed piruety. Ani punčocha nemohla zakrýt uvolněný výraz jeho antického obličej. V nastalém zmatku si nešťastník zřejmě šlápl na sutanu a zapíchl si jehlu do břicha.

„Rychle!“ zvolal Gris. „Protílátku! Generál zaplaťpánbu myslí na všechno!“

„Od toho je generál,“ poznamenal Bleu.

„Ted!“ nařídil Jestřáb a postavil na nohy Guida Frescobaldiho, který se znenadání rozezpíval.

Na druhé straně prašné cesty spatřil Orange, jak vyskakuje z křoví směrem k papežově limuzíně a přitom se křížuje. Zbytečně, napadlo ho: papež se stejně nepokusí o útěk. Položil svého černého pobočníka na sedadlo a s rozzlobeným výrazem vylézal z vozu.

Jestřáb popadl Frescobaldiho za ruku a vedl ho k autu.

„Přeji vám dobrý den, pane,“ pozdravil papeže, jak se slušelo pozdravit vzdávající se jednotku.

„Animale!“ zaburácel papež, až se rozléhalo. „Uccisore! Assassino!“

„Cože?“

„Basta!“ zazněl znovu hromový hlas, zatímco ve Francescových očích blesk stíhal blesk. „Zabijte mě! Pobil jste moje milované děti, děti Boží! Povraždil jste nevinátka! Tak pošlete mě taky Ježíšovi do náruče a ať se Bůh smiluje nad vaší duší!“

„Ale prokrista - chci říct, mlčte! Nikdo tu nechce nikoho zabít!“

„Mám oči! Pozabíjel jste Boží děti!“

„To jsou nesmysly! Nikdo není ani zraněn - a nebude.“

„Všichni jsou morto,“ trval na svém Francesco, i když už zdaleka ne tak rozhodně, a očima těkal po okolí.

„O nic víc než vy. To bychom je přece nesvazovali, no ne? Orange!“

Pojďte sem!“

„Si, Generale.“ Orange obešel kapotu limuzíny a ještě několikrát se pokřížoval.

„Vytáhněte z auta toho barevného kluka. Nejspíš to je nějaký dobrý známý tady papeže.“
„Ten člověk je můj kněz. Můj pobočník!“
„Neříkejte. Na toho musej sbíratky letět. Jemně, Orange,“ pokračoval MacKenzie, zatímco Ital tahal z automobilu bezvědomého černého preláta. „Položte ho na trávu a rozepněte mu ten hábit - na takovýhle šaty je dneska skoro horko.“
„Chcete snad naznačit,“ ptal se Giovanni nedůvěřivě, „že všichni jsou živí?“
„Jasně že jsou živí,“ odpověděl MacKenzie a pokynul Vertovi, aby připravil Frescobaldiho k výměně. Papežův dvojník seděl klidně na svém místě.
„Nevěřím vám! Všechny jste je zabili!“ zaječel najednou papež.
„Tak budete zticha!“ Jestřáb se ani nesnažil, aby to znělo jako otázka. „Poslouchejte. Nevím, jak to u vás chodí, ale předpokládám, že dokážete poznat, jestli je někdo mrtvej, nebo živý.“
„Che cosa?“
„Kapitáne Grisi!“ zavolal MacKenzie na maskovaného Skandinávce, který mezitím přivazoval jednoho z kněží k nárazníku první limuzíny. „Zvedněte toho člověka a přineste ho sem, prosím vás.“
Gris poslechl a MacKenzie vzal papeže za pravou ruku.
„Tak! Položte mu prst na stranu krku, hned vedle klíční kosti. Tak co? Cítíte puls?“
Papežovi se zúžily oči soustředěním. „Srdce - ano, máte pravdu. A co ti ostatní? Totéž? Taky jim tluč srdce?“
„Dal jsem vám své slovo,“ prohlásil Jestřáb pevně. „A upozorňuji vás, pane, že velící důstojník nelže, když je vítězství jeho. Nejsme přece zvířata, pane. A nemáme moc času.“ Jestřáb pokynul Vertovi, aby přivedl nadrovaného Frescobaldiho. „Bohužel vám budeme muset odebrat některé součásti oděvu. Musíme -“
MacKenzie se zarazil. Papež Francesco zíral na Frescobaldiho, bylo to poprvé, co si všiml oholeného zpěváka, který teď vypadal víc jako Giovanni Bombalini než kdo jiný, samotného Bombaliniho nevyjímaje.
„Guido! To je přece Guido Frescobaldi!“ Papeže mohli slyšet až v Neapoli, jak hlasitě křičel. „Guido, z mého masa a krve! Je to on!
Madre di Dio! Snad ses taky neúčastnil tohoto - kacířství?“
Signore Guido Frescobaldi se usmál.
„Che gelida... manina... a rigido esanime... la, la-la, lalá...“
„Je to on, máte pravdu, ale ode dnešního rána o sobě neví. A ještě nějakou dobu nebude. Tak pojdte. Musíme vám sundat pár věcí a navěsit je na něj. Kapitáne Orangi a Verte, pomozte tady panu Francescovi.“
„Vida!“ pronesl Jestřáb tonem vítězného generála. Držel přibližně se usmívajícího Guida Frescobaldiho za ramena a kochal se pohledem na výsledek své práce. „Vypadá bezvadně, no ne?“
Vyjevený Francesco si nemohl pomoci. „Jesus et Spiritus Sanctus!
Ten vošklivej Frescobaldi je najednou já. Bůh předvedl zázrak!“
„Jako vejce vejci, pane papež.“
Kristova zástupce na Zemi bylo sotva slyšet.
„To vážně chcete... posadit Frescobaldiho na stolec svatého Petra?“
„Při troše štěstí aspoň na dvě hodiny - podle mých propočtů.“
„Ale proč?“
„Neberte si to osobně. Co já jsem slyšel, jste strašně milej člověk.“
„Proč, ve jménu Božím? Tohle není odpověď.“
„Neměla být,“ opáčil Jestřáb. „Prostě nechci, abyste tu začal vřískat. Máte strašně silnej hlas.“
„Tak to já teda začnu vřískat když mi to nepovíte. Aááá!“
„Dobře! Dobře! Chceme vás unést a dostat za vás výkupné. Budete se mít dobře a nikdo vám neublíží - moje slovo generála na to!“
Rozhovor přerušili kapitáni Gris a Bleu, kteří přiběhli a postavili se do pozoru.
„Zajištění provedeno, pane generále,“ vyštěkl Gris. „Všichni jsou uspaní,“ doplnil Bleu. „Jsme připraveni k přesunu.“
„Výborně. Ideme na to! Vojáci - okamžitě vyklidte prostor! Připravte - podle pořadí vpřed!“
Jako by to bylo domluvené, ze zamaskovaného průseku padesát metrů od bodu dotyku se ozval rachot vrtulníku.
A ještě něco se ozvalo - od silnice na kopci. Zvuk brzdícího auta.
„Stůjte!“ nesl se lesem prosebný hlas. „Pro lásku boží, stůjte!“
„Cože?“
„Mon Dieu!“
„Che cosa?“
„No ne!“
„Tokig!“
„Bakasi!“
„Do prdele!“
Sam vyběhl zpoza poslední zatáčky, zakopl a upadl na kolena.
Giovanni Bombalini, který ho vyjeveně sledoval, začal automaticky klečícímu žehnat: „Deus et figlio -“
„Budete mlčet!“ seřval MacKenzie Francesca. „Zatraceně, Same!
Co tady ksakru děláš? Máš ležet na hradě, nemocnej -“
„Všichni mě poslouchejte!“ přerušil ho Sam. „Pojďte sem!“ Vyškrabal se na nohy, kapitáni zůstali na svých místech s apatickými výrazy ve tvářích. „Utečte! Zachraň se, kdo můžeš! Vykašlete se tady na toho chlapa! Je to past! Včera v

noci vybrali Machenfeld - hemží se tam stovky policajtů z Interpolu...“ Najednou Samovi poklesla čelist a vytřeštil oči na Jestřába. „Cože to povídal?“

„Jsi fakt perfektní, synku. Jak jsem už říkal, ty tvý bojovnosti si cením. Jenže se nedá říct, že bys měl zrovna úctu k mému zkušenostem.“

MacKenzie uchopil jeden z popruhů, které se mu křížily na prsou, vedl k velkému koženému pouzdru připnutému k opasku. „Žádný důstojník v poli nesmí zůstat bez spojení se svým velitelským stanovištěm.

Rozhodně ne od roku 1971. Sakra, posílal jsem zprávy z Ly Solu v Kambodži rovnou jednotkám k Mekongu!“

„Co?“

„Třípásmové vysokofrekvenční rádio, chlapče. Předvolby a duplexní provoz. Same, jsi sto let za vopícema! Ještě před hodinou se to kolem Machenfeldu hemžilo jenom motýlami. Nevím, jak se ti to povedlo, ale měl jsi zatracený štěstí, že ses sem dostal sám.. Konečně, když o tom tak přemýšlím, byl bys sakra blázen, kdyby to bylo jinak.

- Tak dobře. Chlapi, pokračujeme v osmý fázi! -A ty pojď, Same.

Trochu se proletíme. A to ti povídám, hochu, ještě budeš zlobit a osobně otevřu dveře v tisíci metrech a dál si můžeš letět sám!“

„Macu, to přece nemůžeš! Pomysli na třetí světovou válku!“

„Pomysli na ten krásnej volnej pád - bez padáku - rovnou do mísy se špagetama!“

Pak se ozval jiný zvuk. Tentokrát děsivý - znovu z kopce. Kapitáni a Turci ztuhli.

Jestřáb otočil hlavu nahoru, směrem k Via Appia. Papež pronesl jediné slovo.

„Carabinieri.“

V dálce bylo slyšet kvílení policejních sirén, které se stále přibližovaly.

„Sakra! Jak je to možný? Co se k čertu stalo? Same, tohle jsi -“

„Proboha, já ne! Nic takového by mě ani nenapadlo!“

„Myslím, že jste se trochu přepočítal, signore,“ pravil papež Francesco tiše.

„Cože jsem se? Přepočítal?“

„Kolona se měla zastavit ve vesnici - no, vlastně to ani není vesnice - Tuscabondo. Asi tak dva kilometry za tou deuiazione, vaší objížďkou.“

„Ježíši Kriste!“

„Dokáže být milosrdný, Signore Generale.“

„Ti parchanti teď pročesají pole i lesy. Sakra!“

„A vzduch taky, Generale,“ připomněl kapitán Orange. „Carabinieri mají spousty elicotteri. Jsou pazzi nebes!“

„Kristova noho!“

„Figlio di Santa Mario -Figlio di Dio - to on je cesta a život, generále.“

„Už jsem vám říkal, abyste mlčel. Chlapi! Podívejte se do map!“

Rychle! Gris a Bleu, vyhodnoťte únikové trasy E osm a E dvanáct.

Původní trasy byly kratší, ale nápadnější. Rozhodnutí do jedné minuty!

Orange a Vert, dejte sem Frescobaldiho! Přidejte se k ostatním!

Same, ty zůstaň tady!“

Jekot sirén se blížil ke křižovatce na Via Appia. Frescobaldi se potácel po cestě a zpíval z plných plic.

„Signore.“ Giovanni Bombalini vykročil směrem k MacKenziem.

„Mluvil jste o čestném slovu generála a zdálo se mi, že na to hodně dáte.“

„Cože? Jistě. U vás to asi bude skoro stejný. Velení je vždycky velká odpovědnost.“

„Přesně tak. A pravda je pravou rukou zodpovědnosti.“ Papež ještě jednou pohlédl na bezvědomá těla natažená kolem. Očividně nikdo nebyl zraněn. „A také soucit, pochopitelně.“

Jestřáb ho skoro neposlouchal, držel Frescobaldiho, po očku pozoroval zaraženého Sama Devereauxe a sledoval, jak kapitáni Gris a Bleu uvažují nad mapou. „O čem jste to mluvil?“

„Říkáte, že mi nechcete ublížit.“

„Jistěže ne. Za mrtvolu bychom moc výkupného nedostali. I když ve vašem případě -“

„Frescobaldi je silný jako býk,“ pronesl papež jakoby pro sebe.

„Vždycky byl. Signore Generale, kdybych vám slíbil, že půjdu s vámi a nebudu se vzpěčovat, že vám třeba i pomůžu splnit mi jedno přání?

Jako jeden velitel druhému?“

Jestřáb na papeže překvapeně zamrkal. „O co jde?“

„Kratičký vzkaz, jenom pár slov - anglicky - která bych nechal svému pobočníkovi. Samozřejmě si to budete moci přečíst.“

MacKenzie vytáhl z kapsy zápisník, vytrhl z něj list a podal jej i s tužkou Francescovi. „Máte na to patnáct vteřin.“

Papež si položil papír na kapotu vozu, rychle naškrábal pár slov a podal lístek Hawkinsovi.

Jsem u pořádku. Dá-li Bůh, spojím se s tebou tak, jako šachista O'Gilligan.

Tvůj Bílej „Jestli to je tajnej kód, tak stojí za houby. Klidně mu to šoupněte do kapsy. To, jak říkáte, že jste v pořádku, se mi docela líbí.“

Giovanni doběhl ke svému pobočníkovi, nacpal mu vzkaz pod sutanu a vrátil se k Jestřábovi. „A teď, Signore Generale, už jenom mrháme časem.“

„Cože?“

„Strčte Frescobaldiho do vozu! Pospěšte si! Uvnitř leží kufík, mám v něm léky. Vezměte mi ho, prosím.“

„Cože?“

„Vkurii byste nevydržel ani pět minut! Kde je elicottero?“
„Vrtulník?“
„Ano.“
„Tamhle v průseku.“
Kapitáni Gris a Bleu se konečně domluvili.
„Vysvětlili jsme to chlapům, pane generále,“ zavolal Gris. „Jdeme. Sejdeme se v Zaragolu!“
„Zaragolo,“ opakoval papež. „To letiště v Monti Prenestini?“
„Jo,“ odvětil Jestřáb a vyvalil na papeže Francesca oči v údivu.
„Co je s ním?“
„Řekněte jim, ať se drží na sever od Rocca Priora! V Rocca Priora je vždycky spousta četníků.“
„To je na východ od Frascati -“
„Slyšeli jste ho, kapitáni! Vyhněte se Rocca Priora! A teď, vpřed!“ zaburácel Jestřáb.
„Ne!“ vykřikl Sam, který ustoupil na silnici a hleděl vzhůru do kopce. „Všichni jste se zbláznili! A já vás zastavím. Všechny!“
„Mladíku!“ Giovanni se napřímil a promluvil na Sama s neotřesitelnou důstojností. „Zmlknete laskavě a uděláte, co po vás generál chce?“
Z houští se vynořil Noir. „Letoun je připraven, pane generále!
Můžeme startovat.“
„Máme jednoho pasažéra navíc. Chyťte tady doktora, kapitáne.
Když se vám to povede, můžete mu ukázat jehlu.“
„S radostí,“ zazubil se Noir.
„Jenom jednu dávku, kapitáne!“
„Do prdele!“
A tak Giovanni Bombalini, Svatý Otec katolické církve, a MacKenzie Hawkins, dvojnásobný nositel medaile Kongresu, uložili Guida Frescobaldiho do papežské limuzíny a utíkali lesem k helikoptéře, co jim nohy stačily.
Francesco měl s během potíže, nejprve se tiše modlil k svatému Šebestiánovi, patronovi atletů, a nakonec si v čirém zoufalství vykasal hábit, odhaliv tím své tučné nohy venkovana, a skoro MacKenzieho předběhl.
Tryskáč zakroužil nad Zaragolem, u řízení seděl kapitán Noir a na sedadle druhého pilota kapitán Rouge. Jestřáb s papežem seděli v přední části, každý u svého okénka.
MacKenzie se překvapeně díval na Francesca. Po dlouholetých zkušenostech věděl, že když se věci člověku vymknou z rukou, je nejlepší se o nic nesnažit, dokud si to nevyžádá probíhající boj.
To ovšem nebyl tenhle případ. Problém byl v tom, že Francesco se nechoval jako žádný z protivníků, s nimiž Jestřáb kdy bojoval.
Sakra! Seděl tady v rozepnuté sutaně, se zutými botami a s rukama pokojně složenými na tlustém břiše, a vyhlížel z okna tryskáče jako šťastný majitel koloniálu, který poprvé letí letadlem. Bylo to zvláštní. Zarážející.
Sakra! Jak to?
MacKenzie si uvědomil, že nemá smysl, aby tu dál seděl s punčochou na hlavě. Ostatní si je museli nechat, aby se chránili, ale jemu už to k ničemu nebylo.
S úlevným vydechnutím si ji stáhl a Francesco se na něj podíval milým pohledem, pak kývl, jako by tím chtěl říci Těší mne.
Tak sakra!
MacKenzie hrábl do kapsy pro doutník, ukousl konec a vytáhl zápalky.
„Per fauore?“ naklonil se k němu Francesco.
„Co prosím?“
„Doutník, Signore Generale. Kdybyste měl jeden i pro mě.“
„Ach jistě, samozřejmě. Tady.“
Hawkins vyndal z krabičky druhý doutník a podal ho papežovi, pak sáhl do kapsy pro ořezávač.
Pozdě. Francesco ukousl konec, elegantně ho vyplivl, sebral Macovi z ruky sirky a zapálil si.
Nad hlavou se mu vyrojila oblaka vonného dýmu, papež se znovu posadil, zkřížil nohy pod sutanou a sledoval krajinu dole.
„Grazie,“ poděkoval ještě.
„Prego,“ odpověděl MacKenzie.

ČTVRTÝ DÍL

Úspěch každé společnosti závisí na jejím hlavním výrobku nebo službě. Základním předpokladem je přesvědčit pomocí agresivních reklamních technik zákazníka, že výrobek nebo služba jsou pro něj důležité - nejlépe životně důležité.

Shepherdovy Zákony ekonomiky
Kniha CCCXXI, kapitola 173

Sam seděl na vypoštěřované kovové židli v severozápadním koutě machenfeldské zahrady. Anne si tohle místo vybrala schválně, odtud bylo totiž nejlépe vidět na vzdálený vrcholek Matterhornu.

Od té strašné události už uběhly tři týdny. Bod dotyku.

Kapitáni a Turci se rozjeli po světě - nikdo nevěděl kam, a nikoho to také nezajímalo. Služebnictvo se omezilo na jediného kuchaře, který pomáhal Anne a Samovi udržovat dům a zahradu v pořádku. Mac-

Kenzie ani v jedné z těchto činností nijak nevynikal, ale zato byl ochoten, když na něj došla řada, dojet do vsi pro noviny. Také denně mluvil s lékařem, kterého pro všechny případy přivolal z New Yorku, lékař - internista se mohl jen divit, proč mu platí takové horentní sumy jenom za to, že žije v luxusním domě na břehu jezera a nedělá vůbec nic, a tak v duchu lékařské přísahy bral nezdaněné částky a nestěžoval si.

Francesco (Sam o něm nedokázal mluvit jako o papeži) se pohodlně usadil ve své rezidenci v horním patře a každý den ho bylo vidět, jak se prochází na cimbuří po své zahrádce.

MacKenzie to vážně dokázal! Splnil největší bojový úkol své vojenské kariéry.

Také již prostřednictvím složitých a nejistitelných kanálů vyjednával s Vatikánem o výkupném. Vysokofrekvenční rádiové vlny proudily z Alp do Bejrútu a odtud do Alžíru, předávány stanicemi ukrytými v nitru pouště nebo uprostřed oceánu dál do Marseilles, Paříže, Milána a do Říma.

Podle stanoveného rozvrhu měl Vatikán odvyšlat odpověď, kterou předá dál Bejrút, v pět hodin odpoledne.

MacKenzie odjel z Machenfeldu do svého tajného spojovacího uzlu, osamělého srubu vysoko v Alpách, kde si nainstaloval nejlepší a nejdokonalejší rádiovou stanici, jaká byla k mání. Na Machenfeld ji dodala společnost Les Chateaux Suisse, avšak do provozu ji uvedl Jestřáb osobně. Nikdo kromě něj nesměl vědět, kde se jeho horská skrýš nachází.

Ach, Bože! Dnes odpoledne v pět! Sam se snažil vypudit z mysli hrozné představy.

U hradu se něco pohnulo: Anne vyšla na terasu, pod paží si nesla nerozlučnou knihu a v rukou držela stříbrný podnos se skleničkami.

Zamířila pevným, ženským krokem přes trávník, vypadala jako talentovaná tanečnice, která si už ani neuvědomuje, jak jsou její pohyby rytmické. Světle hnědé vlasy jí padaly na ramena a odrážely se od jasně růžové pleti obličeje, ve velkých, jasně modrých očích jí zářilo slunce.

Něco se od těch děvčat přece jen naučil, pomyslel si Devereaux.

Od každé něco jiného - každá z nich mu dala svůj jedinečný, osobitý dárek. A jestliže se někdy vrátí do normálního života, bude jim za to vděčný.

Nejdůležitější věc se však zřejmě naučil od Anne: snaž se zlepšit sám sebe, ale nezapírej přitom svou minulost.

Na trávníku zazněl smích. Anne se dívala nahoru na cimbuří, přes které se nakláněl Francesco v barevném lyžařském svetru.

Anne a Francesco se tak soukromě bavili, kdykoli byl Jestřáb z dohledu. Sam si byl jistý - konečně, Anne se tím netajila - že za ním chodí do jeho pokojů a nosí mu sklenice chianti, které mu jeho dieta přísně zakazovala. Anne s Francescem se obdivuhodně spřátelili.

Za několik minut se jeho domněnky potvrdily. Anne položila stříbrný táč se sklenkami na stůl vedle Sama.

„To jsi věděl, Same, že Ježíš byl strašně praktický člověk? Když myl Máří Magdaléně nohy, dával tím všem najevo, že i ona je lidská bytost - třeba i hodně jemná bytost, přes to, co dělá. A že nikdo nemá právo po ní házet kamením, protože kdoví jestli mají taky tak čisté nohy.“

MacKenzie zdolal poslední úsek cesty pomocí horolezeckých skob a cepínu, cesta byla zapadaná vysokohorským sněhem a bylo tudíž rychlejší se vydat nahoru pěšky. Do pěti hodin zbývalo jedenáct minut.

Za jedenáct minut tedy začne vysílat Bejrút a bude signál opakovat po pěti minutách, aby se dala zkontrolovat správnost depeše. Na konci druhého vysílání potvrdí příjem kódem složeným ze čtyř čárek, který dvakrát zopakuje.

Uvnitř srubu spustil Jestřáb generátory a se zadostiučiněním pozoroval, jak se kolečka s bzučením roztáčí a jak se ručičky na cifernících hýbou doprava.

Když se rozsvítily dvě zelené žárovky na znamení nejvyššího výkonu, zapojil elektrická kamínka a okamžitě ucítil teplo nažhavané spirály. Hrál po silné krátkovlnné vysílače, zapojil ji na příjem a pustil zesilovač. Ještě tři minuty.

Zamířil ke zdi a pomalu začal otáčet kruhem, zaslechl, jak do sebe zapadla ozubená kola a za zamřížovaným okénkem viděl, jak se vztyčuje plochá anténa a natáčí se požadovaným směrem.

Vrátil se k přijímači a pečlivě otáčel ladicími knoflíky, z reproduktorů se ozvala směsice nejrůznějších jazyků. Když se ukazovátka ocitla ve správné poloze, nastalo ticho. Zbývala ještě jedna minuta.

MacKenzie si vytáhl doutník a zapálil ho, s uspokojením nasával kouř a vyfukoval malá kolečka.

Signály se ozvaly. Čtyři krátké vysoké tóny: kanál byl volný.

Uchopil tužku a připravil se k zápisu.

Když zpráva skončila, měl Hawkins pět minut na její dešifrování: převést signály na čísla, čísla na písmena a písmena na slova.

Když skončil, zůstal nevěřicně zírat na odpověď Vatikánu.

To se mu snad jen zdálo!

Určitě se musel zmýlit, když přepisoval zprávu z Bejrútu.

Signály znovu začaly.

Jestřáb začal psát na nový list papíru.

Opatrně, pečlivě.

Vysílání skončilo tak, jak začalo: čtyři čárky.

MacKenzie si před sebe položil kódovací tabulku. Věděl, že ji umí nazpaměť, jenže tentokrát si nesměl dovolit udělat

chybu. Kontroloval každou tečku.

Každé slovo.

Všechno bylo v pořádku.

To neuvěřitelné se prostě stalo.

K vašemu šilenému požadavku na čtyři sta milionů amerických dolarů získaných způsobem jednoho dolaru za každého věřícího katolíka vám sdělujeme, že pokladna Svaté Stolice nemůže vašemu požadavku vyhovět, ani jiným podobným žádostem. Svatý Otec se těší výbornému zdraví a posílá vám své požehnání ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.

Ignatio Quartze, Cardinal Omnipitum, Správce vatikánské pokladny Pastýřská společnost likvidovala.

MacKenzie Hawkins se procházel po pozemcích hradu Machenfeld, žvýkal své doutníky a nevidoucima očima zíral na krásu Alp.

Sam spočítal hotovost společnosti, bez movitého a nemovitého majetku, z původního kapitálu čtyřiceti milionů zbývalo 12 810

431,02 dolaru.

Plus fond na nečekané výdaje ve výši 150 000 dolarů, na který ani nesáhli.

To nebylo špatné. Zvláště vzhledem k tomu, že investoři do jednoho odmítli své podíly, nechtěli mít cokoli společného s Pastýřskou společností ani s kýmkoli z jejího vedení. Ani jeden z nich neuvede investované částky do daňového přiznání jako ztráty, pokud ovšem vedení Pastýřské odpřisáhne - na bibli, Burkeho seznam peerů, Mein Kampf a na Korán - že se s ním už nikdy nebude snažit setkat.

Francesco, který si ke svému zamilovanému svetru pořídil tyroláček, mohl konečně vyjít ze svých pokojů, aby se z toho všeho nezbláznili, pojmenovali ho Zio Francesco, něčí strýček.

Protože nedával najevo žádnou touhu někam chodit nebo dělat cokoli jiného než těšit se z jejich společnosti, mohl se Zio Francesco volně pohybovat. Někdo mu byl vždycky nablízku, ovšem ne proto, aby mu zabránil v útěku - spíše, aby mu v případě potřeby poskytl pomoc. Koneckonců, bylo mu už dost přes sedmdesát.

Kuchař si ho zvláště oblíbil, protože trávil hodně času v kuchyni, pomáhal s přípravou omáček a každou chvíli žádal o dovolení, aby směl nějaké jídlo udělat sám.

Jestřába požádal o jedinou věc a ten ji zamítl.

Ne! Absolutně ne! Zio nemůže zatelefonovat do své rezidence ve Vatikánu! Je úplně jedno, jestli je ten telefon soukromý, neregistrovaný nebo schovaný v nočním stolku! Telefonní hovor se dá vystopovat.

Když ho bude vysílat rádiem, tak ne, trval na svém Francesco.

Jestřáb na ně přece párkrát sám udělal dojem, když jim vyprávěl, jak složitě se spojoval s Římem. Jistě by obyčejný hovor nemusel procházet tak spletitými cestami. Stačila by jediná retranslace.

Ne! Ty špagety musely vlízt Ziovi do hlavy a změknu mu mozek.

A Jestřábovi možná ještě víc, namítl Francesco. Kam se generál dostal? Jestlipak ne do patové situace? Copak nad ním kardinál Quartze nevyhrál?

Co na tom může změnit jeden telefonát?

Může snad něco pokazit? nedal se Francesco. Jestřáb může stát u aparátu s rukou na vypínači, připravený přerušit okruh, kdyby snad Zio řekl něco nepatřičného. Nebylo by snad pro generála výhodnější, kdyby aspoň dva lidé věděli, že on, papež, je naživu? Že ten podvod byl skutečně jen podvod? Ztratit už není co, protože Jestřáb už prohrál.

Mohl by snad něco získat. Třeba čtyři sta milionů dolarů.

A kromě toho Guido potřebuje pomoc. Tím nechce svého bratrance kritizovat, protože dotyčný je nejen silný jako býk, ale i velice jemný a dobrý člověk. Jenže v téhle práci je úplně nováček a jistě mu dobře poslouží pár dobré míněných rad od jeho bratrance Giovanniho Bombaliniho. Pochopitelně za pomoci Giovanniho pobočníka, mladého amerického kněze z Harlemu.

Situace se nedá napravit jen tak přes noc - jsou tu různé organizační a zdravotní problémy - ovšem když se to vezme kolem a kolem, co vlastně Jestřábovi zbývá?

Evidentně nic. A tak se MacKenzie jednoho odpoledne vrátil z horského srubu se třemi bednami rádiových součástek, načež zařízení nainstaloval do jedné hradní ložnice.

Když skončil s prací, vydal Hawkins jasný rozkaz: během vysílání smí dovnitř jen on a Zio Francesco.

Anne a Samovi to nijak nevadilo, nijak si nepřáli být u toho. Kuchař si myslel, že se všichni zbláznili, a vrátil se do kuchyně. A od té doby se minimálně dvakrát za týden pozdě v noci vysunula nad cimbuří velká anténa. Ani Sam, ani Anne nevěděli, o čem se mluvilo nebo jestli se něco podařilo vyjednat, často však, když seděli na zahradě a rozmlouvali, nebo se jen tak dívali na krásný švýcarský měsíc, zaslechli z pokoje s vysílačkou burácení smíchu. Jestřáb a papež se bavili jako malí kluci, kteří objevili novou hračku.

Sam seděl v zahradě a četl si v londýnských Timesech. Život na hradě Machenfeld ubíhal v zajetých kolejích, například každé ráno jeden z nich zaskočil do vsi a přivezl noviny. Káva v zahradě s novinami představovala báječný začátek dne. Svět se otfásal strašlivým chaosem a na Machenfeldu všechno vypadalo tak mírumilovně...

Jestřáb objevil na pozemku jezdecké cesty, pořídil si několik dobrých koní a často si na nich vyjížděl na celé hodiny. Konečně našel něco, co hledal, napadlo Sama.

Francesco se vrhl na olejomalbu, s kuchařem nebo s Anne pobíhal po loukách se stojanem a barvičkami v rukou, aby zachytil pro budoucí generace krásu alpské přírody. Tedy, pokud zrovna nebyl v kuchyni, neučil Anne hrát šachy nebo se přátelsky nepřel se Samem o právnických otázkách.

Na Francescovi byla jedna věc, o které nikdo nemluvil, ale o níž všichni věděli: když ho unesli, Francesco vůbec nebyl zdravý člověk.

Ani náhodou. Proto také Mac trval na tom, že musí přivést z New Yorku lékaře.

Jenže týdny utíkaly a Francescovi alpský vzduch zřejmě svědčil.

Bylo by to stejné, kdyby tehdy dojel do Castel Gandolfo? Nikdo o tom samozřejmě nepřemítal, ovšem Francesco sám jim jednou při večeři řekl něco, co jimi zamávalo.

„Ti doktoři! Prežiju je všechny do jednoho! Podle nich jsem měl být už měsíc pod drnem!“

Jestřáb po této replice dostal záchvat kašle. A co Sam? Co má před sebou on?

Ať to bylo cokoli, věděl, že Anne na tom bude mít svůj podíl. Teď ji v ranním slunci pozoroval, jak čte u stolu noviny, s nezbytnou knihou po ruce. Dnes byly na programu Obrázkové dějiny Švýcarska.

Byla tak krásná, tak nádherně - svá. Udělá z něho ještě lepšího právníka tím, že ho přesvědčí, že na zákonech zase tak moc nezáleží.

Začal teď uvažovat o jiných věcech. Třeba potichu si číst, chápat, analyzovat. Jako soudce Devereaux.

V Bostonu se bude Anne líbit. Matka si ji taky zamiluje a Aaron Pinkus jakbysmet. Aaron s ním bude ze srdce souhlasit.

Pokud se soudce Devereaux vůbec ještě někdy vrátí do Bostonu.

To si ještě rozmyslí - zítra.

„Same?“ ozvala se Anne a podívala se na něj.

„Copak?“

„Četl jsi tenhle článek v Tribune?“

„Jaký článek? Tribune jsem ještě neviděl.“

„Tady.“ Ukázala, ale noviny mu nepůjčila, jak do nich byla zabraná.

„Je to o katolické církvi. Spousta zajímavostí. Papež svolal Pátý ekumenický koncil. Taky je tu oznámení, že Vatikán bude financovat sto šedesát tři operních společností - prý, aby se podpořila tvořivost. A jeden slavný kardinál - panebože, Same - to je ten Ignatio Quartze, jak na něj Mac pořád nadává.“

„Co je s ním?“

„Zřejmě odchází na odpočinek do své vily v San Vincente. Prý se nepohodl s papežem ohledně finančních záležitostí. Není to zvláštní?“

Devereaux chvíli vážil odpověď. „Myslím, že naši přátelé nahoře na cimbuří si dali záležet.“

Z dálky se ozval dusot koňských podkov a za několik vteřin se zpoza stromů na kraji louky, kde se ještě před pár týdny pořádaly manévry, vynořil MacKenzie Hawkins. Zabrzdil koně a doklusal s ním na severozápadní okraj zahrady.

„Sakra! Není to nádherný den? Je vidět i vrcholek Matterhornu!“

Z domu se ozvalo zacinkání a MacKenzie zamával, když se Devereaux a Anne obrátili, spatřili na terase Francesca, jak drží v ruce triángl a paličku. Na sobě měl velkou zástěru a na hlavě svůj tyrolský klobouček.

Zio Francesco na ně zavolal.

„Všichni k obědu! Speciale di giorno je fantastico!“ „Mám hlad jako herec!“ zařval Jestřáb a seskočil ze sedla. „Co tam máš dobrýho, Zio?“

Francescův hlas, muzikální jako vždy, se rozlehl mezi alpskými vrchy.

„Drazí přátelé, dnes jsou Linguini Bombalini!“

Robert Ludlum CESTA DO GANDOLFA Z amerického originálu THE ROAD TO GANDOLFO, vydaného nakladatelstvím Bantam Books v New Yorku 1982, přeložil Tomáš Hrách.

Obálku navrhl Martin Zhouf Vydalo nakladatelství TALPRESS Praha jako svou 29. publikaci.

Sazba: SF SOFT.

Vytiskly Tiskárny Vimperk, s.p.

První vydání, Praha 1993.

ISBN 80-85609-21-5

Digitalizoval Hogo

RoboVa stránka o knihách <http://sweb.cz/robov.knihy/>

Mirror tejto stránky <http://www.robov.knihy.szm.sk/>

Email robov.knihy@seznam.cz